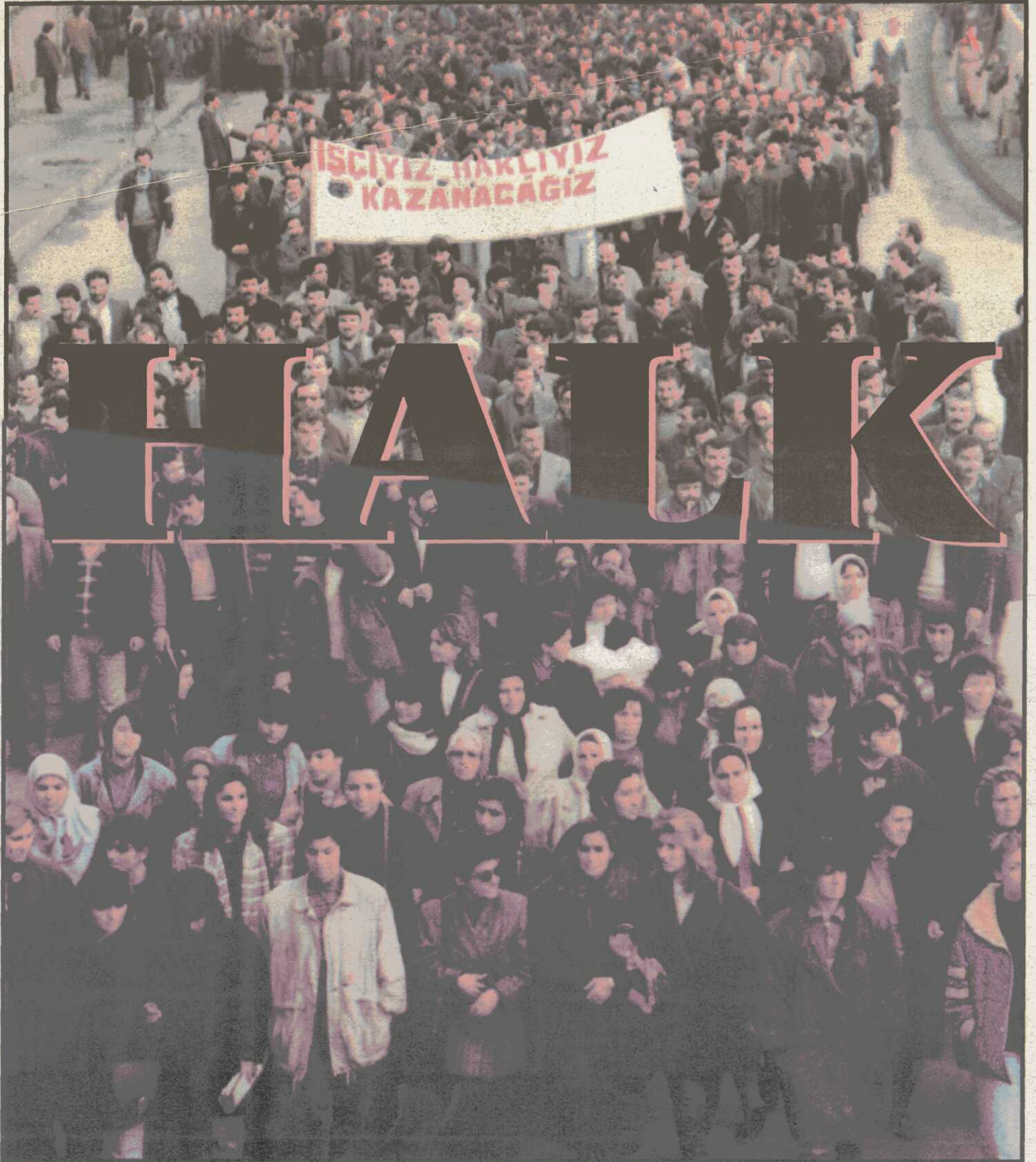

HALK İÇİN **kurtuluş**

SAYI:17 8 Şubat 1997 100.000 TL (KDV Dahil)

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

İÇİNDEKİLER

Halkın Çözüm Paketi.....	3-4
Adalet istiyoruz.....	5-7
Ankara Yürüyüşü.....	8
Sürekli Aydınlık.....	9
Susurluk Gelişmeler.....	10-13
TÜSİAD Ne İstiyor.....	14-15
Özelleştirme.....	16-17
İşçi-Memur.....	18-19
Anadolu.....	20
Mahalleler.....	21
Kürdistan.....	22
Yoldaşlar Bizi Aşın.....	23
Söyledik Yaptık.....	24-26
Halk Sınıfı.....	27-29
Cezaevleri.....	30-31
İnsan Hakları.....	32
Galatasaray.....	33
Okur Mektubu.....	34
Emek Diyet Ödüyor.....	35
Gençlik.....	36-37
Manisa.....	38
Ekonomi.....	39
Bergama.....	40-41
Yurtdışı.....	42-43
Al Gözüm Seyreyle.....	44
Isırgan.....	45
Bu Tarih Bizim.....	46
Kültür Sanat.....	47

Daha yaygın ve daha zengin bir Kurtuluş için

Abone Olalım/Abone Bulalım

Toplumsal muhalefetin içerisinde etkin olarak yer alan sosyalist basın, geçmişten bugüne pek çok baskı ve saldırılarla karşı karşıya kaldı. Siyasi iktidar, duymak istediği sesin dışında hiçbir sese tahammül edemiyor. Kendi düşündüklerinin ve yaptıklarının herkesçe düşünülüp yapılmasını istiyor. Bütün hak ve özgürlükleri, bunların ayaklan altına sererken baskı ve yasakları da devrimci, demokrat muhalefete yöneltiyor.

Sosyalist basın, bu yasaklama baskı ve saldırılarla en çok karşı karşıya kalanların başında yer alıyor. Çıkan tüm gazete ve dergilerin tüm sayıları toplatılıyor, muhabirleri, temsilcileri, gözaltına alınıp tutuklanıyor, büroları basılarak talan ediliyor. Yüzlerce yıla varan ceza istemleriyle yargılanıyorlar. Bunları yayın yaşamından silebilmek için düzenlenen komplo ve entrikaların ardı arkası kesiliyor.

Bugüne kadar gazetemiz, kolektif yaratıcılığın ve çabanın ürünü oldu, olmaya çalıştı. Her insanımızın

katkısı ve yaratıcılığı var. Bugün gazetemizin dağıtımını Birleşik Basın Dağıtım yapıyor. Dağıtımın asıl gövdesini ise okurlarımız omuzluyor. Özel şirket dağıtımının dergilerin bayilere yaygın ulaşması için çaba göstermediği, bayilerde gözle görülür şekilde sergilendiği, hatta çok kere gizlendiği, paketin açılmadan geri gönderildiği biliniyor. Dolayısıyla kendi özgücümüze dayanan dağıtım ağı ve aboneliği var olanın ötesinde geliştirmek başlı başına önem kazanıyor. Daha yüksek tirajlı bir yayın iddiamız gözönüne alındığında ise bunun önemi daha da artıyor. O halde derginin her insana ulaşması ve okunması için abone olma ve abone bulma kampanyamıza destek verin. Daha yaygın bir abone kampanyası için yoğun bir çaba sizleri bekliyor. Gazetemizin ulaşmadığı ev, işyeri, okul, fabrika kalmamalı.

Daha yaygın ve daha zengin bir Kurtuluş için abone olalım, abone bulalım. Kurtuluş hepimizin katkılarıyla güçlenecektir.

ABONE FORMU

Adım
 Soyadım
 Adresini
 6 Aylık ☒
 1 Yıllık ☐

Not: Gülay YÜCEL adına
 T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi, 1095 0445301 Nolu hesaba yatırıldı. Dekontu ilişktedir.

Abonelik formunu doldurduktan ve parayı abone formundaki yazılı hesaba yatırdıktan sonra Abone formunu ve para yatırıldığına dair banka dekontunu; dayanışmak amacıyla bize faksını açan Beta Grafik'in (0212)512 89 49-512 38 15 numaralı faksına göndermenizi rica ediyoruz.

kurtuluş

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:
 Ayten ÖZTÜRK
Genel Yayın Yönetmeni
 Hamdi KAYISI
Yönetim ve Yazışma Adresi:
 Cemal Nadir Sok. Akşam Han.
 No:13 (Bodrum kat)
 Çağaloğlu/İstanbul
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 100.000 TL.
 Almanya: 5 DM,
 Fransa: 15 FF,
 İsviçre: 5 SF,
 Hollanda: 5 FL,
 İngiltere: £ 2,
 Belçika: 100 BF
 Avusturya: 35 ÖS

Abone Koşulları:
 Yurtiçi: 6 aylık 2.400.000 TL,
 1 yıllık: 4.800.000 U
 Yurtdışı: 6 aylık: 150 DM,
 1 yıllık: 275 DM
Hesap No: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi
1095 0445301

Yurtdışı okurlarımıza...
 Gazetemizle iletişim kurmak için Zafer Yolu'nda Kurtuluş Gazetesi'nin Almanya Köln Bürosu'nun adresi ve telefonu aşağıdadır.
Kalkarer Str. 2 50733 Köln.
Tel: 0049 221 760 7680-
0049 221 760 7656

En Güzel Değerler Emekçi Halkımızın, Devrimcilerin Değerleridir

Bayramlar; halklarımızın geçmişinden gelen, birliği, paylaşmayı, kardeşliği destekleyen en güzel geleneklerden birisidir. Bugün düzen pek çok kültürümüzü yozlaştırmak isterken asıl bu temaya yöneliyor. Paylaşımı, dayanışmayı, kardeşliği öldürmek istiyor. Bunun için tüm geleneklerimizi sahiplenmek, korumak devrimcilerin görevidir. Bizler halkın evlatları-

yız. Halkımızın güzel değerlerine elbette sahip çıkacağız. Ve halklarımızla birlikte en güzel bayramlarımızı Devrimci Halk İktidarında Yapacağız. Halklarımızın Ramazan Bayramı kutluyor. Özgür vatan topraklarında kutlayacaklarımız bayramların coşku ve sabırsızlığını yüreklerimizle taşıyoruz.

INTERNET

adresimiz: <http://www.kurtulus.com>

Bin operasyonun sorumluları katliamlara devam ediyor

Tüm pislikleri gözler önüne serildikçe acizleşen ve halka daha çok saldıran mafyacı kontrgerilla devleti; övündüğü bin operasyonuna yeni bir katliam daha ekledi. 5 Şubat Çarşamba günü Beyoğlu Tarlabası'ndaki Turan Caddesi Duvarcı Adem Sokak No: 1/4 nolu adreste pusu kurduğu devrimcileri insanların gözleri önünde katleden mafya çeteleri, devletin gerçek yüzünü bir kere daha sergilediler. Katliamı yapanlar Susurluk'ta ortaya çıkan çetelerdir. Katliamda kullanılan Susurluk'taki silahlardır. Katliamı devlet yaptı. Bu acizliklerinin, son çırpınışlarının ispatıdır. Katillerden Hesap Soracak Katledilen Devrimcileri Kavgamızda Yaşatacağız.

Yayını durdurulan Kurtuluş Gazetesi ile Dayanışmak amacıyla bu gazetenin; Bu Tarih Bizim, Kürdistan'da Tek Yol Devrim, Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım, Yoldaşlar Bizi Aşın adlı köşe yazılarını yayınlıyoruz.

SUÇLULARDAN HESAP SORACAK

Halkın da "Çözüm Paketi" Olmalı!

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİKLEŞME PERSPEKTİFLERİ

Pratik olarak dağınık, parça parça gelişen eylemleri birleştirmek, muhteva olarak farklı farklı hedefleri öne çıkaran propaganda ve ajitasyonumuzu tek bir hedefte yoğunlaştırmak, bugün somut bir görev ve gereklilik olarak ele alınmalıdır. Bu gereklilik son derece açıktır ve birlik olayında dünden bugüne yaşanan sorunları güncelleştirmenin, yeniden bunun önüne çıkarmanın bir mantığı yoktur. Böyle bir somutluk, Susurluk'tan bu yana gelişen süreçteki etkisizliğin aşılması için bir araçtır. Bu araç tüm devrimci, yurtsever, demokrat çevreler tarafından birlikte oluşturulup birlikte kullanıldığında ortaya herkesin içinde gelişme olanağı bulacağı geniş bir halk hareketi çıkacaktır.

-TÜSİAD'çılar kendi istikrarları, huzurları için kentli talep ve programlarını sundular.

-TÜSİAD'çıların talepleri halkın talepleri değildir.

-TÜSİAD'ın "Demokratikleşme Paketi" tümüyle uygulansa da, halkın yaşamı istikrara ve huzura kavuşamaz.

•HALK, kendi "Demokratikleşme Programı", kendi taleplerini ortaya koymalıdır.

-HALK, demokrasiyi, bağımsızlığı, ulusal hakları hedefleyen bir anayasa talebiyle kendi çözümünü dayatmalıdır.

•HALKIN sorunlarının çözümü, kendi taleplerini ortaya koyup, bunun için mücadele vermesiyle olanaklıdır.

Toplumun hemen her kesimi bugün ekonomik ve siyasal çok çeşitli tikanıklıklarla karşı karşıya. Burjuvazi uyguladığı çeşitli yöntemlere rağmen istikrara kavuşamıyor. Bir yandan halkın mücadelesini bastırmak için başvurduğu tüm militarist yöntemler sonuçsuz kalırken, diğer yandan enflasyondan yatırıma kadar hemen hiçbir ekonomik hedefine ulaşamaz durumdadır. Burjuvazi bunlardan çıkış yolu arıyor. Darbe tehditleri de, TÜSİAD raporu da, yeni koalisyon modelleri de oligarşi içi çeşitli kesimlerin çıkış yolu arayışının ifadesidir.

Halk kitleleri ve düzenin devrimci, sol alternatifleri de esasında kendi cephesinden belli tikanıklıklarla karşı karşıyadır. Öfke ve hoşnutsuzluk büyüktür. Bu öfkenin ve hoşnutsuzluğun hesap sorması gereken yerler de bellidir. Bu hedefler, halkın gözünde de belli sapmalara, saptırma çabalarına karşı gittikçe açık hale gelmektedir. Devrimci sol güçler ortaya en genel anlamda çeşitli politika ve öneriler koymakta çağırılar da yapmaktadırlar. Ancak ortada bütün bunların ifadesi olacak güçlü bir halk hareketi ve bu halk hareketinin yöneleceği somut hedefler de yoktur. Devrimcilerin de, halkın da, elbette bu tikanıklığa çok çeşitli çözüm arayışları vardır. "Susurluk'taki Devlet Hissatı Hesap sorulmuştur" şiarıyla yürütülen kampanya, çeşitli kitle örgütlerinin öncülüğündeki

mitingler, ışık karartma eylemleri, kendiliğinden gelişen alanlarda toplanma vb. eylemler bir yanıyla da bunun ifadesidir.

Ancak devrimcilerin sürece müdahalesinin yetersiz kaldığı da ortadadır. Bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Solun kitle anlayışından "birlik" tarzına, süreci ve kitlelerin durumunu kavrayamayışına kadar bu nedenler ayrıntılandırılabilir. Ancak yetersizlik açıktır. Kendiliğinden eylemlerin kendine daha geniş bir zemin bulmaları da bu yetersizliğin ifadesi olarak görülebilir. Elbette sürecin kendiliğinden gelişmesi beklenemez. Ya da bu tarz bir kendiliğinden gelişmeye bel bağlanamaz. Çünkü bu eylemler devrimcilerin olduğu kadar burjuvazinin müdahalesine de açıktır. Hedeflerinde kaymalar olması muhtemeldir.

Kitle Eylemine Somut Hedef Kazandırmalıyız

Kitle eylemine somut bir hedef kazandırmalıyız. Bu hedefler bazen küçük, bazen büyük; bazen çok kapsamlı, bazen tek bir noktada yoğunlaşmış biçimlerde de olabilir. Halihazırda çok çeşitli ülkelerde süren kitle hareketleri -tabii bunlar dışında da pek çok hareket- bu noktada öğreticidir. Birinde yalnızca seçimlerin yenilenmesi talebi söz konusudur. Ama aylarca sadece bu temelde dev kitle gösterileri sürmektedir. Bir diğerinde

özelleştirme, bir başkasında zamlar, bir başkasında bankerlik skandalı söz konusudur. Bu kitle hareketlerinin çoğu açısından asıl görülmesi gereken belli, net bir hedefin varlığı, ve bu hedefe ulaşmadaki ısrardır. Bu iki nokta bir kitle hareketini hem ortaya çıkartan temel faktörlerdir, hem de onun sürekliliğini sağlayan faktörler.

İşte Susurluk'tan bu yana gelişen süreçte halk hareketi açısından olmayan yanlar bunlardır. Çok değişik tepkiler, yaygın eylemlilikler net, somut bir hedefe kavuşturulamamıştır.

Somut durumda gerçekten de talepler ve hedefler doğal olarak son derece çeşitlidir. Kimi kaybedilen evladının hesabını istemektedir. Kimi yakılan köyünün, kimi infaz edilen yakınının hesabını istemektedir. Kimi har vurup harman savrulan, mafya babalarına, uyuşturucu tacirlerine peşkeş çekilen halkın vergileriyle oluşturulmuş fonların hesabını istemektedir. Memur sürgünlerin, işçi özelleştirmelerin, işten atılmaların hesabını istemektedir. Milyonlarca insan yerinden yurdundan sürgün edilmesinin hesabını istemektedir... Bunların her biri yerinde taleplerdir. Ve hiçbirinin birbirinden önemsiz değildir. Ancak sürecin bu talepler doğrultusunda geliştiğini varsaysak bile bunlar ayrı ayrı kesimlerin ayrı ayrı talepleri ve ayrı ayrı hareketleri olarak kalacaktır. Bütün bu talepler tek bir talepte bütünleştirilebilir. Ve bütün kitle hareketi tek bir hedefte yoğunlaştırılabilir. Tüm taleplerin özü, ortak noktası bağımsızlık, demokrasi ve ulusal haklardır. İşte bu noktada BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ ME ULUSAL HAKLARI HEDEFLEYEN BİR ANAYASA talebi, kitle hareketini bütünleştiren, ona somut hedef kazandıran bir misyon yüklenebilir.

Anayasa Neyi Çözecek?

Bir anayasanın telaffuz edilmeye başlandığı andan itibaren doğallıkla "anayasa neyi çözecek?", "böyle bir anayasa mümkün olabilir mi?", "nasıl" soruları peşpeşe önümüze çıkacaktır.

Kendi başına hiçbir anayasa elbette hiçbir şeyi çözmez. Çünkü o nihayetinde kağıt üzerindeki bir metindir. Bilindiği gibi "Anayasalar yapmaz, saptır". Yani anayasalar esasında varolan bir durumun ifadesidirler. Varolan güçler dengesini yansıtır. İşte sorun tam da bu noktadadır. Güçler dengesini böyle bir anayasayı mümkün kılacak hale getirmek... Yani güçler dengesini halktan yana çevirmek... Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları temel alan bir anayasa talebini ortaya koymanın siyasal anlamı budur. Böyle bir anayasayı oluşturup ortaya koymak, devrimciler açısından akademik bir çalışma değil, halk hareketini yükseltmenin bir aracı olarak gerekli ve önemlidir.

Halk güçlerinin "bize böyle bir anayasa verirler mi?" diye bir sorunu olmayacaktır. Evet, biz böyle bir anayasa istiyoruz; vermezlerse de alacağız. Özü budur. Halk hareketi de zaten ancak bu perspektif üzerinden geliştirildiğinde sonuç alınabilir.

Bir Anayasa Taslağı

Ne istiyoruz,

Nasıl Çözeceğiz

Sorusuna Verilmiş

Asgari ve Somut

Bir Cevaptır

Bir yandan "İller İdare Yasası", "Kriz Yönetim Merkezi" gibi yasa ve kurumlaşmalarla, baskı terör organizasyonunu yenileyen, pekiştiren oligarşi, diğer yandan meclise olan güveni tazelemek, Susurluğu "meclis" ile çözmek ve devleti, askeri yıpratmadan, tersine kan tazeleyerek bu süreçten çıkmak istemektedir.

TÜSİAD Raporu oligarşinin varolan krizinden çıkış yollarının arayışının bir ifadesidir. Yoksa burjuvazinin sınıfsal niteliğini kaybetmesi veya demokratikleşmesi değildir. Ancak genel değişimlerinin ötesinde kamuoyunun Karşısına belli bir somutlukla ihtiyacı duymuştur. Çünkü artık kimse genel geçer sözlerle itibar etmemektedir.

TÜSİAD, kamuoyuna seslenirken, aynı zamanda kendine güvensiz, süreci devrime dönüşen boyutlarıyla kavramaktan uzak tüm Sol'a da süslü sözlerle, içeriği boş ve gerçekleşmekten uzak, "Demokrasi perspektifleriyle" çağrılar yapmakta, bu solu sistem ve devlet içinde yedeklemeye çalışmaktadır. Sol bu oyuna gelmemek, katliamların, göçlerin, işkence ve kayıpların sorumlusu TÜSİAD'a karşı farklılığını çok net ortaya koymak, dahası kitleleri de bu noktada uyarmak, halka TÜSİAD ya da benzerlerinin çözüm paketlerine mahkum olmadığını göstermek zorundadır. Hiç kimse "demokrasi" istiyorum, "Adalet" istiyorum derken oligarşiden medet ummamalı, uzlaşmaya girmemelidir. Demokrasinin, barışın, adaletin gerçekleşmesi emekçi halk saflarında yer almak, tutarlı, kendine güvenen ve devrimi isteyen bir tutum almaktan geçmektedir.

Halkımız bu adaletsizlik ve sefalet karşısında bu düzene lanetler yağıyor ve öfkesi her geçen gün daha da büyüyor. Ancak halkın bu derin memnuniyetsizliğine rağmen halk üzerindeki baskı ve terör, örgütsüzlük ve somut bir hedeften yoksunluk çoğu kez bu öfkenin

harekete geçmesine engel olmaktadır. Böylesi adaletsizlik ve dayanılması çok zor olan acıların varlığı koşullarında dahi terörün ve bilinç bulandırmanın, yozlaştırmanın da etkisiyle halkın öfkesi düzene yönelmeyebilmekte, düzen birçok yöntemle öfkeyi başka kanallara akıtabilmektedir. Örneğin Refah'ın temel sloganının "Adil Düzen" olması ve düzene tepki duyan milyonlarca insanın adalet özlemi nedeniyle Refah'a oy vermesi bir rastlantı değildir. Düzen, asıl olarak örgütsüz olan halk kitlelerini bu tür yöntemlerle kendi kanallarına yönlendirebilmektedir. Devrimciler *halk kitlelerini örgütleyemediklerinde, onlara somut hedefler gösteremediklerinde* böyle olmaya da Havam edecektir.

Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları esas alan bir anayasa talebi, halkı günlük *geçim derdinin* dar sınırlarında sahte umutlara kapılmaktan kurtarmanın, kendi taleplerine örgütlü bir şekilde sahip çıkmasını sağlamanın araçlarından birisi olarak da önemli bir rol üstlenecektir.

Tekrar anlamında da olsa özetlersek; TÜSİAD'ın önünde bir hedef vardır, bir program vardır; halk güçleri de böyle bir program ve hedefe sahip olmak zorundadır. Kimse kendini *siyasetin, sınıflar mücadelesinin belli kurallarından ayrı düşünemez.*

ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, Susurluk sonrası kurmaylarına bir rapor hazırlatmış ve bu rapordan çıkan sonucu da şöyle ortaya koymuştu: *"bundan sonraki dönemde, halka sadece Türkiye'nin durumunu anlatmak yerine, yaşanan olumsuzluklardan çıkış yolunu göstererek halka umut verelimiz."*

Somutluk gereği genel olarak da, süreç açısından da oldukça açıktır. Böyle bir anayasa halk kitlelerini objektif olarak da, eylemli olarak da tek bir hedefte birleştirecektir.

Biçimsel Bir Değişiklikten,

Öze ilişkin Bir Değişiklikten

Sözediyoruz; Çünkü Halkın

İhtiyacı, Talebi De Budur

Halkın bağımsızlık talebi, adalet, özgürlük, demokrasi talepleri,

bugünkü gibi bir yönetim altında ve hali hazırda yürürlükte olan 82 Anayasası gibi bir anayasanın çerçevesi içinde çözülemez. Mevcut anayasa ve yasalar baştan ayağa lağvedilmeli ve halkın çıkarları esas alınarak yeni baştan düzenlenmelidir.

Sözkonusu olan ve olması gereken; Merkezi yönetim ve yerel yönetimlerin yeniden şekillendirilmesinden, yargının yeniden örgütlenilmesinden, sağlık, konut, eğitim sorunlarının çözümünden, uluslararası ilişkilerin yeni esaslar üzerinde kurulmasına kadar uzayacak kapsamlı, daha uygun bir deyişle de köklü bir değişikliktir.

Böyle bir anayasa halk kitlelerinin pek çok sorununu çözecek, pek çok talebine cevap verecektir. Peki böyle bir anayasa *nasıl hazırlanacak, nasıl gerçekleştirilecek ve nasıl uygulanacak?* Bütün bu soruların cevabı da halk hareketinin adım adım geliştirilmesinden başka bir şey değildir.

Sömürü üzerine kurulu bir düzenin en temel karakteri eşitsiz ve adaletsiz olmasıdır. Halkın eşitlik ve adalet taleplerinin bu denli güçlü olmasının maddi temeli de budur. Düzenin anayasası ise eşitliği ve adaleti sağlamayı değil, adeta eşitsizliği ve adaletsizliği perdeleyen bir role sahiptir. Bu anayasaya göre *herkes eşittir.* Düzenin sahipleri durmaksızın bunu öne çıkarırlar. Gerçekten de kağıt üzerinde böyledir; sınıf farkı olmaksızın bir eşitlik vardır kağıt üstünde... Ama yine herkes bilir ve görür ki, tekelci burjuvalarla, yoksul emekçi halk kesimleri arasında hiç bir eşitlik yoktur.

Seyahat özgürlüğü vardır anayasada. Ama kim seyahat edebilmektedir ki?.. Herkesin konut edinme hakkı eşit olarak vardır. Ama kimi villalar edinirken, kiminin ancak kondusu olabilmekte ve o da başına yıkılmaktadır. Eğitim özgürlüğü vardır, ama kimi çocuğunu parasızlıktan değil üniversiteye, ortaokula, hatta ilkokula bile gönderemezken, burjuvazi kendisi için pıtrak gibi de özel okullar açmaktadır.

O halde sözkonusu olan anayasada biçimsel bir değişiklik değildir. Kağıt üzerinde düzeltmek, değiştirmek de değildir. Demokratik bir anayasayı aynı zamanda ekonomik ve siyasal açıdan uygulanabilir hale getirmek, bunun koşullarını yaratmaktır. Bu ise sömürü ve zulüm düzeninin ortadan kaldırılması, halkın özgürlüklerini kullanabileceği bir sosyo-ekonomik düzenin kurulmasıdır.

Halkın Yönetimi, Halkın İktidarı

Bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları temel alan bir anayasa mücadelesi, özünde *halkın iktidarı mücadelesidir.* Çünkü böyle bir anayasayı ancak halktan yana bir yönetim gerçekleştirebilir ve uygulayabilir. Geniş halk kitleleri bunu bugünden görebilir ya da görmeyebilir. Aslolan böyle bir anayasa doğrultusunda onun sokaklara çıkması, böyle bir mücadelede ısrarı ve istikrardır. *Bu mücadelenin kendisi öğretici ve örgütleyici olacaktır.* Süreç,

kuşkusuz kısa bir süreç olarak, ve tek başına bir faaliyet olarak düşünülmemelidir. Bu anayasa taslağının çok çeşitli demokratik kurumlar, siyasal çevreler ve halk kitlelerinin katılımıyla tartışılması, çeşitli halk güçlerinin birliğinin sağlanmasının başlangıcı olacaktır. Bu tartışmalara, örneğin halk toplantılarına, böyle bir talebi hedefine koyan örneğin Türkiye çapında bir yürüyüşle ise bu çerçevede pratik olarak halk muhalefeti geliştirilebilir.

Tüm devrimciler, tüm aydınlar, demokratik kitle örgütleri böyle bir anayasanın hazırlanıp, bu anayasanın halka maledilmesini ve bu temelde de bir halk hareketi geliştirilmesini kendi görevleri, kendi sorunları olarak görmelidirler. Bu ne tek başına herhangi bir siyasi hareketin faaliyeti olarak, ne salt şu ya da bu demokratik kitle örgütünün, ne tek başına hukukçuların ne de halkın tek bir kesiminin faaliyeti olarak görülemez.

Pratik olarak dağınık, parça parça gelişen eylemleri birleştirmek, muhteva olarak farklı farklı hedefleri öne çıkaran propaganda ve ajitasyonumuzu tek bir hedefte yoğunlaştırmak, bugün somut bir görev ve gereklilik olarak ele alınmalıdır. Bu gereklilik son derece açıktır ve birlik olayında dünden bugüne yaşanan sorunları güncelleştirmenin, yeniden bunun önüne çıkarmanın bir mantığı yoktur. Böyle bir somutluk, Susurluk'tan bu yana gelişen süreçteki etkisizliğin aşılması için bir araçtır. Bu araç tüm devrimci, yurtsever, demokrat çevreler tarafından birlikte oluşturulup birlikte kullanıldığında ortaya herkesin içinde gelişme olanağı bulacağı geniş bir halk hareketi çıkacaktır.

Halk artık siyaset sahnesine kendi taleplerini dayatarak çıkmalıdır. Devrimcilerin misyonu bugün buna önderlik etmek, bu noktada yol gösterici olmaktır. TÜSİAD'çıların önerileri karşısında evet, hayır, eh işte, diyen değil, kendini ortaya koyan bir güç olmanın yolu buradan geçiyor. *

O halde sözkonusu olan anayasada biçimsel bir değişiklik değildir. Kağıt üzerinde düzeltmek, değiştirmek de değildir. Demokratik bir anayasayı aynı zamanda ekonomik ve siyasal açıdan uygulanabilir hale getirmek, bunun koşullarını yaratmaktır. Bu ise sömürü ve zulüm düzeninin ortadan kaldırılması, halkın özgürlüklerini kullanabileceği bir sosyo-ekonomik düzenin kurulmasıdır.

"ADALET İSTİYORUZ"

Nasıl Bir Adalet

Ve Nasıl Tecelli Edecek?

*Ve halk hesap sorduğunda, bu adalet işte o zaman Halkın Adaleti olur.
Aslında tanıyoruz bu adaleti. Tanıdı olduk. Çünkü, şimdilik ancak belli boyutlarıyla ve belli biçimleriyle sınırlı da oha
halkın adaletini uygulayanlar var bu ülkede...
Bizi kendi adaletimizi uygulamaya çağıranlar var.
Mesela, 12 Mart cuntasıyla nice devrimci-demokratı işkenceden geçiren,
halka zulmeden Nihat Erim karşılaştı bu adaletle.
Kontrgerilla şefi Hiram Abas karşılaştı.
Adı Kürdistan Kasabı diye bilinen, Kürt halkını katleden, köyleri yakan-yıkan Hulusi Sayın da
karşılaştı aynı adaletle. Binlerce işçi sömüren, vatani karış karış satan Sabancılar da
karşılaştı... İşkenceci şefler, muhbirler de tanıdı bu adaleti.
Bu adalet önünde hesap verdiler.*

Adalet istiyoruz. Çeteler iktidarını başımızdan def etmek istiyoruz. Özgürlükler istiyoruz. Ancak bütün bunlar nasıl mümkün olur.

Yaşadığımız düzeni tanımadan, neyin, niçin olduğunu bilmeden, istediklerimizi de nasıl elde edebileceğimizi, bu düzen içinde neyin mümkün olduğunu, neyin mümkün olmadığını bilemeyiz.

Susurluk'ta meydana gelen trafik kazası belki bir çok şeyi daha açık gözler önüne serdi. Ama Susurluk'ta yaşanan kazayla somutlanan aslında bu düzenin dünüdür, bugünüdür. Yani kontrgerilla faşist devletidir. Çürümüş, bütün kurumlarıyla, bürokratları, kolluk güçleri, meclisiyle pisliliğin içine batmış düzendir.

Ama Susurluk bir şeyi daha kavratmıştır ki, *haksızlık, adaletsizlik, zulüm* üzerine kurulu bir düzenin mafyacılıktan, faşizmden başka yaşama şansı yoktur. Onun için attığı hiçbir adımda halkın yararına, halkın çıkarına bir kırıntı bile bulabilmek mümkün değil. Bu - saltanatı ve zulmü sürdürmek amaç olunca ne "demokrasi", ne "hukuk", ne "adalet", ne "ekonomi" halkı ve onun çıkarlarını gözetmiyor. Demokrasi de, adalet de, hukuk da, ekonomi de kendi yaşamını sürdürmek için işliyor.

BAŞKA NASIL OLABİLİR Kİ?

Eğer demokrasi halkın istediğini seçmesi, görevden alması, söz-karar hakkına sahip olması, haklarını çeşitli örgütlenmelerle koruması, vb. ise ve bunlar bu ülkede yaşanır, her türlü ahlaksızlığın, dolandırıcılığın, vurgunculuğun, sömürünün temsilcileri nasıl bu ülkeyi yönetecektir? Kimsenin emeğini, alınterini, çalmazsa, nasıl zenginliğine zenginlik katacaktır? Hem de hiç kimseye fark ettirmeden, kimsenin sesini çıkarmasına izin vermeden nasıl yapacaktır bunu? O HALDE "demokrasi" ile "faşizm" yer

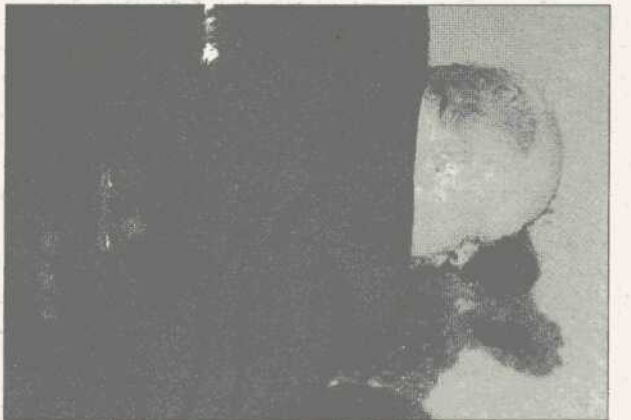
değiştirir.

Eğer halkların hakları ve özgürlükleri temelinde *bir adalet ve hukuk olursa*, sömürü, işkence, kayıp, katliam, dolandırıcılık gibi en ağır suçları, halk düşmanlığını nasıl gizleyecek, ondan hesap soranları nasıl susturacak, halkı nasıl cezaevlerine dolduracaktır? O HALDE "adalet" ve "hukuk", "adaletsizlik" ve "hukuksuzlukla" yer değiştirir.

Peki işçiye, memura alınterinin karşılığını ödese, köylünün ekininin bedelini verse, halktan topladığı paraları halkın ihtiyaçları için kullansa, okulları, hastaneleri, ulaşımı *parasızlaştır*sa, her milliyetten halkların eşitçe yaşamını sağlayıp, verimli topraklarımızın bereketini, zenginliğini, yoksulluğu ve sefaleti yok etmek için değerlendirse o villaları, o yalıları, o yatları, o saltanatlı yaşamı nasıl sağlayacak? Bir giydiğini bir daha nasıl giymeyecek, altın suyuna çorbalarını nasıl içecek? O HALDE ülke karış karış ABD'lere, Avrupa'lara satılır, "halkın zenginliğinin yerini" "halkın yoksullaşması alır; "Devlet mafyalaşır".

Sadece bunlar da değil elbette. Daha onlarca örnek verilebilir, zulüm ve sömürü düzeninin, mafya devletin bize karşı savaş

*Nerede, kimde bu adalet?
Aradığımız adalet bizde,
Aradığımız adalet halkın
onurlu ca yaşamaları için,
ezilmemesi, sömürülmemesi
içinse... Ahlaksızların,
işkencecilerin, katliamcılarının
yargılanması içinse... O zaman o,
HALKIN ADALETİDİR.*

TEK GÜÇ HALKTIR

açtığına, halkı nasıl iliklerine kadar sömürdüğüne dair. **Başka nasıl olabilir ki?**

Ama böyle olmamasını istiyoruz. En başta "Adalet İstiyoruz"...

**PEKİ KİM VERECEK ADALETİ?
KİM YERİNE GETİRECEK?**

Susurluk'la birlikte namussuzlardan, ahlaksızlardan, katillerden, hesap sorma isteğimiz daha da büyüdü. Açığa çıkan gerçeğin ve bu gerçeğin sorumlularının yargılanması, suçluların cezalandırılması hepimizin isteği. Çünkü biliyoruz ki, bu katillerden, namussuzlardan hesap sorulmadan onurlu ve insanca yaşama kavuşamayacağız. Ama diğer yandan *aslında adalet beklentimizi kimin cevaplayacağı* kafamızda da çok net değil. Öyle ya, devletin kendi savcısı bile hukukun bağımsız işlemediğini ve devletin baskısı altında olduğunu itiraf etmişken, devletin mahkemelerinin gerçek bir adalet uygulayacağından şüpheliyiz. Hani "it iti ısırmaz" derler ya, işte bu sistemin adaleti, tam da böyle bir çark içinde. Bu gerçeği çok iyi bilsek de başka yol yokmuşçasına bu

**"ADALET İSTİYORUZ!"
Nerede bu adalet?
Ekmeğe bile yetmeyen maaşta mı? Yıkılan gecekonduumuzda mı? Kaydedilen, katledilen insanlarımızda mı adalet?
Yakılan köylerimizde, toprağımızdan kovulmamızda mı adalet? Aracını yanlış yere park ettiği için kurşunlanan insanlarda mı, cezaevindeki insanların katledilmesinde mi? Katledilenlerin cenazesine gittiği için yargılananlarda, Metin Göktepe gibi insafsızca, dövülerek öldürülenlerde mi? İşkencehanelerde mi, yolsuzluklar üzerine hükümetler kurulan Meclis'te mi? Yoksa adalet Susurluk'ta mı?**

yasalarını dahi çiğnediler; savcılar, yargıçlar hep bu düzeni korudular, katliamlara ikinci onayı kendi imzalarıyla verdiler.

Kürdistan'da en vahşi katliamlarla Kürt halkının haklı mücadelesine son verilmek istendi. Köyleri yakıldı, boşaltıldı. Göç ettirildiler. Devletin özel timi genç kızlara tecavüz etti, nice Kürt'ü yaşlı genç demeden kaçırdı, öldürdü, nicesine hem de köylüsünün, ailesinin gözleri önünde işkence yaptı. Katliamı, kıyımı, zulmü anlatmak isteyen, halka duyurmak isteyen Dersim'in muhtarları Ankara'ya, devletin merkezine geldiler. Bütün gerçeği bir bir anlattılar. Gazetelerin asparagas haberlerini bile "suç duyurusu" kabul edip insanlarımızı davalar açan savcılar, kendi seslerini de, anlatımlarını da suç duyurusu olarak görür de, katliamcılara, işkencecilere dava açar belki diye beklediler. Ama o savcılar duymuyordu seslerini. Bırakalım suçlulara dava açmayı, açıklama yapan muhtarları baskıya ve zulme uğramışlıklardan dolayı suçlu bulup gözaltına aldırtilar. Hatta bazıları Ankara'dan dönüşlerinde katledildi.

Ya kayıp analar, "Adalet Adalet" diyerek yakasına yapıştılar sorumluların. Tüm delillere, verilere rağmen kayıpların sorumlularına hiç dokunulmadı. Ama dokunulacak birileri vardı. O da kayıp evlatlarını bulmak umuduyla Galatasaray önünde evlatlarının fotoğraflarıyla oturan analar, "kayıplar bulunsun" diyen halktı. Coplandılar, işkencelere götürüldüler, evlatlarını aramamaları için tehdit edildiler. Mahkemelerse kayıp evlatlarını aradıkları için dava açtı onlara.

Pekizulmün, sömürünün temsilcilerine, halkın parasını çalanlara ne oldu? Hepsî paşalar, sultanlar gibi yaşamaya devam ettiler. Yolsuzlukları, hırsızlıkları, bütün karanlık işleri hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açığa çıkmış Çiller'leri, Erbakan'ları mı yargılayacak bu düzenin mahkemeleri, adaleti? Kontrgerilla devletin temsilcilerinden, mafya devletin adalet kurumları mı hesap soracak? Olsa olsa bir kaç göstermelik davayla halkın tepkileri susturulacak. Civanlar, Edesler gibi hırsızlar, hırsızlığı sürdürmeleri için saliverilecek, yurtdışına gitmelerine göz yumulacak... Adaletse adalet... Halk düşmanlarının, mafya faşist devletin adaleti. Onun çıkarlarını korumanın adaleti... Evet faşist devlet diyor ki "benden adalet istiyorsan, al sana adalet. Ama benim adaletim, benim istediğim yere kadar adalet"...

"ADALET İSTİYORUZ!" Nerede bu adalet?

Ekmeğe bile yetmeyen maaşta mı? Yıkılan gecekonduumuzda mı? Kaybedilen, katledilen insanlarımızda mı adalet? Yakılan köylerimizde, toprağımızdan kovulmamızda mı adalet? Aracını yanlış yere park ettiği için kurşunlanan insanlarda mı, cezaevindeki insanların katledilmesinde mi? Katledilenlerin cenazesine gittiği için yargılananlarda, Metin Göktepe gibi insafsızca dövülerek öldürülenlerde mi? İşkencehanelerde mi, yolsuzluklar üzerine hükümetler kurulan Meclis'te mi? Yoksa adalet Susurluk'ta mı?

Nerede, kimde bu adalet?

Aradığımız adalet bizde. Aradığımız adalet halkın onurluca yaşaması için, ezilmemesi, sömürülmemesi içinse... Ahlaksızların, işkencecilerin, katliamcılarının yargılanması içinse... O zaman o, HALKIN ADALETİDİR.

Çünkü mafyadan, uyuşturucudan, fuhuştan, baskıdan, katliamdan, işkenceden, sömürüden, çıkarı olmayan, aksine en fazla zarar gören, bu kirli, çürümüş düzenin en fazla bedelini ödeyen HALK" olduğuna göre, bütün bunların adilce hesabını soracak olan da HALKTIR.

Pekizulmün, sömürünün temsilcilerine, halkın parasını çalanlara ne oldu? Hepsî paşalar, sultanlar gibi yaşamaya devam ettiler. Yolsuzlukları, hırsızlıkları, bütün karanlık işleri hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açığa çıkmış Çiller'leri, Erbakan'ları mı yargılayacak bu düzenin mahkemeleri, adaleti? Mafya devletin temsilcilerinden, mafya devletin adalet kurumları mı hesap soracak?

mahkemelerin ola ki adil davranacağını umut etmekten başka çare göremiyoruz.

isterseniz yıllardır "belki", "bu sefer", "olur ya" diye umut bağladığımız, mahkemelerden, adaletten NE UMDUK, NE BULDUK diye bir bakalım;

Biliyoruz ki vatanımızın her yerine kan bulaştı. Kurtuluşumuz, özgürlüğümüz için savaştan her milliyetten devrimcilerin, hakkını arayan insanlarımızın kanı bu. Her gün onlarca infaza, katliama tanığız.

Düzen halka duyduğu kinini bombalarıyla, kurşunlarıyla insanlarımızı yöneltiyor. O kadar açık ki bu katliamlar, o kadar açık ki polisin askerin, kontrgerillanın bir katliam makinası gibi dur durak bilmediği.

Onlarca dava açtı şehit aileleri. Her şey bu kadar açıkken, gerçeğin gün yüzüne

çıkması, katillerin cezalandırılmaması imkansız diye düşündü hepsi. Ama yine çoğu sonucu baştan belli davalar oldu. Katliamın hemen ardından katliamı belgeleyecek tüm kanıtlar ortadan kaldırıldı. Suçu belgeleyecek kurşunlanmış giysiler adaletin bir kurumunda "adli tıp"tan kayboldu. Dava açılan polislerin bırakalım tutuklanması, mahkemeye katılmalarına bile gerek görülmedi. "Kendini korumuş" diyerek nice katliamın tescilli katilleri beraat etti. Halkın mahkemeleri izlemesi dahi engellendi. Mahkemeye gidenler gözaltına alındı.

Aslında şaşırarak hiçbir şey yoktu olan bitende. Aynı kaynaktan beslenenler, aynı çirkefliliğin kapıkulluğunu yapanlar birbirlerini nasıl suçlu bulurlar, cezalar verirlerdi? Yaşamaları için yapmaları gerekeni yapıp kendi

Artık şu açık ve net olarak görülmüştür.

SUSURLUK'TAKİ DEVLETTİR! SUÇLULAR İKTİDARDADIR!

Adı Kurdistan Kasabı diye bilinen, Kürt halkını katleden, köyleri yakan-yıkan Hulusi Sayın da karşılaştı aynı adaletle.

ortasında katledilen 17 yaşındaki İrfan'ın adaleti... TİYAD'lı anaların karakızı Senem'in adaleti... Toprağı elinden alınan köylünün adaleti... Köyü yakılanın adaleti... Yakınlarını faili meçhul infazlarda kaybedenlerin adaleti... Eserlerinden dolayı

Binlerce işçiye sömüren, vatani karış karış satan Sabancılar da karşılaştı... İşkenceci şefler, muhbirler de tanıdı bu adaleti. Bu adalet önünde hesap verdiler.

Bu adalet devrimin adaletiydi özünde. Bu adalet halk düşmanlarını korkuturken halkı sevindirdi. Devrimci adalet o yüzden halkın adaletidir, halkın arzulu olduğu, özlem duyduğu adalettir.

SUSURLUKTAKİ DEVLETTİR! Hesap sorma vakti gelmiştir. Yıllardır birikmiş hesabımızı görme vakti gelmiştir.

Susurluk'un, Susurluk'la kaçacak delik bulamayan faşist devletin hakkından adaletimizle gelme vaktidir artık. Ama nasıl? Nasıl kullanacağımız adaletimizi, çektiğimiz acıların hesabını nasıl soracağız?

"Adalet İstiyoruz!"
Adaletimizi nasıl uygulayacağız?

Adaletin, mafyalaşmış kontrgerilla devletin hiçbir mahkemesinde, hiçbir yargıcı, savcısıyla uygulanamayacağını anlayalı çok oldu. Günlük her gelişme de bize bunu kanıtlamaya devam ediyor. Öyleyse ne yapacağız?

Kayıp evladının resminin üzerinde bayılan Elif Ana'nın ve onun gibi nicelerinin adaleti... Hergün biraz daha açlığın pençesine düşen işçinin, sürgüne yollanan memurun adaleti... Sokak

yargılanan sanatçıların, aydınların adaleti...

Adalet arayan milyonların elinden bir avuç adaletsiz nasıl kurtulur? Eğer "Susurluk'taki devlet"se, gayrı-meşru bu devletin karşısında yapacağımız bellidir? Adalet arayışımızı birleştirmek... Kinimizi, öfkemizi, bastırmamak, açığa çıkarmak, çıkartmak ve hepsini birleştirip sel olmak...

Yapacağımız şey bu katliamcılar, hak ve özgürlük düşmanlarını, işkencecileri, mafyacaları, bu düzenin temsilcilerini bağımsız halka açık mahkemelerde yargılamaktır. "Kayıp ve katliamların Sorumluları Halka Açık Mahkemelerde Yargılansın" şiarını yükseltmek, düzene dayatmak ve yargılama hakkımızı mafyacı-kontrgerilla devletten söküp almaktır. Bağımsız, halka açık mahkemelerin kurulacağı **Demokratik, Bağımsız bir ülke için mücadele** etmektir.

Adalet isteyen milyonların oluşturacağı sel, çetelerin iktidarını yıkıp bağımsız, demokratik bir halk yönetimini işbaşına getirmelidir. Böyle bir yönetim olmadan bağımsız, adil bir yargılama olmaz. Adalet olmaz. Olamaz! Adalet istiyorsak, adaleti yerine getirebilecek bir yönetime kavuşmalıyız. Bunun başka yolu yoktur.*

İKİ GEREKLİLİK

Halkın yakıcı, somut sorunlarını propagandamızın ve güncel siyasal faaliyetimizin odağına koymalıyız. Ve halkın karşısına somut taleplerle çıkmalıyız. Bunun biçimlerinden biri anayasa olabilir. Somutluk niye bir anayasa taslağı olmasın! Bu, başta belirttiğimiz gibi, bugün Türkiye solunun "kitlelilik" anlamındaki sınırlarını aşmasının da, toplumsal muhalefete inisiyatif koyup yön

verebilmesinin ve de kitlelere neyi istediğini somut olarak gösterebilmesinin önemli araçlarından biri olacaktır.

Söyleyeceklerimizin sonucunda varmak istediğimiz iki noktayı baştan ortaya koyalım. Bugün tüm sol açısından, özellikle iki gereklilik öne çıkmıştır:

Bir, halkın karşısına somut taleplerle ve bunlara denk düşen programlarla çıkmanın gerekliliği.

İki, bunu birlikte yapmanın gerekliliği.

Bunlar, yine hemen tüm sol açısından özellikle, hali hazırda karşı karşıya olunan kitlelilik sorununu aşmak ve toplumsal muhalefete yön verebilmek, gelişmeler içinde inisiyatif kazanmak açısından özel gereklilik durumundadırlar.

Birinci nokta açısından; bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları temel alan bir anayasa talebi, uygun bir araç ve çıkış noktası olabilir diyoruz.

Bir anayasa talebi bu somutluğa ve ihtiyaca hangi açıdan cevaptır peki?

Propaganda ve kitlelere ulaşma olanakları açısından devrimcilerin sahip olduğu olanaklarla burjuvazinininkiler kuşkusuz kıyaslanamaz. Bu alanda açıkça devrimcilerin

ve dolayısıyla halkın aleyhine bir dengesizlik söz konusudur. Bu dengesizliği bir ölçüde dengeleyecek olan ise gerçeğin devrimciler tarafında olmasıdır.

Ama bu yeter mi? Yetiyor mu?

Aslında bu, gerçeği nasıl ifade ettiğimize bağlıdır. Çünkü hepimiz biliriz ki, gerçeğin ifade edilişi de çok çeşitli biçimlerde ve çok çeşitli düzeylerde olabilir. Ve yine biliriz ki, bu biçimlerden ve düzeylerden bir kısmı soyuttur. Derdimizi kitlelere sloganlarımızla, şiarlarımızla, ortaya koyduğumuz talepler ve çözümlerle anlatıyoruz. Bu sloganlar, şiarlar, talepler, çözümler ne kadar somut ve kitlelerin mevcut durumlarına denk düşüyorsa, o kadar anlaşılır demektir.

Burjuvazinin seçimlerde kullandığı çeşitli sloganları hatırlayalım. Ve düşünelim; "İki anahtar", "şeffaf karakol", "konuşan Türkiye" vb. sloganları burjuvazi neden kullanıyor?.. Halk neden bu sloganları cazip buluyor?

Burjuvazi halkın talebini yakalıyor çünkü. Ve bu talebe cevabını, çözümünü en somut biçimleriyle ifade ediyor.

Hani, Dimitrov'un aktardığı çok bilinen bir örnek vardır. *Almanya'da* bir işsizler toplantısı yapılmaktadır. Kürsüye çıkan komünist, onlara 3. Enternasyonal'in "komünistler arasındaki çeşitli taktik meselelerine ilişkin kararlarından" söz eder uzun uzun. Kürsüye çıkan faşist parti sözcüsü ise, işsizlik sorununu nasıl çözecekleri üzerine, demagojik de olsa planlarla, projelerle uzun uzun konuşur. Bu örnek Almanya'da Hitler'in partisinin kitleleri nasıl etkilediğini ve bu süreçte o günkü komünist partinin nasıl kitlelerin somut sorunlarından kopuk olduğunu anlatmak için veriliyordu.

Şimdi şöyle bir dönüp kendimize bakalım. Kitlelere yönelik propaganda ve ajitasyonumuz, sürekli belli eylemlerin üzerinde yükselen "zafer" deyişleriyle, gerçeğin abartısıyla, suni öncülük deyişleriyle doluyorsa bu propagandanın sahiplerinin Almanya'dakilerden farklı durumda olmayacağı kesindir. Ya da öte yandan,

burjuvazinin kitleleri şu ya da bu biçimde etkilemesindeki, burjuva propaganda-sındaki tarihsel bir tecrübenin ürünü olan öze ve yöneme bakmadan, onun salt medyatik yönünü alıp, propagandayı şova dönüştürenlerin, kitlelerin yakıcı sorunlarının etrafından dolanıp "kadın", "çevre", "cinsellik" vb. "muhalefet" noktalarını öne çıkaranların da sonuç itibarıyla verilen örnektekinden farklı bir sonuç elde edemeyeceği ortadadır.

Halkın yakıcı, somut sorunlarını propagandamızın ve güncel siyasal faaliyetimizin odağına koymalıyız. Ve halkın karşısına somut taleplerle çıkmalıyız. Bunun biçimlerinden biri anayasa olabilir. Somutluk niye bir anayasa taslağı olmasın! Bu, başta belirttiğimiz gibi, bugün Türkiye solunun "kitlelilik" anlamındaki sınırlarını aşmasının da, toplumsal muhalefete inisiyatif koyup yön verebilmesinin ve de kitlelere neyi istediğini somut olarak gösterebilmesinin önemli araçlarından biri olacaktır.

ikinci gereklilik açısından; bunu birlikte yapmalıyız; halk, burjuva partilerine bile aralarında anlaşamadıklarında açık bir tepki duyuyor. Şöyle ya da böyle birliktir birşeyler çıkacağını umuyor. Kendi arasında anlaşamayan bir sol da güven sağlayamaz.

Halkın temel talepleri doğrultusunda bir araya gelmek, bu birliktelikle halkın önüne çıkmak, sola, devrimciler halk nezdinde büyük bir güvenilirlik ve prestij kazandıracaktır. Henüz ortada bir şey yok denilecektir belki. Evet, ortada ne bir taslak, ne de bunun etrafından sağlanmış bir birlik yoktur; ama bu adımlar atıldığında halk nezdinde elde edeceğimiz sonucu yine de bugünden söyleyebiliriz.

Reformizmin "erken seçim, erken seçim" deyip durmasında da, oportünizmin keskin sloganlarında da somutluk yoktur. Kitlelere çekecek bir çözüm vaadi yoktur. Birleştiricilik yoktur. Ve bunlar olmadan solun yürüttüğü propaganda faaliyeti de, kitle çalışması da güdük kalacaktır. Propagandaya, kitle çalışmasına ve eyleme böyle bir somutluk kazandırmak tüm siyasi hareketlerin, demokratik kuruluşların, aydınların, herkesin görevidir. Herkesin görevidir. Çünkü bu, herkesin ihtiyacıdır.*

Ankara Yürüyüşü; Adalet İçin Hesap Sormak İçin

Susurluk kazasının üzerinden aylar geçti ve orada ortaya çıkan kontrgerilla devleti gerçeği bugün artık herkes tarafından çok daha net görülüyor. İsimleri ortaya çıkan bir çok çeteci, katliamcı olmasına rağmen bunlar hakkında ciddi hiçbir şey yapılmamıştır. Sadece göstermelik bir kaç kişi tutuklanmış, kimileri de DGM koridorlarından elini kolunu sallayarak kaçmışlardır. Halkın tepkisini durdurmak, birşeyler yapıyor havası yaratmak için bir kaç kişiyi "harcamaları" göstermelik komisyonlar kurmaları bizleri aldatmamalıdır.

Bugün halen pislikleri ortaya çıkmaya devam etmektedir. Aralarındaki it dalaşı yeni yeni isimlerin, kontra elemanlarının ortaya çıkmasını zorunlu kılıyor. Her gün birileri çıkıp "çeteyi şu yönetiyor", "çeteyi devlet örgütledi" vb. açıklamalar yapıyor. Ancak yapılan tüm itiraflar, açıklamalar kontrgerilla devlet gerçeğini bütün olarak ifade etmiyor. Biz biliyoruz ki; çeteler ne açıklanan isimlerle sınırlı ne de kontrgerillayalnızca devlet içindeki bir kaç isimden ibarettir. Kontrgerilla bu devletin adıdır, kontrgerilla halka karşı uygulanan politikalar, kontrgerilla açlığını, yoksulluğumuzasebep olanlardır, kontrgerilla en meşruen demokratik haklarımızı gaspedenlerdir, kontrgerilla yaşanan katliam, işkence, kayıp politikalarının tüm uygulayıcılarıdır, devlettir.

İşte bu nedenle Susurluk'ta ortaya çıkan pislikten hesap sorarken haklarımıza, taleplerimize daha fazla sahip çıkalım. Taleplerimizi hep birlikte haykıralım, çetecilerden hep birlikte hesap soralım. Ve bunun için belirleyeceğimiz bir günde köylerden, kasabalardan, kentlerden, gecekonduardan, okullardan, Kürdistan'dan Ankara'ya yürüelim. İşçisiyle, memuruyla, köylüsüyle, esnafıyla, doktoru, öğretmeni - öğrencisi, yaşlısı - genci, kadını - erkeğiyle Ankara'ya yürüelim. Kendi taleplerimiz için yürüelim, daha güçlü hesaplar sormak için yürüelim, adalet istemek için yürüelim.

Daha İleri Eylemler İçin Yürüelim

Günlerdir, aylardır kontrgerilla devletinden hesap sorma, Susurluk'taki pislği, çürümüşlüğü protesto eylemleri yaşıyor. Sayılan yüzbinlerle ifade edilen mitingler, yürüyüşler yaşandı. Yüzbinlerce bildiri, özel sayı dağıtıldı, onbinlerce afiş asıldı. İrili ufaklı bir çok eylemi saymak mümkün. Ancak, halkın büyük bir çoğunluğu tepkisini eyleme dökebilmiş, kendisini ifade edebilmiş değil. Devrimci - demokrat çevreler

geniş bir birlik zemininde hareket edebilmiş değil. Bunun önünü açalım ve her kesimin eylemliliklerini bir araya getirecek güçlü sesler yükseltecek kanallar açalım diye bir çok yazımızda belirttik. Hergün daha ileri adımlar atan, hergün ivmelenen, güçlenen hesap soruşlar yaratmalıyız. İşte bundan dolayı Ankara'ya yürüelim! Daha ileri eylemler yaratalım. Zulüm ve sömürü düzeninin, kontrgerilla devletinin başkentine öfkemizle hesap sorma bilinciyle yürüelim. Yıllardır çektiğimiz acıları yaratanlar koltuklarında oturmuş halen gözlerimizin içine bakarak yalan söylemeye, pişkinlik yapmaya devam ediyorlar. Kaybedilen katledilen evlatlarımızın katilleri orada, yıkılan kondularımızın, çalınan bir lokma ekmeğimizin failleri başkenttedir. Susmayacağımızı, kandıramayacağımızı haykırmak için yürüelim.

Hesap Sormak İçin Yürüelim

Yıllarca tepemizden coplar, silahlar eksik olmadı. Ne zaman sokağa çıksak şiddet uygulandı, yerlerde sürüklendik, kan - revan içinde bırakıldık. Ve bu ülkeyi yönetenler katilleri korumak, uyguladıkları zulmü desteklediklerini, bizzat yönetenler olduklarını "polisimizin elini soğutmayalım, moralim bozmayalım" diyerek itiraf ettiler. Ve bugün bu sözleri söyleyenler pislği temizleyecekler olarak çıkıyorlar karşımıza. Hayır, onlar da bu pislğin içindedir. Siyasetçisinden, ordusuna, polisinden, cumhurbaşkanına, işadamlarına kadar. Herşey onların zulüm ve sömürü düzenleri sürsün diyor. Bu nedenle halktan başka kimse hesap soramaz işte bu nedenle; halklarımızı bir dilim ekmek için birbirini itip kakmak zorunda bırakanlardan hesap sormak için Ankara'ya yürüelim. Akıttığımız terin,

harcadığımız emeğin karşılığını vermeyenlerden hesap sormak için Ankara'ya yürüelim.

Ürettiğimiz ürünün, buğdayımız, tütünümüz, pamuğumuzun karşılığını ödemeyip bizleri tüccarın, tefecinin kucağına itenlerden hesap sormak için Ankara'ya yürüelim.

Halk için bilim, halk için eğitim istediğimiz de copleyıp işkenceler yapan, okullarımızdan atanlardan hesapsormak için Ankara'ya yürüelim.

Susurluk'taki pislğin hesabını sormak için yürüelim.

Adalet İçin Yürüelim

Bu faşist çeteler devleti suçluları cezalandırmaz. Onun adaleti işkencileri, katilleri aklamak için çalışır. Biz halk olarak ne kadar yüksek sesle adelet isteğimizi haykırırsak katillerin o kadar huzuru kaçacaktır, daha fazla kurban vermek zorunda kalacaklardır. Kontrgerilla adaletini işlevsiz kılmak adalet isteğimizi çok daha güçlü haykırmakla mümkündür suçluları, kanımızı, iligimizi emenlerin serbestçe dolaşmamaları, saklanacak delik aramaları için adalet isteyelim. Ankara'ya yürüelim.

Köylerimizi yaktılar, evlerimizden yurtlarımızdan sürdüler ancak bu düzenin adaleti bunları yapanları korudu yine zindanlara doldurulan bizler olduk. İşte bunun için adalet isteyelim. Ankara'ya yürüelim.

Evlatlarımız katledildi, kaybedildi, faillerine açılan her dava berat etmeleri ile sonuçlandı ancak bağımsız, özgür bir vatan için mücadele eden evlatlarımız zindanlara atıldı. İşte bunun için tüm şehit, tutsak, kayıp aileleri olarak adalet isteyelim, Ankara'ya yürüelim. Adalet istemek en çok bizim hakkımızdır.

İşten atılmaları, özelleştirmelere karşı direndiğimiz için işkencelerden geçirildik. Fabrika önlerinde saldırılara uğradık. Grevli-toplu sözleşmeli sendika isteğimiz polis coplarıyla

karşılandı. İşte bunun için işçi-memur tüm emekçiler olarak adalet isteyelim, Ankara'ya yürüelim.

Gecekondularımızı başımıza yıktılar, yolsuz, susuz, elektriksiz bıraktılar, kondumuzu savununca üzerimize kurşunlar yağdırdılar. Sonra "varoş insanları" diye aşağılamaya kalkıştılar. Evet varoşlarda yaşıyoruz ve gökdelenlerde yaşayan ahlaksız ve soysuzların "gırtlaklarını kesecek" olanları. Gazi'de, Ümraniye'de katledilen, yıkımlara karşı direnişlerde düşenler için adalet isteyelim. Gecekondu emekçileri olarak "adalet istiyoruz" şiarıyla Ankara'ya yürüelim, kendi adaletimizi zulüm iktidarına dayatalım.

Kendi Taleplerimiz İçin Yürüelim

Belirleyeceğimiz bir günde ülkenin kentlerinden şehirlerinden, dört bir yandan kendi sorunlarımız için ve kendi taleplerimiz için Ankara'ya yürüelim.

İşçiler olarak yeterli ücret, sosyal haklarımız ve özelleştirmeye karşı yürüelim.

Memurlar; grevli toplu sözleşmeli sendika ve sürgünlere karşı yürüelim.

Öğrenciler; halk için bilim, halk için eğitim talebiyle YÖK'e ve soruşturmalara karşı yürüelim.

Kürt halkı; ulusal haklarımız, özgürlük ve eşit haklar istemek için yürüelim.

Köylüler; ürünlerimizin karşılığını alabilmek, toprak ve tarım reformu için yürüelim.

Aydın, sanatçı, yazarlar; özgürce düşüncelerimizi yazabilme, ifade edebilmek için yürüelim.

Şehit, tutsak, kayıp aileleri; katledilen, kaybedilen evlatlarımızın hesabını sormak, zindanlara doldurulan tutsaklara özgürlük için yürüelim.

Esnaflar ve tüm meslek gruplarından halkımız; kendi özgün taleplerimizi bağımsız, demokratik bir ülke talebiyle bütünleştirerek Ankara'ya yürüelim.

Belirleyeceğimiz bir günde yapacağımız Ankara yürüyüşü birliğimiz, geleceğimize, onurumuza, bağımsız ve özgür bir vatana sahip çıkışımız olsun. Gücümüzü birliğimizi sağlayacak bir zemin olarak, somut bir eylem olarak tüm devrimciler öneriyoruz; belirleyeceğimiz bir tarihteki Ankara yürüyüşü daha ileri ve güçlü eylemlere çıkış, adalet, özgürlük isteğimizi haykırdığımız, daha güçlü hesap sormaya başlayacağımız bir adım olacaktır. Hiçbir kaygı önyargı taşımadan birlik diyorsak bunun somutu neden Ankara yürüyüşü olmasın? Böyle bir yürüyüş için tüm devrimci-demokrat-yurtsever güçler olarak hazırlanalım, daha sıcak gündemimize alalım ve çeşitli eylemliliklerle Susurluk'taki devletten hesap sorma gerçeğinden hareketle Ankara yürüyüşüne hazırlanalım. Ve Susurluk'taki kontrgerilladan, iktidar-dakilerden hesap sormaya daha güçlü devam edelim.*

“Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık”...

Aydınlığı Karartanları Karanlığa Boğalım

Devrimcilerin görevi eylemi destekleyerek ona belli bir muhteva vermek, içini doldurmak, daha somut taleplerle halkı daha büyük eylemlere hazırlamaktır. Pasif diyenler de, doğru bulanlar da elbette bununla yetinmemek durumunda.

Son günlerin revaçta sloganlarından biri. Karartma eylemi yeterli olmasa da ülkemizdeki mücadele tarihi açısından bakıldığında oldukça önemli sayılabilecek bir yaygınlıkta uygulanıyor. Devletin halka karşı gerçekleştirdiği ve ta 12 Mart dönemlerine kadar uzanan kirli işler ağının Susurluk kazasıyla ortaya çıkmasına karşı, kendiliğinden halk tepkilerine giderek daha fazla rastlanıyor, bu tepkiler giderek kitleselleşiyor.

Kendiliğinden bir inisiyatifle başlayan bu kampanyayla çok çeşitli halk kesimleri pasif de olsa bir suç örgütü olan devlete karşı olan tepkilerini dile getirmektedirler.

Devrimcilerin böyle bir eylem karşısında tutumları ne olacak? Ne olmalıdır?

Kendiliğindencilige övgü düzmek, böyle bir gelişmeye olduğundan fazla bir misyon yüklemek elbette doğru değildir. Ancak "kendiliğinden" diye ona sırt dönmek durumunda da değiliz. Birinci olarak, kitle hareketleri, küçük ya da büyük, aktif ya da pasif her zaman devrimcilerin iradelerine bağlı olarak gelişmez. İkincisi, eğer ortada bir kendiliğinden de olsa kitle tavrı varsa, devrimciler onun dışında kalmamak, tersine içinde yer alarak ona yön vermeye çalışmak durumundadırlar. 1 dakika Karanlık eylemi karşısındaki tavrımız da bu çerçevede biçimlenecektir.

Herşeyden önce, geniş kitleler açısından devletin şimdiye kadar yaptığı yolsuzlukların, haksızlıkların, adaletsizliğin, zamların, infazların karşısında artık sessiz kalmamanın küçük bir adımıdır. Artık asalaklar tarafından yönetilmek istemediklerinin bir göstergesidir. Bu yanıyla önemlidir ve ilerici bir dinamizi içinde taşımaktadır.

Burjuvazinin desteği; Eyleme burjuva medya da destek veriyor. Hatta Sabancı Holding bile ikiz kulelerinin ışığını söndürerek katılıyor. Kuşkusuz bu da değerlendirilecek bir yandır; Medyanın ve holdinglerin eylemi

desteklemesinin ardında aslında TÜSİAD'ın hazırladığı rapor destek vermek vardır. TÜSİAD'ın birkaç yıldır seslendirdiği "reform" talebi için onlar da kamuoyunu arkalarına alacak uygun bir ortam yakaladıklarını düşünüp eyleme katılmaktadırlar. Burjuva basın ve televizyonlar, herkesin açıkça izlediği gibi, bazı olayları gündemde tutarak -örneğin Manisa, Diyarbakır gibi- raporun ne kadar "haklı" olduğunu göstermeye çalışmakta, eğer tekeli patronların dediği yapılmazsa bu tablolar sürecektir demektedirler. Bu tür olaylar dün de vardı, bugün de. Burjuvazi kendi iktidar ve reform hesaplarıyla alenen bu olayları kullanmaktadır. Ancak burjuvazi kullanıyor diye, biz ne doğru olan bir eyleme katılmaktan vazgeçeriz, ne de burjuvaziyle aynı şeyi mi yapıyoruz diye bir sorunu ortaya atmaktan geri durmayız.

Ama bu, böyle bir olguyu görmezden gelmeye de yol açmamalıdır. Tekeller şimdiye kadar yer aldıkları, destek verdikleri, finanse ettikleri çetelere karşı şimdi de onlardan değilmiş havasım estirerek suçlarını örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Bunu ortaya çıkarmalıyız. Bu olgu, devrimciler açısından, onları eylemin içinden teşhir etmek, eyleme devrimci bir muhteva kazandırmak, burjuvazinin kazandırmaya çalıştığından farklı bir yön vermeye çalışmak görevlerini daha fazla öne çıkarır. Devrimcilerin söylediğinin ve yaptığının burjuvaziden farkının konması • gereğini daha zorunlu hale getirir.

"Benim Olmayan Eylem Yanlış!"; Emek gibi kimi çevreler de eylemi "halkı eve mahkum ettiğini" söyleyerek eleştiriyor. Sokağa çıkmaktan, bütün hakların alanlarda verilen mücadeleyle kazanıldığından söz ediyor. Emek'i okuyan da, sanki milyonlar sokaktaymış da, birileri onları evlere hapsedmeye çalışıyormuş sanır. Emek'in derdi sokak falan değil aslında. O, öncülüğü kendisinde olmayan her eyleme illa bir kulp bulma alışkanlığının sonucu

olarak böyle söylüyor. Daha kısa süre önce "sokak edebiyatı"na eleştiriler yazan aynı Emek çevresi değil miydi? O zaman da sokağın fetişleştirilmesinden söz ediyorlardı. Kendisi içindeyse iyi, kendisi yoksa kötü. Mantık bu. Ama daha da vahimi şudur; Emek çevresi Susurluk gündemini şurasından burasından yakalamış değildir zaten. Halk kitlelerinin bu konudaki tepkisinden de, neyi yapıp neyi yapamayacağından da habersizdir. Karartma eylemine pasif bir eylem biçimi diyebilirsiniz ama zaten kendileri bir şey yapmıyor ki, ne diyecekler?

Sokağa... Şehirlerarası Caddelere...; Oysa eylem, halkı sokağa dökmenin bir aracı olabilir. Şimdiye kadar sokağa çıkarak tepki göstermekte tereddüt edenler bu adımla daha etkili, daha güçlü eylemlere hazırlanabilirler. Oportünizmin klasik mantığı ve taktiğidir, işine gelmeyen bir şey varsa eğer, sık sık eylem biçimlerini birbirinin karşısına koyar ve ikisinden de yan çizer. Madem bunu yanlış buluyorsun hadi sokağa çık. Sokağa çıkmıyor, o zaman buna katıl. Yok bu insanları eve hapsedmektir. İyi, sen yerinde otur o zaman. O eylem pasif,

o eylem terörist, öteki maceracı, beriki kitlelerin durumuna uygun değil... Evet evet, en iyisi oturmak. Arada bir işçi direnişi olursa, gidip orada gazete satılabilir. Aynen Emek'çiler gibi.

Devrimcilerin görevi eylemi destekleyerek ona belli bir muhteva vermek, içini doldurmak, daha somut taleplerle halkı daha büyük eylemlere hazırlamaktır. Pasif diyenler de, doğru bulanlar da elbette bununla yetinmemek durumunda.

Evet, bir Türkiye yürüyüşünü güncelleştirmenin de, gündemleştirmenin de zamanıdır. Tüm halk güçleri, tüm siyasi hareketler, çevreler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, böyle bir eylem biçimiyle, Türkiye'nin yüzlerce yerinden üç-beş kişiyle olsun, onlarca, yüzlerce kişiyle olsun, başlatacakları yürüyüşle, gündemi belirleyebilme şansına sahiptirler. Saydığımız halk güçleri bu güce de sahiptir. Bunun koşulları ve olanakları da vardır. Eksik olan siyasi iradedir. "Sürekli Aydınlık İçin 1 dakika karanlık" eylemi, eğer görürsek, tüm halk güçlerine böyle bir eylemi başarma feyzini ve cesaretini de vermektedir. *

Işık Söndürme ve Özgürlük Meydanı Eylemlerini Destekliyoruz

Susurluk'ta ortaya çıkan pisliklerle, kontrgerillaya karşı bugüne kadar bir çok eylemlilikler, protestolar yaşandı. Şu ana kadar çeşitli Demokratik Kitle Örgütü, sendikalar ve siyasi çevrelerin protesto eylemleri daha çok yaşandı. Bugün çeşitli aydın, sanatçı, gazeteci yazarların "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" adıyla başlattığı ve her gün saat 21.00'de tüm ülkede ışıkların söndürülmesi biçiminde yaşanan eylem ve her hafta sonu Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemi gündemde.

Bizle! "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" kampanyasını başlatırken; halkımızda duyarlılık yaratacak kontrgerilla devlete, faşist çetelere tepkilerini dile getirebilecek pasif, radikal demeksizin her türlü eyleme başvurmak gerektiğini ifade

etmiştik.

İşte bu çerçevede; yukarıda bahsettiğimiz "ışık söndürme ve Bakırköy Özgürlük Meydanı" eylemlerini destekliyoruz. Kontrgerilla devletini her yönden köşeye sıkıştıracak, pis ilişkilerinin tümünü ortaya çıkarmakta etken olacak her tür etkinlik daha ciddi hesap sormalar için atılan adımlar olacaktır.

Her gün yaptığımız karartmalar da seslerimizi yükseltelim, hergün büyüyen bir güce dönüştürelim. Hergün halklarımızın öfkeli sesini katillerin kulaklarını patlatırcasına haykıralım. Karartmalarımızı yükselen bir çığlığa, hesap sormaya dönüştürelim. Her hafta Bakırköy Meydanı geleceğimize, onurumuza sahip çıkmanın meydanı olsun. Adalet istediğimiz bir alan olsun. *

TEK GÜÇ HALKTIR

Kontrgerilla Devletin Pislikleri Dökülmeye Devam Ediyor

Devlet Susurluk'taki yüzünü, pisliklerini kapatamıyor.

Yapılan yeni itiraflarla bu pisliklerin boyutu genişliyor.

Devletin Susurluk gerçeğini hiçbir güç durduramaz. Pisliklerin ortaya çıkması devam edecektir.

Susurluk'un dışında tutulmak istenen ordu, Susurluk'un göbeğinde.

Kontrgerilla şefi Avcı devletin Susurluk'taki kontrgerillacı yüzünü itiraf etti.

**Emniyet Genel Müdürlüğü
istihbarat Daire Başkan Yardımcısı
Hanefi Avcı:**

• **Çeteyi Devlet Kurdu.**

• **Çetenin MİT uzantısı**

Mehmet Eymür, Yüzbaşı

Kaşifve Duman Fırat,

• **Polis uzantısı Mehmet**

Ağar, İbrahim Şahin, Korkut

Eken,

JİTEM uzantısı Cem

Ersever ve yeşil kod adlı

Ahmet Demir,

• **Ordu uzantısı eski**

Kocaeli Alay komutanı şimdi

Giresun'da görevli

Tuğgeneral Veli Küçük idi

• **Çete Abdullah Çatlı,**

Alaattin Çakıcı, Hadi Özcan,

Tevfik Ağansoy vb. kişileri

kullandı.

Bu sözler 4 Şubat günü Meclis Susurluk Araştırma Komisyonu'nda söylendi. Söyleyen kişi sıradan biri olmayıp devletin polis teşkilatının üst kademesindeki bir polis şefinin ağzından çıkıyor.

Kendisine sorulan "çete nasıl çözülür" sorusu üzerine de "Bu işlerin tepe noktaya dayanmadan çözüleceğine inanmıyorum" diye cevaplıyor. Avcı faili meçhul cinayetlerin bir çoğunun da çete tarafından yapıldığını belirtiyor.

Bugüne kadar birçok kişinin anlatımı, itirafları, bilgiler, belgeler derken Susurluk'ta ortaya çıkanın devlet olduğu, kontrgerilla devletinın çeteler devleti olduğu gerçeğini gözler önüne serdi.

Ortaya çıkan tüm gerçeklere rağmen devletin Susurluk'la ilişkisi yoktur. Bu çeteler devlete rağmen kurulmuştur, ordu bağlantısı hiç yoktur ya da çeteleri "Çiller-Ağar Çetesi"ne indirgeyenleri devletin ileri kademelerinde görev yapanların anlatımı da yalanlıyor.

Hanefi Avcı'nın kendince koyduğu gerçekler aslında o kadarla da sınırlı değildir. Çünkü Eymürler, Ağarlar, Küçükler ülke yönetiminde bulunduran MGK'ya bağlıydılar. Yani devletin kendisi, en tepedeki yönetimi bu işin içindeydi ve başını çekiyordu. Susurluk komisyonuna itiraflarda bulunan Avcı, devletin neden çete

kurduğunu da açıkladı; "Terörle mücadele de hukuk içinde kalınarak bir yerlere gidilemediği görüldü. Bunun için terörle mücadele ve istihbarat için hukuk dışı bir yapılanmaya gidildi. Terörü teröristlerin yöntemi ile yok etme kuralı seçildi. Bu devletin üst kademelerinde alınmış bir karardı. Bu yöntemi ilk olarak JİTEM kullanmaya başladı. JİTEM'de olan Cem Ersever'e sordum inkar etmedi" diyor.

Devletin bugüne kadar Susurluk pisliğinin içinde olduğu gerçeği ortadayken bu bilinçli bir politikayla inkar edildi, hafife alındı. Geline aşamada Avcı'nın anlatımlarıyla da

Aslında devleti temize çıkarmak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen Avcı gibileri bu tür anlatımlarını sürdürüp devletin pisliklerini dışa vurmaya çalışıyorlarsa aslında bu devletin pisliklerinin önüne geçemeyişlerindendir. Dikişleri bir türlü tutmuyor. Israrla ordu bu işin dışında dediler ama bir türlü başaramadılar, ordunun bu pisliğin içinde olduğu her geçen gün daha da ortaya çıkıyor.

Susurluk'la birlikte uluslararası düzeyde uyuşturucu ve katliamlarda kullanılan Abdullah Çatlı gibilerinin devletin resmi çete mensubu olduğu,

Kontrgerillacılar itirafa devam ediyor. Hanefi Avcı'nın itiraflarıyla pislikler dökülmeye devam etti. Pisliklerin çıkması sürecektir.

bir kez daha somutlandığı gibi Susurluk, ne Erbakan'ın dediği gibi "fasafiso" idi, ne generallerin, Demirel'lerin dediği gibi ordu ve devletin dışında birşeydi, ne de Doğu Perinçek'in dediği gibi sadece "Çiller Çetesi"ydi. Tam tersine çeteler devletindi, devletin kendisiydi. Susurluk, kontrgerilla devletinın çeteci yönünü, pisliklerini bugüne kadar gerek ülke içinde gerek ülke dışında (uluslararası düzeyde) ortaya çıkardı.

Bugüne kadar ortaya çıkan çetelerin hepsinde ordu, polis, MİT bağlantıları ortaya çıktı aslında ama hepsinde iş korucu ve itiraflara ihale edilerek devlet temize çıkarılmaya çalışıldı. Ama bunu bugüne kadar başaramadılar. Pislikler bir bir ortaya çıktı.

kendilerine yeşil pasaportlar, silah taşıma ruhsatları verildiği, Çatlı'nın devlet tarafından İsviçre Cezaevi'nden kaçırıldığı bugün tartışmasız ortaya çıkmıştır.

Uyuşturucu kaçakçısı Hüseyin Baybaşın, önceleri İstanbul eski Emniyet Müdürü Sükrü Balcı sonra ise Mehmet Ağar'la birlikte uyuşturucu ticareti yaptıklarını ve devletçe kendisine yeşil pasaport ve silah taşıma ruhsatı verildiğini açıklamıştı. 1988 yılında yayınlanan MİT raporunda da Mehmet Ağar'ın 12 Eylül cuntası generallerinden Tahsin Şahinkaya ile birlikte eroin kaçakçılığı yaptığı açıklanmıştı.

Eski MİT'ci ve Emniyet Genel Müdürlüğü döneminde M. Ağar'ın danışmanlığını yapan, özel hareket timleri kurucusu Korkut Eken

Çatlı'nın samimi arkadaşı olduğunu ve Çatlı'yı 94'te dış istihbaratta kullandıklarını Susurluk Komisyonu'na açıklamıştı. Keza MİT Daire Başkanı Mehmet Eymür'de Çatlı'yı yurt dışında Asala'ya karşı kullandıklarını ama Çatlı'nın MİT'i kullanmaya başlaması üzerine ilişkiyi kestiklerini, kendilerinden sonra emniyetin ilişkisi sürdürdüğünü Susurluk Komisyonu'na açıklamıştı.

1985'te 80 cuntası generallerinden Haydar Saltık'ın görevli bulunduğu İsviçre Başkonsolosluğu'nda A. Çatlı, Alaattin Çakıcı, Mehmet Şener, Fahri Yiğit ile eroin kaçakçılığından Interpolce aranan Avni Karadurmuş'la birlikte bir toplantı yaptığı daha önce kamuoyuna yansımıştı.

Atatürk Havalimanı'nda üzerinde 28 milyar liralık dövizle yakalanan kurye Dilek Örnek'in uyuşturucudan kazandığı paraları özel Harekat Dairesi eski başkan vekili İbrahim Şahin'in koruması özel timci Ayhan Akça'ya teslim ettiği, 96 yılı içinde bu iş için 58 defa Türkiye'ye giriş çıkış yaptığı ortaya çıktı.

Yüksekova'daki uyuşturucu trafiğini Hakkari Dağ Komando Tugay Komutanı Kurmay Albay Hamdi Poyraz tarafından yönlendirildiği biliniyordu.

Bugüne kadar ki faili meçhul işkenceler vb. kontrgerilla devletinın çeteleri tarafından sürdürüldüğü bilgi ve belgeleriyle ortaya çıkmıştı.

Susurluk'la birlikte pislikleri ortaya çıkan devletin uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı uluslararası düzeyde de ortaya çıkmış durumda. Almanya'da Frankfurt Federal Mahkemesi Yargıçlarından Rolf Schwalbe uyuşturucu kaçakçılarının Türk hükümetinin bazı üyelerince korunduğunu belirtip bu konuda Tansu Çiller'in ismini vermişti. İngiltere de kaçakçılıktan sorumlu İçişleri Bakan Yardımcısı Tom Sackville, ellerinde Türk hükümeti ve polisinden bazı kişilerin uyuşturucu işine karıştığı yolunda bulguların bulunduğunu ve İngiltere'de yakalanan uyuşturucunun yüzde sekseninin üzerindeki kısmının Türkiye'den geldiğini tespit ettiklerini açıkladı. Peşinden Fransa "Uyuşturucu Jeopolitiği Gözlemevi'nin düzenlediği raporda Avrupa'da tüketilen uyuşturucunun yüzde sekseninin Türkiye'den geldiği ve devletin üst düzey yetkililerince korunduğubelirtildi.

Hollanda, Türk bankalarının kara para transferi yaptıkları gerekçesiyle hesaplarına el koydu. Türk makamlarına verilen bilgilerin mafyanıneline geçtiği belirtildi.

Susurluk'ta birlikte pislikleri ortaya çıkan devletin uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı uluslararası düzeyde de ortaya çıkmış durumda. Almanya'da Frankfurt Federal Mahkemesi Yargıçlarından Rolf Schwalbe uyuşturucu kaçakçılarının Türk hükümetinin bazı üyelerince korunduğunu belirtip bu konuda Tansu Çiller'in ismini vermişti. İngiltere'de kaçakçılıktan sorumlu içişleri Bakan Yardımcısı Tom Sackville, ellerinde Türk hükümeti ve polisinden bazı kişilerin uyuşturucu işine karıştığı yolunda bulguların bulunduğunu ve İngiltere'de yakalanan uyuşturucunun yüzde sekseninin üzerindeki kısmının Türkiye'den geldiğini tespit ettiklerini açıkladı. Peşinden Fransa "Uyuşturucu Jeopolitiği Gözlemevi'nin düzenlediği raporda Avrupa'da tüketilen uyuşturucunun yüzde sekseninin Türkiye'den geldiği ve devletin üst düzey yetkililerince korunduğu belirtildi.

Amerika, İtalya benzer açıklamalar yaptılar.

Cunta Generalleri de Susurluk Pisliğinin içindedir

Devlet, ordusu, polisi, MİT'i, köşkü, konutu diğer kurumlarıyla bir bütün olarak bu pisliğin içindedir. Susurluk devletten soyutlanıp daraltılmaya çalışılıyor çalışılmasına ama bu konuda dikeyleri de bir türlü tutmuyor. Her gün yeni pislikler çıkıyor ortaya. Generaller bugüne kadar hep bizi bulaştırmayın dediler ama ordunun bu konudaki icraatları o denli yoğun ve o denli boyutlu ki, Meclis Komisyonu Başkanı Elkatmış bile sonunda ordunun Susurluk bağlantısını itiraf etmek zorunda kaldı.

- Susurluk'un en fazla Ağarların dışında Tansu Çiller'i içine almasını isteyenler (Doğu Perinçek dahil) bugünkü generallerin yanısıra dünün cunta generallerini de temize çıkarma çabası içindedirler. Susurluk'taki devletinkontrgerilla faaliyetleri aslında ellili yıllara kadar uzanır. Bu kontrgerilla faaliyetleri 12 Eylül cuntası döneminde de en üst boyutuyla sürdü. Bugünkü Çatlı'ları, Oral Çelik'leri devlet adına harekete geçiren, yurtdışında eroin ticaretinden, Asala'ya karşı kullanılmaya kadar yönlendiren 12 Eylül generalleridir. Ülke yönetimine halklara rağmen zorla el koyan ve kendine Milli Güvenlik Konseyi (MGK) adını veren 5 faşist general yurtdışında devlet çetesi oluşturmak için eski sivil faşistlerden yararlanmanın yoluna gitmişlerdir. Bu konuda Çatlı'nın eşi Meral Çatlı'nın,

bu çete faaliyetinin içinde yer alan şeflerden O.Çelik'in, MİT'çilerin vb. anlatımları, belgeler somut olarak ortaya çıkarmıştır.

Meral Çatlı eşi Çatlı'nın cunta generalleriyle ilişkilerini devletin adamı olduğunu ve 12 Eylül'den hemen sonra devlet adına pasaport verilerek yurtdışına gönderildiğini, orada devlet adına çalışıp faaliyetlerde bulunduğunu, İsviçre'de cezaevinden de devletçe çıkarıldığını Türkiye'ye getirildiğini her seferinde belirtmişti.

Geçtiğimiz günlerde kendisine verilen teminat üzerine serbest bırakılan Oral Çelik yurtdışında devlet

adına hareket ettiklerini belirterek devletin ilişkilerinin nasıl başladığını şöyle açıklamıştı: "12 Eylül sonrası A. Çatlı ile birlikte devlet adına çalıştık. Devletin çok üst düzey yetkilileri 1981'de Fransa'da bize Asala'ya karşı savaşmayı önerdi. Avrupalı ülkücüler bunu reddetti. Çatlı, ben ve iki arkadaş devletin bu önerisini kabul ettik."

M. Çatlı'nın ve O. Çelik'in bahsettiği dönemde Evren cuntası işbaşındaydı. Ve tüm işleri 5 general organize ediyordu. Evren'in bugün "haberimiz yoktu, O kadın yalan söylüyor" açıklamasının gerçeklerle ilgisi yoktur. Çünkü M. Çatlı ve O. Çelik'in anlatımları Susurluk'ta ortaya çıkanlarla uyum içinde. Yani cunta döneminde generaller tarafından kullanılmışlardır. Daha önce ifade veren MİT Daire Başkanı M. Eymür'de Çatlı'ların MİT tarafından kullanıldığını söylemişti. Ki cunta koşullarında Evren MİT'i damadı Erkan Gürvit aracılığıyla yönlendiriyordu. Aynı dönemle MİT'in ileri kademelerinde yer alan bir MİT'çi konuyla ilgili olarak "O dönem de Türk diplomatlarına çok sayıda saldırı vardı. Misilleme yapılması gündeme geldi. Ordu'nun MİT'in ve emniyetin bu operasyonları yapacak birimleri yoktu. O zaman ülkücülerin isimleri gündeme getirildi. Böyle bir konuda hiçbir birim tek başına karar alamaz. Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a mutlaka bildirilir. Böyle bir işin faturasını kim tek başına ödemek ister?"

Evren ve diğer cunta generalleri

yurtdışında Çatlı, Çelik vb. ile oluşturdukları devlet çetesini sadece Asala'ya karşı kullanmakla da yetinmediler. Onlarla eroin kaçakçılığı dahil birçok pis iş yaptılar. Çünkü devletin eroinden gelecek paraya büyük ihtiyacı vardı. En büyük eroin kaçakçıları da cuntacıların kendileriydi. T. Şahinkaya'nın eroin kaçakçısı oluşu 1988'deki MİT raporuna bile yansımıştı. "B. Cantürk ve diğerlerinin rüşvet verdikleri, birlikte çalıştıkları arasında Tahsin Şahinkaya, Ünal Erkan ve MİT ileri gelenleri bulunuyor" deniyordu.

Susurluk'taki devletin pis işleri Evren cuntası yıllarında da tüm

devletin çeteci faaliyetlerinin, pis ilişkilerin tepesinde yerlerini almışlardı.

Devlet Çetesi Şefinden "Teslim Olma" Mesajı

Susurluk'taki faşist devletin çeteleri içinde önemli bir yere sahip olan eski özel Harekat Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin hakkında haftalar sonra tutuklama kararı verilmek zorunda kalındı. Kumar mafyasının önemli isimlerinden olan ve devlet çeteleriyle bağlantısı ortaya çıkan Ö. Lütfü Topal'ın öldürülmesiyle bağlantılı olarak görevinden alınmıştı. Aleyhinde yığınla bilgi, belge olmasına rağmen tutuklanmamıştı. Komisyonadaki ifadesinde A. Çatlı'yı tanımadığını açıklamıştı. Ancak aralarındaki it dalaşının bir sonucu olarak Çatlı ile bir düğünde çektiydikleri resimleri basına sızdırılınca oluşan tepki üzerine İstanbul DGM tarafından hakkında gıyabı tutuklama kararı verildi. 1. Şahin çete arkadaşı M. Ağar'ın kızının cenazesine katıldıktan sonraki günlerde gıyabı tutukluluğuna da "açıklık" getirdi. Ortalıkta dolaşan Şahin ayıp olmasın diye birazda dürüst polis rolünü oynayarak bayramdan sonra teslim olacağım telefonla bildirmiş. "Bayramı çoluk çocuğumla geçirmek istiyorum" demiş.

Kontrgerilla çeteleri için cennet olan ülkemizde, İ. Şahin'in bu tavrı doğal olarak hiç de yadırganmamalı. Çünkü bu katiller sürüsünün düzeninde istedikleri gibi hareket etme rahatlığına sahiplerdir. Şahin hazretleri yine de telefon ederek ne zaman gideceğini bildirmiş, onu da yapmayabilirdi. Tıpkı diğer çeteci arkadaşları gibi. Bu telefon görüşmesi üzerine ortalıkta olan, yeri yurdu bilinen Şahin'in peşinden

hızıyla devam edegeldi. Cunta yıllarında da Türkiye'nin durumu örneğin kokainsatıcısı Kolombiya'dan yada bir Ekvator'dan farkı yoktu. Devletin en üst düzey generallerinin, bürokratlarının, polislerinin o dönemki en ünlü uyuşturucu kaçakçısı Noriega'dan bir farkları yoktu. Onlar Türkiye'nin Noriega'lariydılar. Ve kontrgerilla

meslektaşları "koşmamış" olacak. Hakkında tutuklama kararı veren DGM hakimleri de "rahat" bir nefes almışlardır. 1. Şahin sıradan bir vatandaş değil ki, DGM hakimleri hemen celp çıkartıp polisleri aracılığıyla derdest etsinler. O her şeyden önce Çatlı gibi "Bu ülke için kurşun atmış şerefli" bir kontrgerilla çetecisiyle aynı ekipten. Kendisi de

"Vatan için öldürdük" diyerek diğer halk düşmanları gibi kelle avcılığının "teorik temellerini" koyuyordu. Silah kaçakçılığından, eroin kaçakçılığına, kelle avcılığından, kumarhane haracını almaya kadar bu devlete hiç de küçümsenmeyecek görevler yapmıştır. Böyle bir "şerefli" uşaklarının bilinen evini basıp bayramını zehir etmek devlet büyüklüğüyle elbetteki bağdaşmaz. İ. Şahin'in bu işleri biliyor. Kendi çetesinden olan Ayhan Akça'da daha önce İstanbul'da gözaltında iken Ankara'ya götürme gereğini duyuyorlar. Ama o sırada çocuğunun sünnet düğününe katılması için kaçtı süsü veriliyor, bir süre sonra da Ankara yolundaki konvoyaya gelip yetişti senaryosunu uydurup Ankara'da da serbest bırakıyorlar.

Bir Kontracı Daha İtiraf Etti: "Devlet Bana Vur Dedi, Vurdum"

Susurluk'la birlikte kamuoyu gündemine yerleşen devlet çetelerinden biri de "Ege Çetesi"ydi. Bu çetenin "lideri" olduğu söylenen Ahmet Tekin Baykal geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapma gereği duymuş. Devletin kendisine vur dediği için vurduklarını, yaptıklarından dolayı zamanında tüm emniyet ve jandarma birimlerinin kendisini alkışladığına da dikkati çekmiş. Baykal, Aydın bölgesinde devletin talimatlarıyla etkili çete faaliyetlerinde bulunduğunu 91'den bu yana "18 cinayet, yaralama, adam kaçırma, işkence ve haraç toplama eylemini gerçekleştirdiklerini belirtmiş.

Yaptıklarına diğer kontrgerilla uşaklarında olduğu gibi "vatan, millet için yaptık" demagojisiyle "açıklık" getirmiş olan kontra uşak Baykal, kendisi gibi kullanılanların sıkça tekrarladığı gibi devletin kendisini kullandığını, devlete bu yüzden kırıgın olduğunu anlatmadan geçememiş. Kısacası bu kelle avcısı da tıpkı diğer halk düşmanları gibi devlete "isyan" etmiş. Bir dönem "İzmir Emniyeti, JİTEM'İ, Torbalı Jandarması, Torbalı Emniyet Amirliği, Aydın Jandarması"ndan kendisine "görev" verildiğini, ama şimdi sahiplenilmediğini, ortada bırakılmak istendiğini belirtmiş ve sorular sormuş. "Devlet büyükleri yeri geldi mi, 'devlet var' diyorlar. Nerede devlet? Torbalı Emniyet Amiri, İzmir'de JİTEM mensupları, Aydın'da Jandarma Alay Komutanları devlet değil mi? Bunlar bize vazife verirse devlet vermiş demektir."

Diğer katil sürüleri gibi devletçe kullanılıp posası çıkarıldıktan sonra bir tarafa atılanlar kervanına böylece bu katil de katılmış. Kendisinden birkaç gün önce de bir zamanlar devletin mafyacı, faşist çete şeflerinden Oral Çelik Meclis Komisyonu'na yaptığı itiraflarında devletin kendilerini kullandığını, yaptıkları anlaşmaya uymadığını, ortada bırakıldıklarını açıklamıştı. 12

Eylül öncesi devletin kullandığı faşist şeflerden Muhsin Yazıcıoğlu ve İbrahim Çiftçi gibi faşistler de devletin kendilerini kullandıklarını değişik zamanlarda açıklamışlardı.

Erbakan'ın Korkusu Artıyor

İktidar koltuğuna oturduktan sonra halka düşmanlıkta sınır tanımayan Erbakan'ın gün geçtikçe korkusu da artıyor. Erbakan için durum öyle bir hal aldı ki, burjuva medya da bile "Erbakan'a ne oluyor" diye sorular sorulmaya ve eleştirilmeye başlandı. Çünkü Erbakan'ın korkusunun boyutlu oluşu herkesin dikkatini çekerek oldu.

Başbakanlığının ilk döneminde kendisinden önceki Başbakanların kullandığı devlet korumalarıyla yetinmeyen Erbakan, bir de "Sakaryalılar" olarak adlandırılan parti korumalarını yanına aldı. Bu durum resmi korumalarla sivil korumaların sürtüşmelerine yol açtığı ve zaman zaman yumruklaşmalara vardığı basına yansımıştı.

Yoldaşlarımızı katleden Çarkın gibi kontrgerilla devletin çeteleri Halkın Adaletine er geç hesap vereceklerdir.

Ama aylar geçip Erbakan Başbakanlık koltuğuna iyiden iyiye yerleşip kontrgerilla devletine uşaklık etmede sınır tanımaz hale geldikçe korkusu daha da arttı. Bu kez sivil ve resmi korumalarına ilaveten "özel" yetişmiş "Üniformalılar"dan oluşan güvenlik almaya başladı.

Erbakan korkuyor. Erbakan korkmakta haklıdır. O kontrgerilla devletin Susurluk pislği gibi bir pislği kapatma, temize çıkarma görevini üstlenmiş emperyalizmin ve işbirlikçilerinin uşığıdır. Bu uşak ruhlu adamın Başbakanlığında da baskılar, yasaklar, işkenceler, kayıplar, infazlar, tüm hızıyla devam ediyor. Kürt köyleri yine boşaltılıyor, insanlar yerinden yurdundan ediliyor. Açlık, yoksulluk diz boyu. Devrimci, yurtsever mücadele durdurulma bir yana tersine gelişiyor. Erbakan korkmasın da kim korksun. Erbakan korkuyor, Erbakan'ın korkusu giderek daha da artacaktır. Çünkü o halka yaptıklarının faturasının her an kendilerine çıkarılacağını bekliyor ve onun çarelerini düşünüyor. Kork Erbakan kork, korkmakta haklısın.

Çünkü bu halkın seni affetmeyeceğini çok iyi biliyorsun.

Kontrgerilla Çetecisi Hukuku "Hatırladı"

Eski özel tim elemanı Ayhan Çarkın, elleri kelepçeli, "ülkücülüğünü" belli edecek sarkık bıyıklarıyla askerlerin arasında bulunduğu Metris Cezaevi'nden DGM'ye getirilirken; Birden "Ben suçlu değilim, sanığım, bu durumu gözden kaçırmayın" diye basın mensuplarına bağıyor. Susurluk kazasının ortaya çıkardığı devlet çetelerine bağlı Ayhan Çarkın belliki kendisi ile ilgili basında çıkan haber ve yorumlardan rahatsız olmuş ve basın mensuplarını uyarma gereği duyuyor.

Anlaşılan bu faşist katil, cezaevine düştükten sonra hukuku "hatırlamış", öyle ya kağıt üzerindeki yasalara göre bir kişi tutuklu bile olsa yargılanıp verilecek cezası kesinleşmediği müddetçe suçlu değil sadece "sanıktır". İşte Çarkın da iş başa

kafalarına kurşun sıkıp öldürdünüz. Katıldığın Çiftahavuzlar operasyonun da içerdekileri katlettikten sonra bu insanların ölmüş bedenlerine ayrıca kurşun sıktınız. Bununla da kalmayarak Sabahat Karataş'ın el parmaklarına tek tek kurşun sıktınız. Tüm bu kelle avcılığınız sırasında kendin için hatırladığın yasal hakkı neden o zaman hatırlamadın, bu yasalar sadece sizlerin güvencesi için midir? Ya da senin yine övünerek bahsettiğin İstanbul "Bahçelievler Operasyonu" ve diğer operasyonlarda aynı tavrı sergilemediniz mi? Operasyonlarda parolanız takti: Sağ ele geçirmemek yani "ölü ele geçirmek." Evet, tüm bu operasyonlarda neden kendi yasalarınızı hiç hatırlamadın Ayhan efendi.

Hatırlayamazdın. Çünkü sen kontrgerillanın ülkeyönetiminde söz sahibi olduğu bir ülkenin kontra çetecilerindensin ve kontrgerilla hukukuna sahipsin. Ve sen bu halk düşmanı politikanın, halka açtığı savaşta oluşturulan katiller sürüsünün gönüllü bir elemanıydın. Bu öyle bir gönüllülüktü ki, katıldığın bu operasyonlarda kazandığın başarıdan dolayı devletin seni ödüllendirmesi gerekirken cezalandırdığı düşüncesindeydin. Öyle ya güvendiğin dağlara kar mı yağmıştı. Bunun içinde devlete kızgındın. "Vatan, millet için canımızı siper ettik" türü ucuz, bayatlamış demagojilere başvurmayı da ihmal etmemiştin. Öyle ya rüşünü ispatladığın, bir zamanlar senin ve senin gibilerin sırtını sıvazlayan devlet nasıl olur da seni ve senin gibileri gözden çıkarırdı. Olur muydu hiç.

Ama unutmaki Çarkın, katlettiğin devrimciler halkı için savaşıklarını ve halkını çok sevdiklerini kurşun yağmurlarınız altında da bağırmaktan geri kalmadılar. Ve devrimcilerin çok sevdiği halkın da bir adaletinin bulunduğunu hiçbir zaman aklından çıkarma. Mahkemeleriniz belki sizi göstermelik yargılayıp bırakır ama bu halkın adaleti seni ve senin gibi halk düşmanlarını hiçbir zaman unutmayacak ve affetmeyecektir.

"Aldatıldım"

Bu söz Mesut Yılmaz'ın ağzından çıkıyor. Yılmaz nasıl aldatıldığını şu sözlerle açıklıyor: "Bu ülkede iki defa başbakanlık, 7 yıl bakanlık yapmış biri olarak, devletin benden birçok şeyi gizlediğini, benim altımdaki kişilerin bana haber vermeden işler çevirdiğini öğreniyorum ve aldatıldığımı hissediyorum."

öncelikle şunu belirtelim ki Mesut Yılmaz ne yaparsa yapsın kendisini Susurluk'taki devletin pislğinden kurtaramaz. Susurluk'taki devletin suç ortağıdır. İşin bu yönünü belirttikten sonra Yılmaz'ın "aldatılmışlığına" gelelim. O öyle soylesin ama bunun böyle olmadığını kendisi de halk da çok iyi biliyor. Mesut Yılmaz eğer gerçekten Başbakan olduğunda ülkeyi kendisinin yönettiğini, bakanken de bakanlığı kendisinin idare ettiğini

düşünüyor idiye gerçekleri öğrenme de hayli "geciktirici" söylenebilir. Bizim gibi emperyalizme bağımlı, oligarşik yapılara sahip ülkelerde Başbakanların, bakanların şeklen bir yönetim sergilediklerini, yani asıl iplerin başkasının elinde olduğu ve onların yalnızca koltuklarda oturan temsilciler olduğu, temsilen yönettikleri bir gerçektir. Yani onlar, (bakanlar ve başbakanlar) bulundukları yerlerde kendilerinden istenilenler doğrultusunda ülkeyi "yönettikleri" kimse için sır değildir. İşin birinci yönü budur. İkinci yön ise emperyalizmle (CIA- Pentagon) işbirliği halinde ülkeyi esas olarak yöneten kontrgerillanın yaptığı her şeyi o anki Başbakan ya da ilgili bakanlara söylediği nerede görülmüştür. Örneğin "özgürlükler ülkesi" olarak adlandırılan Amerika'da CIA, darbeler tezgahladığı ülkelerle ilgili, yada çevirdiği dolaplarla ilgili her şeyi kendi hükümetine söylüyor mu acaba? Bilmesi gereken kadar söyler hatta hiç söylemez. Türkiye'deki kontrgerilla örgütlenmesi de kendisinin fikir babası CIA'nın talimatları doğrultusunda, onlardan öğrendiklerinin ışığında hareket eder. Ve kendi hizmetine soktuğu hükümet üyelerine her şeyi söylemez. Bazı işlerini başbakan yada bakanlar aracılığıyla yaparken bazılarını onlara rağmen yapar. Önceden bunun mekanizmalarını da oluşturur.

M. Yılmaz yarın iktidara gelse değişen bir şey mi olur, hayır. Kontrgerilla o başbakan dahi olsa işini onunla değil de kendi adanılan olan diğer alttaki bürokratlarla pekala yürütür. Ayrıca O da kontrgerillanın emrinde çalışır. Başbakan olabilmesinin şartı odur. Bu işin kontrgerilla hukukundaki yeri budur. Bu hukukta yapılan her şeyin ilgili bakan ya da başbakana bildirmek diye bir kural yoktur. M. Yılmaz Başbakanlık ve bakanlık yaptığı yıllarda ve ülke yönetimi de kendilerindeydi. Peki kendi topraklarında bulunan ABD üstlerine (örneğin İncirlik) girip yönetebiliyorlardı mı? iktidara "bağlı" ordu komutanları niçin bu emperyalist üslure girip söz hakkına sahip olamıyorlar. Pratik ve gerçek durum buyken kağıt üzerinde üslerin yönetimi Türkiye'dedir. İşte Yılmaz'ın bakanlığı ya da Başbakanlığının da biraz oradaki kağıt üstündekine benziyor. Kendileri kağıt üstünde iktidardaki hükümet olarak ülkeyi yönetirler. Ama herkeste çok iyi bilki ki bu ülkenin asıl yönetimi MGK'dadır. Ve son otuzyılda MGK'dan gelen hiçbir "tavsiye" kararına hiçbir iktidar itiraz edememiştir. Ve istisnasız hepsine tüm iktidarlara parmak kaldırarak onay vermişlerdir. İşte bizdeki yönetim gerçeği budur. Yılmaz geçte olsa bu durumu "kavramış" ve bunu itiraf etmiştir. *

Kontrgerilla Şefleri Açık Oynamaya Başladı

Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar ve Kemal Yazıcıoğlu artık kartlarını açık oynamaya başladılar. Her ikisi de MHP'li olmalarına ve el altında MHP'ye her tür yardımı yapmalarına rağmen herkesin görebileceği şekilde davranmadılar. Ama bugün Susurluk nedeniyle Ağar istifa etti, Yazıcıoğlu önce görevden alındı sonra Ankara'ya merkeze alınarak kızığa çekildi. Haklarında Susurluk vesilesiyle soruşturmanın sürdüğü günlerde onlar da artık "gönül" verdikleri partilerinin toplantı ve cenazelerine açık açık katılmaya başladılar.

Yazıcıoğlu'nun Türkeş Sevgisi

İstanbul Swiss Otel'de geçen hafta içinde verilen bir iftar yemeğinde çekilen bir resim yayınlandı günlük gazetelerin birinde. Resimde yaşı 50'nin üzerinde olan bir zat kendisinden çok daha yaşlı olan birinin elini öpüyor. Resimdekiler bize hiçte yabancı değil. Halka düşmanlıkta sınır tanımayan, her tür kontra faaliyetinin içinde yer alan resimdeki ikiliden biri kontrgerillanın sivil hareketinin şefi Türkeş, diğeri ise de resmi statüdeki kontra şeflerden olup şimdilerde aralarında-

DAL işkencehanesinin sorumluluğunu alıp işkence ve ölümlere başlamamışken de MHP ile sıkı ilişkileri hep sürdü. MHP ve ülkü ocakları bünyesinde katliamlara katılan, devrimcileri ve halktan insanları katlederken faşistleri kurtarmakla da ünlüdür. Faşist katilleri nerede olsa da kurtarmaya çalışmıştır. Örneğin Siirt'te görevliken Ankara'da katliama karışan bir faşist için Siirt'te sahte belge düzenleyen, yalancı şahit gösterip katil faşisti kurtaran Kemal Yazıcıoğlu'dur

Habitat sırasında Galatasaray Lisesinin önünde her Cumartesi toplanan kayıp yakınlarına işkencecilerini saldırtıp yediden yetmişe herkesi coplatan, yerlerde sürükleyen ve gözaltına aldırarak bu işkenceci katilden başkası değildir.

Sadece birkaç suçuna örnek verdikimiz faşist Kemal Yazıcıoğlu'nun MHP ve Türkeş'le olan beraberliği yemekte de devam etmiştir. Yani dün olduğu gibi bugün de bu beraberlikleri sürüyor.

Ağar, MHP Yöneticisinin

Ankara DAL'ın sorumlusu olduktan sonra 12 Eylül öncesi ve sonrası süreçte devrimci demokratlara yoğun işkenceler yapan sakat bırakan, Zeynel Abidin Ceylan'ı katleden kontrgerillanın işkenceci bir şefidir.

Ankara'dan sonra gittiği İzmir'de de aynı işkenceci, infazcı tavrını sürdürmüştür. Buca Cezaevi'nde düzenlenen saldırıda 3 DHKP-C tutsağının katledilmesi, onlarcasının yaralanmasından birinci derecedensorumludur. DHKP-C savaşıları Ercan Özçeken ve Ali Rıza Kurt'un infaz edilmesinin de sorumlusudur.

İstanbul Emniyet Müdürlüğünde işkenceciliği ile dikkati çekti. Polislerin cezalandırılmasının ardından "çok yakında sesimizi duyacaksınız" deyip işkenceci itlerini ortaya salıp infazları gerçekleştiren biridir. Ölüm orucu sırasında Adalet Yıldırım ve dört DHKC savaşıcısını katleden, devrimcileri seven Hanım Gül'ü bulunduğu hastanenin 2. katından atırtıp öldürten Yazıcıoğlu'dur.

Gazetemizi dağıtan 17 yaşındaki lise öğrencisi İrfan Ağdaş'ı kurşunlayıp katleden Yazıcıoğlu'nun emrindeki işkenceci katillerdir.

Yine gazetemiz dağıtımcıları Senem Adalı ve Muhammet Kaya'yı evde silah namına hiçbir şey yokken çatışma süsü verip katlettiren Yazıcıoğlu'dur.

Cenazesinde

Kontrgerilla devletinin önemli yerlerinde şeflik yapmış Mehmet Ağar, İstanbul'da öldürülen MHP Kartal İlçe Başkanı Nihat Uygun'un 4 Şubat'taki cenazesinin en önünde boy göstermekte bir sakınca görmedi. Çünkü geline aşamada "can siperhane" hizmet ettiği devleti Susurluk konusunda kendisini sahiplenmedi. Pislikten kurtulmada devletin çıkarı önceliğe alınarak bu sadık uşak mahkeme salonlarına gönderilmeye çalışılıyor. Ağar bu vefasızlık karşısında yıllarca gönlünde taşıdığı, her tür desteği esirgemediği partisiyle paylaşmanın, açık açık kaynaşmanın zamanının geldiği inancındaydı. Ağar, doğrudan olmasa bile dolaylı olarak MHP ile ilişkilerini, bağını hiç kesmedi. Görev yaptığı bütün birimlerde kendisi gibi MHP'lilerle ilişkilerini hep sıcak tuttu ve geliştirdi. İstanbul'da görev yaptığı yıllarda yeraltı ilişkilerini ağabey dediği kendisi gibi polis şefi ve MHP'li olan ve emekli olduktan sonra MHP toplantılarının müdavimi Ahmet Ateşli aracılığıyla sürdürüyordu. Özel time MHP'lilerin doldurulmasına özel gayret sarfedenlerdendir Ağar. Kurdukları devlet çetelerinin başına MHP'li olarak bilinen polisleri ve daha önce MHP içinde aktif olarak çalışmış Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı, Yaşar Öz gibilerini getirip yeşil pasaportlar, silah taşıma ruhsatları devlet adına veren kişidir. Ayrıca Erzurum Valiliği sırasında birçok devrimcinin katili, katliamlar sanığı Haluk Kırıcı'ya da nikah şahitliğini yaptığına dair resimleri yayınlandı.*

ki it dalaşından dolayı geri plana alınan Kemal Yazıcıoğlu'ydü. Resim MHP İstanbul Teşkilatının verdiği yemekte çekilmişti. Resim altında da "Türkeş, Yazıcıoğlu yakınlaşması" yazılıydı.

Ancak Türkeş-Yazıcıoğlu yakınlaşması şimdi başlamıyordu. Tersine Türkeş ile Yazıcıoğlu eskiden beri birbirlerine çok yakındılar ve hiç ayrılmadılar. Yazıcıoğlu o yemekte de tesadüfen bulunmuyordu. İşkenceciliği, katliamcılığı, faşistliği ile ünlü bu polis şefi Türkiye'deki onlarca katliamda sorumluluğu olan faşist şef Türkeş'i hep başbuğu olarak kabul etti.

Yazıcıoğlu henüz Ankara'nın ünlü

TÜSİAD Ne İstiyor?

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD)'ın "Türkiye'nin Demokratikleşme Perspektifleri" başlıklı raporuna gözetildiğinde ilk bakışta TÜSİAD gibi tekelci sermayenin temsilcisi bir dernekten böyle bir raporun çıkması biraz hayretle karşılanabilir. Hatta tek tek ele alındığında bazı maddelerin karşı çıkılacak yanı da pek görülmüyor gibi. Ancak bütünüyle bakıldığında ve içinde yaşadığımız süreçle birlikte ele alındığında rapordaki taleplerin tekelci burjuvazinin niyet ve isteklerinden öteye tıkanan sisteme soluk aldirabilmenin zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıktığı görülecektir. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi yıllardır uygulanan "sopa" politikasının artık tek başına sorunları çözmeye yetmediğini görerek kısmi reformlarla düzene soluk aldirmek istemektedir.

EKMEKSİZ "DEMOKRASİ"

Aslında gerek Halis Komili gerekse Cem Boyner böyle bir rapora neden gerek duyduklarını açıklarken gerçek niyetlerini de açığa vuruyorlar. Halis Komili *Türkiye'de serbest piyasa ekonomisinin kalıcılığının siyasi istikrara bağlı olduğunu söylerken, Cem Boyner'de "siyasi istikrar olmazsa ekonomik istikrar olmaz"* diyerek benzer şeyleri ifade ediyordu.

Görüldüğü gibi niyet gayet açık istenen siyasi istikrarın sağlanmasıdır. Eğer siyasal istikrarsızlık olmasaydı böyle bir rapora gerek de duyulmazdı. Peki, TÜSİAD siyasal istikrardan ne beklemektedir? Elbetteki ekonomik gücünü daha da büyütebilmesinin önündeki engellerin kaldırılmasını. Halk inim inim inlerken tekelci sermaye heryıl karını katlayarak artırıyor belki ama bu ona yetmez. Sermaye kendini yeniden üretmek, yeni yatırımlara dönüşmek zorundadır. Yoksa ekonomik tıkanıklık kaçınılmaz olur. Ülkede süren savaş,

Türk Sanayicilerin İşadamları Derneği (TÜSİAD)'ın "Türkiye'nin Demokratikleşme Perspektifleri" başlıklı raporuna gözetildiğinde ilk bakışta TÜSİAD gibi tekelci sermayenin temsilcisi bir dernekten böyle bir raporun çıkması biraz hayretle karşılanabilir. Hatta tek tek ele alındığında bazı maddelerin karşı çıkılacak yanı da pek görülmüyor gibi. Ancak bütünüyle bakıldığında ve içinde yaşadığımız süreçle birlikte ele alındığında rapordaki taleplerin tekelci burjuvazinin niyet ve isteklerinden öteye tıkanan sisteme soluk aldirabilmenin zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıktığı görülecektir.

Devrimciler sermaye cephesinden geliştirilen, halk muhalefeti pasifize etmeye yönelik bu atağa karşı sessiz kalamaz, kalmamalıdır. TÜSİAD'ın demokratikleşme talepleri halkın beklentilerinin, sorunlarının çözümünden çok uzaktır. O halde biz halkın taleplerine sahip çıkarak, TÜSİAD'ında, iktidarın da karşısına çok daha geniş muhtevada bir demokratikleşme programını ve taleplerini dikebilmeliyiz.

savaşa ayrılan trilyonlarca liralık bütçe, daralan pazar tekelci burjuvazinin anlım yapabilmesini engellemektedir. Reform taleplerinin amacı bu tıkanıklığı aşma isteğidir.

Onların sorunları halkın sorunları değildir. Dolayısıyla raporda halkın temel sorunlarını dile getiren talepler olmadığı gibi varolanlar da sütunları kökten çözmeye değil, üzerini örtmeye, tepkileri yumuşatmaya yöneliktir.

Örneğin, halkın en temel sorunlarından biri geçim sıkıntısı, gelir dağılımındaki adaletsizliktir. Ama raporda buna ilişkin tek kelime geçmiyor. Milyonlarca insan karın tokluğuna çalışıp, ay sonunu getirebilmek için binbir cambazlık yapıyor. Çocuklarını çalıştırmak, ek işler yapmak zorunda kalıyor. Milyonlarca işsiz aç, sefil dolaşıyor. İşsizlikten, parasızlıktan, geçim derdinden bunalan insanlar intihar ediyor. Ama bunlara çözüm bulunması gerektiğine ilişkin bir şey yok raporda. Olması da beklenemezdi zaten. TÜSİAD'çılara göre işsize iş bulmak, açları doyurmak, insanca yaşanabilecek bir ücret politikasını belirlemek gibi şeyler devletin işi değildir. Bu serbest piyasa ekonomisi kurallarına aykırıdır.

Başka bir konuyu ele alalım. Raporda derneklerle ilgili bir talebe yer verilmiş. Dernekler üzerindeki bir takım yasakların kaldırılması istenmiş. Elbette bunun karşı çıkılabilecek bir yanı yok. Ancak, derneklere yer verilmiş de, nedense sendikalarla ilgili bir açıklık hiç yok.

Örneğin ne kadar "demokratlaştıklarını" göstermek için rapora "her çalışanın bir sosyal güvenlik kuruluşuna üye yapılması zorunludur, tüm kamu ve özel sektörde çalışanların sendikalaşması teşvik edilmelidir, örgütlenmenin önündeki ekonomik, demokratik, siyasal her türlü engel kaldırılmalıdır" diye bir madde koyabilirlerdi. Sonra örnek olsun diye TÜSİAD'ı öveleri önce

kendi fabrikalarından başlayarak tüm çalıştırdıkları personeli sendika ve SSK üyesi yaparlardı,

Bundan vazgeçtik, iyi ki mevcut sendikal hakları daha da kısıtlayacak talepler ileri sürmemişler. TÜSİAD'çıların bugün en sevmedikleri kelimelerden biri "devrim" ise, diğeri de "sendika"dır herhalde. 82 Anayasası hazırlanırken sendikal hakların kısıtlanması Cunta'dan istedikleri en önemli başlıca taleplerdendi. İstediklerini elde ettiler de. Sendikal haklar büyük ölçüde budanarak, lokavt işverenlere yasal hak olarak tanındı. 93'te İLO sözleşmelerinin Mecliste onaylanarak yürürlüğe girmesini engellemek için de az çaba harcamamışlardı. Sendikalar olmasın ama halk hepten de örgütsüz kalsın, derneklerde örgütlensin, oralarda bağırıp çağırınsın. Böylece kendini düzen içinde ifade etme olanağı bulmuş olur. Nasıl olsa dernekler burjuvaziyle masaya oturup ücretlere zam, yeni sosyal haklar istemez.

Halkı yoksullaştırarak, örgütsüzleştirerek kasalarını dolduranların, ekonomik istikrarlarını böyle sağlayanların, çıkarlarına karşı olacak talepleri hazırladıkları rapora koymaları beklenemez elbette. Özetlemek gerekirse, halka "ekmek bizde kalsın, siz, işinize pek yaramasa da şu küçük reformlarla oyalanın" denmektedir. Talepler halkın değil, burjuvazinin talepleridir. Oligarşinin çeşidi kesimleri arasında son bir kaç yıldır sürdürülen tartışmaların bir sonucudur ve esasen raporda dile getirilen talepler de önceden bilinmeyen şeyler de değildir.

Şimdi, TÜSİAD neler istiyor, hazırladıkları rapordan önemli gözükken bazı maddelere bir bakalım.

KÜRT SORUNU

TÜSİAD Kürt sorununa bakın nasıl çare bulmuş:

"İsim bir kişilik hakkıdır. Devletin

buna müdahalesi belli sınırlar içinde (genel ahlak, çocuğun korunması) yersizdir. Ad kayma serbestliği tanınmalıdır,

-Yerleşim yerlerinin isimleri, halkın vermiş olduğu adlarla anılabilir,

-Anayasa'nın 26 ve 28'inci maddelerindeki yasaklanmış dillere ilişkin hükümler yürürlükten kaldırılmalıdır.

-Anayasaya göre 'Türk devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkes Türktür'. Anayasanın bu hükmü korunmalıdır. Bu ifadede 'Türkiye'de herkes Türktür' ya da 'Türkiye'de Kürt yoktur' anlamı çıkmaz."

Raporda görüldüğü gibi TÜSİAD Kürt dilinin ve Kürtçe isimlerin kullanılmasının serbest bırakılmasını isteyerek, ana dilde eğitim yapılabileceğini söyleyerek Kürt sorununu çözüvermiş. Sanki Kürdistan'da yıllardır süren savaş sadece Kürtçenin serbest kullanımını sağlamak için veriliyor. Sanki bu saatten sonra "Türkiye'de Kürt yoktur" diyen kalmış gibi, "Herkes Türktür" dedikten sonra Kürtlerin de olduğunu söylüyor. Bu elbette ulusal kimliğin tanınması gibi bir anlama da gelmiyor.

"Kürt sorunu" olarak adlandırılan Kürt Halkının ulusal mücadelesinin sadece baskı politikalarıyla, devlet terörüyle bastırılamayacağı, sorunun tek başına böyle çözülemeyeceği oligarşinin çeşidi kesimleri arasında farklı boyutlarda epeydir tartışılıyordu. Kimi çevreler eski klasik yaklaşımda yani önce ne olursa olsun ulusal kurtuluş hareketi ezilmelidir düşüncesinde ısrar ederken, kimi "terörle mücadele sürerken ekonomik yatırımlar da yapılmalıdır, bölge ekonomik olarak kalkındırılırsa terörist destek bulamaz" diyordu. Ancak bu görüş çoğu patronlar ve tekelci burjuvazi tarafından pek ilgi görmedi. Böyle bir girişimin tek başına sorunun çözümüne yetmeyeceğini düşünüyorlardı. Savaşın sürdüğü koşullarda Kürdistan'a yatırım yapmak kar getirecek bir girişim olmadığı gibi, kendi içinde büyük riskler taşıyan bir macera olarak görülüyordu.

Beklenti savaşa ayrılan bütçenin küçültülmesi ve tıkanan pazar olanaklarının açılmasıydı. Bu ise onlara göre ancak, yapılacak kısmi reformlarla gerillanın halk desteğinin daraltılıp, marjinalleştirilmesiyle mümkündü. TÜSİAD'ın Kürt sorununa ilişkin yaklaşımını bu noktada değerlendirmek gerekir. Amaç Kürt halkının ulusal taleplerini ne demokratik ne de "siyasi bir çözüm" yoluyla ele almak değil, ulusal hareketi küçük tavizlerle düzen içerisine çekerek boğmaktır.

MGK'NIN ANAYASAL KURULUŞ OLMAKTAN ÇIKARILMASI

TÜSİAD'ın daha doğrusu tekeller sermayenin bugüne kadar askerlerle arasında pek bir problem çıkmamıştır. Hatta denilebilir ki cunta dönemleri tekeller sermayeyle askerlerin gayet uyumlu çalıştıkları dönemlerdir. Ancak TÜSİAD bugün meclisin üstünde her şeyi belirleyen güç durumuna gelen MGK'dan rahatsız olmaktadır. Ülkenin ekonomisinin büyük bölümünü kontrol eden tekeller sermaye ülke yönetiminde de buna orantılı olarak rol almak istemektedir. Ancak MGK üzerinde denetim kurmak, parlamento üzerinde denetim kurmaktan çok daha zor olmaktadır. Bu noktada TÜSİAD'la MGK arasında da gizli bir iktidar savaşı sürmektedir. Askerlerin parlamento üzerindeki etkisini kısıtlamak isteyen TÜSİAD'ın bu talebi raporda şöyle ifade edilmektedir:

-*"Milli Güvenlik Kurulu anayasal kuruluş olmaktan çıkarılmalıdır. Yasal ve anayasal dayanağı bulunmayan, yan askeri bir rejime yol açma olasılığı da yüksek, Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliği de kaldırılmalıdır.*

-*Genelkurmay Başkanlığı Milli Savunma Bakanlığına bağlanmalıdır. Genelkurmay Başkanı Milli Savunma Bakanı'nın teklifi üzerine Cumhurbaşkanı tarafından atanmalı, görev ve yetkileri kanunla düzenlenmelidir."*

Bu talepler yasalasmış olsa bile kontrgerillanın bir merkezi haline gelmiş olan MGK'nın parlamento üzerindeki etkinliğini sona erdirmek mümkün olamaz. Çünkü MGK bugün de parlamento üstü gücünü esas olarak anayasal bir kuruluş olmasından, yasalardan almamaktadır. MGK anayasal bir kurum olmaktan çıkarılsa da, hükümetle olan ilişkileri yasalarla sınırlansa da ordunun, kontrgerillanın politikacılar üzerindeki etkinliği ve gücü farklı mekanizmalarla sürecektir. Sorun kontrgerillanın varlığı ve devlete egemen olması sorunudur. Ancak raporda kontrgerillayla, çetelerle ilgili tek kelimelik hiçbir şey yok. Çünkü TÜSİAD'ın aslında kontrgerillayla bir sorunu yok. Düzenlerini korumak için ona ihtiyaçları var. Sadece kendine biraz çeki düzen vermesi ve her işe burnunu sokmaması isteniyor o kadar.

BASIN-YAYIN HAKLARINDAKİ DEĞİŞİKLİKLER

Bu konuda, dolaylı olarak Kürtçe'nin kullanılmasını engelleyen hükmün kaldırılması dışında önemli bir değişiklik öngörülmemiş. Burjuva medyanın talepleri doğrultusunda kimi düzeltmeler yapılması işlenmişse de, sosyalist basını kısıtlayıcı hükümler varlığını korumaktadır. Örneğin, ilgili maddenin girişine

anayasada olduğu gibi "basın hürdür, sansür edilemez" ibaresi yine konulmuş ama aşağıdayine anayasanın bir çok maddesinde "ama" ile başlayan yasaklarda olduğu gibi, *"Basın ve haber alma hürriyeti, milli savunmanın gerektirdiği gizliliği veya genel ahlakı korumak, kişilerin şeref, haysiyet ve haklarına tecavüzü veya suç işlemeye kışkırtmayı önlemek veya yargı görevinin yerine getirilmesini sağlamak amacıyla sınırlandırılabilir. Yargı görevinin amacına uygun olarak yerine getirilmesi için kanunla belirlenecek sınırlar içinde hakim tarafından verilecek kararlar saklı kalmak üzere, olaylar hakkında yasaklar konulamaz. Süreli ve süresiz yayınlar kanunun açıkça gösterdiği suçların işlenmesini kışkırtma halinde ve ancak hakim kararıyla toplatılabilir"* denilerek, sansür ve yasaklamalara yine açık kapı bırakılmaktadır. Mesele aslında burada lafızlardan çok uygulamadan kaynaklanmaktadır. TÜSİAD bugüne kadar yapılan uygulamaları es geçmektedir. Aynı maddeler burjuva basın için farklı sosyalist basın için farklı yorumlanarak uygulanmaktadır. Raporda istenen değişikliklerde bu farklı uygulamaları ortadan kaldırmayacağı gibi TÜSİAD'ında uygulamadaki bu farklılığı ortadan kaldırmak gibi bir derdi yoktur. Yapılması istenen diğer değişiklikler ise şöyle:

"Basımevi ve basın araçları suç aracı olduğu gerekçesiyle bile olsa zapt veya müsadere edilemez ve işletilmekten alıkonamaz.

Başbakan ya da görevlendireceği bakanlara tanınan 'yayınların men edilmesi' yetkisi yürürlükten kaldırılmalıdır.

Televizyonların yayın ilkeleri yalın ve açık hale getirilmeli, muhafazakar dayatmalar çıkarılmalıdır.

RTÜK'ün oluşumu yeniden düzenlenmeli, tarafsız ve özerk bir yapıya kavuşturulmalıdır."

SEÇİM YASASI

Raporda, düzen partilerinin hegemonyasını sağlayan seçim sistemi aynen korunarak kimi maddeler üzerinde rötuşlar yapılmış. Örneğin, *ülke barajının %10'dan % 5'e indirilmesi* istenmiş. Burjuvazi aslında düzen partilerinin çokluğundan yana değildir. "Siyasi istikrarın" sağlanması açısından sakıncalı da görür. Düzen partileri arasındaki rekabetin artması, çok partili koalisyonların gündeme gelmesi tercih etmediği durumlardır. Bugün barajın düşürülmesini istemesinin tek nedeni parlamento dışında kalan partileri düzen içine çekme kaygısıdır. Son seçimlerde MHP ve HADEP'in barajı aşamayarak parlamento dışında kalmasından sonra konu oldukça tartışılmış ve burjuvazinin çeşitli kesimleri bunun "sakıncaları" üzerinde durmuştu. Baraj % 5'e çekilerek bu "sakınca" bir ölçüde giderilmek istenmektedir.

Bunun dışında raporda yer alan, *seçimlerin 5 değil de, 4 yılda bir*

yenilenmesi, milletvekili seçilme yaşının 30'dan 25'e indirilmesi, tercihli oy sisteminin getirilmesi gibi talepler halkı pek ilgilendiren sorunlar da değil aslında. Kendisini temsil eden bir parlamento olmadıktan sonra, istediği adayı seçemedikten sonra, işçi Memed, köylü Hasan, manav Şevket için milletvekili seçilip parlamentoya gitmek hayal bile olamazken, seçim ha 5 yılda bir, ha 4 yılda bir yapılmış, seçilme yaşı 30 değil de 25 olmuş ne farkedecek?

İŞKENCE, KİŞİ DOKUNULMAZLIĞI

Konu demokratikleşme olunca en sık yaşanan ve tartışma konusu olan insan hakları ihlallerine şöyle de olsa bir dokunmadan geçilemez elbette. TÜSİAD'da öyle yapmış kimi yaşanan sorunlara dokunmuş ama birçoğunu da görmezlikten gelmiş. Örneğin işkence konusunda "CMUK önemli değişiklikler yapmış ve güvenceler getirmiştir" dendikten sonra, işkence söylentilerinin hala sürdüğü ve işkencenin sırf mevzuatla önlenebilecek bir hastalık olmadığı belirtilmektedir. TÜSİAD'a göre işkence hala "söylenti"dir. İşkence "söylenti" olunca kayıplardan, faili meçhullerden, infazlardan sözetmeye, bunları kim niçin, neden yapıyor diye sormaya da gerek kalmamaktadır. O kadar derine inmek de zaten oldukça tehlikelidir. Çünkü dönüp dolaşıp ucu kendilerine de dokunacak. Ama birşeyler de söylemek gerekir, *"... Polise silah kullanma yetkisi cömert bir biçimde tanınmıştır. Yaşama hakkı ve beden dokunulmazlığı sadece olağan rejimlerde güvence altına alınmış bir lüks değildir"* diyerek. konuya duydukları "hassasiyetlerini" (!) belirtmişler.

"Güvenlik soruşturması yasa ile düzenlenmeli, yasada bu uygulamanın yalnız gizlilik dereceli birimler, TSK, Emniyet Genel Müdürlüğü, İstihbarat Teşkilatlarıyla, ceza infaz kurumları ve tutukevlerinde çalışacak personel için söz konusu olacağı belirtilmelidir." Kişi dokunulmazlığı konusunda raporda böyle söyleniyor. Ancak kendilerinin fabrikalarına, işyerlerine eleman alırken güvenlik soruşturması yapıp yapmadıkları hakkında bir şey söylememişler. Güvenlik soruşturması derken sadece sabıka kaydının olup olmadığını da kasdetmiyoruz. Örneğin, işçi atarken hangi ölçülere göre hareket etmektedirler? Atılanlar genellikle neden hep ilerici, devrimci, demokrat işçiler olur? Onların atılacak sakıncalı personel oldukları nasıl anlaşılmaktadır? Bugün herkes şunu iyi biliyor ki patronlar resmi güvenlik soruşturmasının dışında ayrıca kendileri bir güvenlik mekanizmasını işletiyorlar. Öyleki bazen bir fabrikadan atılan işçi başka fabrikaya ise girmek için başvurduğunda kendisine daha önce başka bir fabrikadan atıldığı, bu nedenle işe alınamayacağı söylenebiliyor. Birbiriyle ilgisiz, farklı patronlara ait bu işyerleri arasında bu bilgi alışverişi nasıl sağlanıyor? Önce buna cevap

vermeli TÜSİAD patronları.

TÜSİAD NE YAPMAK İSTİYOR? BİZ NE YAPMALIYIZ?

Sonuç olarak baktığımızda TÜSİAD'ın raporunda gerçekleştirilmesini istediği taleplerin gerçekte köklü bir demokratikleşmeyi hedeflemediği açıktır. Bunu yaparken halkın değil, kendi çıkarlarını düşündüğü de açıktır. Ancak yine de kısmi bazı reformları içermektedir. Peki, 30 yıldır ülkedeki basta, sömürü, işkence ve katliamların asıl sorumlusu olan tekeller burjuvazi şimdi neden böyle bir demokratikleşme talebini ileri sürmektedir? Bu taleplerini neden düzen partileri aracılığıyla değil de bizzat kendisi dile getirmektedir?

Herşeyden önce TÜSİAD'ın bu talepleri ileri sürerken sadece göz boyamak amacıyla hareket ettiğini söylemek yanlış olur. Bu taleplerin, belki hepsi değil ama hiç değilse büyük bir kısmının gerçekleştirilmesini istemektedirler. Elbette bunu ne halkın iyiliğini düşündüklerinden, ne de demokrasiye merak sardıklarından istemiyorlar. Yine kendi çıkarlarını düşündüklerinden yapıyorlar. Sistem tıkanmış, kendini yenileyememektedir. Ekonomi tıkanmıştır, siyasal mekanizmaları tıkanmıştır, sosyal huzursuzluk artmaktadır. Yıllardır basta, işkence, katliam ve devlet terörüyle engellenmeye çalışılan devrimci ve ulusal mücadele durdurulamamaktadır. Her geçen gün yoksullaşan, zam zulüm altında ezilen halk patlamaya hazır bombaya dönüşmektedir. Halk muhalefetinin devrimcileşerek devlete, sisteme yönelmesinden korkmaktadırlar. Dün *"varoşlardan gelip hepimizin gırtlığını kesecekler"*, bugün *"siyasi istikrar olmadan ekonomik istikrar olmaz"* derken bu korkularını, kaygılarını dile getirmektedirler. İşte TÜSİAD'ı "demokratikleşme perspektifleri" adı altında rapor hazırlamaya iten sebep bu korku ve kaygılardır.

Böyle bir rapor hazırlayıp yine bunun öncülüğünü kendisi yaparak bir taşla ita kuş vurmak istemektedir. *Birincisi*, yapılacak küçük reformlarla topluma nefes alacak soluk boruları açarak halk muhalefetinin düzen içinde tutulmasını sağlamak; *ikincisi* ise genel olarak soldan beklenen demokratikleşme gibi talepleri kendileri yaparak, solun elinden bir kozu almış olmak ve patronlara karşı halkta gelişen sınıfsal bakış açısını bulanıklaştırmak.

Devrimciler sermaye cephesinden geliştirilen, halk muhalefetini pasifize etmeye yönelik bu atağa karşı sessiz kalamaz, kalmamalıdır. TÜSİAD'ın demokratikleşme talepleri halkın beklentilerinin, sorunlarının çözümünden çok uzaktır. O halde biz halkın taleplerine sahip çıkarak, TÜSİAD'ın da, iktidarın da karşısına çok daha geniş muhtevada bir demokratikleşme programını ve taleplerini dikebilmeliyiz. *

Özelleştirmeye Karşı Hangi Mevziden Direnebiliriz?

Özelleştirmeye karşı sınıfın genel direnişi son derece gereklidir, elzemdir. Ancak bunun sağlanamadığı yerde işkolu düzeyinde, olmadığı noktada işyeri düzeyinde mutlaka radikal direnişler hedeflenmelidir. Özelleştirme burjuvaziye ekonomik olarak da, polisye olarak da, siyasal olarak da pahalıya malolan bir saldırı haline gelmelidir.

Özelleştirmeler yağmacı, günü kurtarmaktan başka derdi olmayan Refahyol iktidarıyla birlikte hızlanarak sürüyor. "Nasıl durduracağız?, nasıl etkisizleştireceğiz?" sorusu da işçi sınıfının önünde hala duran bir soru.

Ekonomiye, gelir dağılımına ilişkin rakamlar gerçekten de artık çok büyük uçurumları ifade etmektedir:

"Türkiye'de en zengin yüzde 20'lik bölüm milli gelir pastasının yüzde 54.9'unu alırken, en fakir yüzde 20 ise yüzde 4.9'luk küçük bir dilim alıyor."

Emperyalizmin ve işbirlikçilerin emekçileri nasıl sömürdüklerini anlatan bu rakamlar arasındaki fark, hergün "zenginin daha zengin, fakirin daha fakirleşmesi" doğrultusunda artıyor. Yıllardır böyle sürüp gelmesine rağmen emperyalistlerin ve işbirlikçilerin gözü doymuyor.

Özelleştirme kırk türlü kılıfa sokulmaya çalışılıyor. Birkaç KiT'in işçilere satılmış gösterilmesiyle, "ülke ekonomisine sağlayacağı kaynaklar" safsatasıyla meselenin özü bulanıklaştırılıyor. Hele buna kimileri de soldan ya da işçi sınıfı cephesinden destek verince iş iyice karmaşılaşıyor. Özelleştirme, özünde gözü doymayan emperyalist ve işbirlikçilerin, emekçileri daha

katmerlisömürmek için, daha zengin olmak için fabrikalara "yasal" yoldan el koymasındır. Hem ekonomik, hem ideolojik bir saldırdır. Bu kadar açık. Emekçi için bir fabrikanın özelleştirilmesi işsizlik ve açlık demektir. Egemenler için ise zenginleşmedir.

Türkiye'de özelleştirmenin tarihi, burjuvazinin devlet sırtından, yani devletin halktan topladığı vergilerin aktarılması sayesinde palazlanmasıyla çok yalandan ilişkilidir. 1930'lu yıllarda KiT'lerin oluşturulması ve kısa sürede kar eden kuruluşlar haline dönüşmesiyle beraber özelleştirme düşüncesi de gündeme gelir. Fakat özelleştirme ile ilgili geniş kapsamlı ilk yasal düzenleme 1964 yılında yürürlüğe girer. Ama koşullar yine de fazla uygun değildir. O yıllarda da özelleştirme için somut adımlar atılamaz. Bunun bir yanı o yıllarda sermayenin ürkekliği, diğer yanı ise özelleştirmeye karşı var olan kamuoyudur. Öyle ki, o yıllarda özelleştirme "vatan hainliği" ile eşdeğer görülebiliyordu.

Özelleştirmenin ilk adımları 1980 yılında, 24 Ocak kararlarının asker postalları altında uygulanmaya başlamasıyla atılmıştır. O yıllarda daha çok yapılan, özelleştirilmesi düşünülen KiT'lerin kamuoyu önünde ekonominin tüm

olumsuzluklarının kaynağı olarak gösterilmesi olmuştur. Bir yandan böyle yazılıp-çizilirken, diğer yandan KiT'lerin teknolojik yenilenmesi yapılmayarak, buralar arpalık olarak kullanılarak zarar eden kurumlar haline gelmesi sağlanmıştır. Faşist

cunta yerini ANAP hükümetine bıraktığında ise IMF ile daha sıkı ilişkiler içine giren ANAP hükümeti adeta eline ne geçirirse özelleştirmeye çalıştı. Sadece KiT'leri değil, oto yollar, köprüleri de buna dahil etti. Ama ne yapıyorsa "her türlü olumsuzluğun kaynağı" KiT'lerden kurtulamıyordu. Çünkü KiT'ler bir yanıyla egemenlerin, işbirlikçilerin holdinglerine peşkeş çekilirken diğer yandan da buralar işbaşındaki hükümetler tarafından arpalık olarak kullanılıyordu. Bu yüzden iktidarlar kolay da vazgeçemiyordu. İşin içine oy hesapları da giriyordu. Çünkü özelleştirme, tüm demagojilere karşın halk nezdinde fazla prim yapan bir şey de değildi.

Bu anlamda özelleştirmede oligarşi içi roller de dağıtılmıştı. İşbaşındaki hükümet hızla özelleştirmeden yana, muhalefetteki düzen partileri ise özelleştirmeye görüntüde karşı oluyorlar. Partilerin iktidardaki ya da muhalefetteki yerleri değişince rolleri de değişiyordu. Aslında özelleştirme önündeki engellerden biri oligarşinin kendi iç çelişkileridir. Diğer ve temel olanı ise emekçi yığınların özelleştirmeye yönelik geliştirdikleri eylemlilikleridir.

IMF'YE SUNULAN LİSTE

ŞİRKET

Ne Kadarı Satılacak

Sümer Holding
Tüm işletmeler (3 işletme ve küçük iştiraklar hariç)

Etibank
Hisselerin tamamı

Karadeniz Bakar İşlt.
Hisselerin tamamı

KÖYTEKS
Tüm işletmeler

TURBAN
Tüm işletmeler

TESTAŞ
Ankara tesisleri

PETLAS
Hisselerin tamamı

PETÖM
Çoğunluk hissesi

HAVAS
Kalan yüzde 40 hisse

ERDEMİR
Yüzde 40 hisse

Elektrik Santralleri
Hamidabat ve Soma işletmeleri
İştirakler
Hisselerin tamamı

ORÜS
Tüm işletmeler

ÇİTOSAN
Hisselerin Tamamı

Türk Gemi Sanai Tersanelerin
işletme Hakkı
Deniz Nakliyat
Yüzde 99.92'lik hisse

T. Denizcilik İşl. 8 Adet
limanın işletme hakkı
Et ve Balık Ür. AŞ.
Tüm İşletmeler

POAŞ
Hisselerin yüzde 40

Sivas Demir Çelik Hisselerinin
Tamamı

özelleştirmenin önündeki direniş ve özelleştirmeye işsiz kalacak yığınların düzen için yaratacağı ekonomik ve siyasal sancılar her zaman egemenleri düşündürmüş ve bugüne kadar yapılan özelleştirmelerin düşünülmenin çok gerisinde kalmasının esas nedenleri bunlar olmuştur.

YENİ PEŞKEŞÇİ REFAHYOL

12 Eylül 1980 faşist cuntasından bu yana işbaşına gelen her hükümet hemen IMF ve Dünya Bankası ile görüşmüş ve ekonomideki olumsuz gidişatı düzeltmek için ilk emrini özelleştirme olarak almış ve işe böyle başlamıştır.

Yeni kurulan Refahyol hükümeti için de kurulduğundan bugüne geçen zaman farklı olmamıştır. Emperyalizm adına faaliyet yürüten IMF ve Refahyol hükümetinin işbirlikçi bakardan kafa kafaya verip özelleştirmeyi nasıl yapacaklarını, emekçileri daha vahşi nasıl sömüreceklerini, emperyalizme olan

borçların nasıl ödeneceğini kararlaştırdılar. Refah hükümetinin, IMF'ye karşı manevralarından sonra IMF'ye verilen vaatlerle belli bir anlaşma sağlanmıştır. IMF'ye sunulan özelleştirme listesinde 19 kamu kuruluşu emperyalizme ve işbirlikçilerine arsa fiyatına satılarak peşkeş çekilecektir. IMF'yi bile şaşırtan bu liste aslında Refahyol hükümetinin emperyalizmin politikalarıyla nasıl bütünleştiğinin bir vesikasıdır. Öyle ki, bu durum karşısında IMF heyeti bile Refahyol'u "temkinli" olmaya davet etmiştir.

Gelen gidene aratır misali Refahyol hükümetinin emperyalizme verdiği vaatler az buz değildir. Cumhuriyet tarihinden bu yana denkleştirilmeyen bütçenin denkleştirilme sözü verilmiş ve bunun "biricik yolu" özelleştirme olarak belirlenmiştir. Refahyol hükümeti bu tavrıyla emekçileri daha vahşi sömüreceğini, işten atacağını ve en ufak bir hak talebini bile baskı ve terörle bastıracağını ilan etmiş oluyor.

Bütçe oluşturulurken en büyük payı savunma giderleri adı altında

emekçi halklarımıza uygulanan haksız savaşa ayırmıştır. 1997 bütçesinde "milli savunma"ya 671 trilyon, Emniyet Genel Müdürlüğüne 158.4 trilyon, Jandarma Genel Komutanlığına 117,3 trilyon ayrılmıştır. Haksız savaşın sürdürülmesi için 1997 bütçesinde ayrılan toplam para 946.8 trilyon liradır. İşte bu bütçe içinde onların kendi yağmalan için gereken kaynak, özelleştirmelerden başka yerde bulunamamaktadır.

Refahyol hükümetiyle özelleştirmenin hız kazanacağı, sömürünün daha da katmerleşerek süreceği açıktır.

Peki bu gerçekliğe karşı emekçiler ne yapmalı, egemenlerin bu saldırı politikalarını nasıl boşa çıkartmalıdır. Bugüne kadar söylenegelen "mücadelemizi sürdürmeliyiz, birbirimizi desteklemeliyiz, sendikalarımız bize sahip çıkmalı" biçiminde olmuştur. Bugüne kadarki verilen mücadele ile özelleştirmenin hızı kimi işyerlerinde-işkollarında kesilirken veya egemenlerce bir müddet ertelenebilirken kimi işyerlerinde sonuç alınamamış, yapılan özelleştirmelerle binlerce işçinin işten atılmasının önüne geçilememiş, hatta bazı yerlerde belli bir direniş bile örgütlenememiştir.

Özelleştirmeye karşı örgütlü mücadelenin verileceği yerlerin başında sendikalar geliyor olmasına rağmen en başta bu üç büyük sendika konfederasyonunun (DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ) özelleştirmeler karşısındaki tavrı emekçiden yana olmaktan çok adeta *özelleştirmeye çanak tutan* tarzıdır. Utangaçça özelleştirmeyi savunmaktadırlar. Bu konfederasyonlara bağlı tek tek sendikaların özelleştirme karşısındaki tavırları da yönetimlerinin niteliğine bağlıdır. Eğer sendikaların yönetimlerini devrimci-demokrat sendikacılar oluşturmuşsa, özelleştirmeye karşı tavırdirenge olabilir, aksi ise uzlaşmacılık, işbirlikçilik öne çıkıyor.

Özelleştirmeye karşı bu iki sendikal tutum karşısında devrimci olanı güçlendiren, devrimci olmayanı mahkum eden, haklarımızı savunan ve hakkımızı arayan olmanın yolu en genel ifadeyle şöyleyse: *DİRENMEKTEN* ve *ÖRGÜTLENMEKTEN* geçiyor. Ancak bunlar da geneldir. Direnmeyi de, örgütlenmeyi de nasıl yapacağız, somutlaştırmalıyız. Bu noktada somut program ve hedefler sahip olmalıyız.

Özelleştirmeye karşı sınıfın genel direnişi son derece gereklidir, elzemdir. Ancak bunun sağlanamadığı yerde işkolu düzeyinde, olmadığı noktada işyeri düzeyinde mutlaka radikal direnişler hedeflenmelidir. *Özelleştirme burjuvaziye ekonomik olarak da, polisiye olarak da, siyasal olarak da pahalıya malolan bir saldırı haline gelmelidir.*

Örgütlenme açısından ise sorun, sendikal örgütlenmenin ötesinde dışındadır. Bu artık nettir. Örgütlü, örgütsüz işçi tabanına ulaşmak, tüm devrimci, demokrat, işi için mücadele

etmek isteyen tüm işçi kesimlerini birleştirmek, örgütlenmenin ana eksenidir. Bu ekseninde, bu ihtiyacı karşılamının somut biçimleri ise İşçi Meclisleri ve işçi Cephesinde ifade edilmiştir.

İşyerlerinde egemenlerin işbirlikçisi olmayan herkesin içinde yer alabileceği bu meclisler o işyerindeki kitleyi temsil ederken nasıl mücadele edilmesi gerektiği yönünde de yol gösterici olacak, sahiplenmenin, dayanışmanın doğup gelişip büyüyeceği yerler halini alacaktır. İşçi Cephesi ise şu ya da bu işyerine, işkoluna yönelen saldırının daha yaygın, daha kitlesel bir biçimde göğüslenmesini sağlayacaktır.

İşçi sınıfının bu tür örgütlülüklere sahip olduğunu bir düşünelim; mevcut özelleştirmeler böylesine pervasız, sendika ağalarının böylesine işbirlikçiliğiyle gerçekleştirilebilir miydi?

Egemenlerin krizi derinleştikçe yapacakları tek şey kalıyor, o da daha fazla saldırmak ve emekçilerin mücadelesini baskı ve terörle bastırmaktır. Refahyol hükümeti de emekçilere karşı başka bir yol izlemeyecektir. Tüm gücüyle emekçilerin alınterini gasp etmeye, işten atmalara, özelleştirmelere devam edecektir ve etmektedir. Buna karşı emekçilerin tek silahı işyerlerinde, işkollarında örgütlenmek ve mücadele etmektir. Devrimci İşçi Hareketi olarak bir yandan kendi özgücümüzü büyütürken bir yandan da işyeri meclisleri konusunda daha zorlayıcı olmalıyız. Emekçilerin öfkelerini örgütlemeliyiz. İşgüvencesi talebi için mücadelesini Meclisler ve İşçi Cephesi çatısında birleştirmeliyiz.*

Örgütlenme açısından ise sorun, sendikal örgütlenmenin ötesinde dışındadır. Bu artık nettir. Örgütlü, örgütsüz işçi tabanına ulaşmak, tüm devrimci, demokrat, işi için mücadele etmek isteyen tüm işçi kesimlerini birleştirmek, örgütlenmenin ana eksenidir. Bu ekseninde, bu ihtiyacı karşılamının somut biçimleri ise İşçi Meclisleri ve İşçi Cephesinde ifade edilmiştir.

İşyerlerinde egemenlerin işbirlikçisi olmayan herkesin içinde yer alabileceği bu meclisler o işyerindeki kitleyi temsil ederken nasıl mücadele edilmesi gerektiği yönünde de yol gösterici olacak, sahiplenmenin, dayanışmanın doğup gelişip büyüyeceği yerler halini alacaktır. İşçi Cephesi ise şu ya da bu işyerine, işkoluna yönelen saldırının daha yaygın, daha kitlesel bir biçimde göğüslenmesini sağlayacaktır.

İŞTE 'ÖZELLEŞTİRMEDE 1997 PROGRAMI

ŞİRKET SATILACAK BÖLÜM

Çitosan
Tamamı

Deniz Nakliyat
Yüzde 99.92'lik hissesi

Elektrik santralleri
Hamitedab ve Soma

Erdemir
Yüzde 40 hisse

Karadeniz Bakır İşl.
Tamamı

Köyteks
Tüm işletmeler

Orüs
Tüm işletmeler

Petkim
Çoğunluk hissesi

Petlas
Tamamı

Petrol Ofisi
Yönetim hissesi

Sivas Demir Çelik
Tamamı

Sümer Holding
Tüm işletmeler

Testaş
Ankara Tesisleri

Turban
Tüm işletmeler

T. Denizcilik İşl.
8 limanın işletme hakkı

T. Gemi Sanayii
Tersanelerin işletme hakkı

İştirakler
Hisselerin tamamı

"Toplu Sözleşmeli Haklarımızdan Asla Vazgeçmeyeceğiz"

Devlet kamu emekçilerinin 7 yıldır sürdürdüğü Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal Mücadelesini yeni çıkardığı yasalarla engellemek istemektedir. Bu konuda Kamu Emekçileri Sendikası İstanbul Şubeler Platformu 31 Ocakgünü yaptığı basın açıklamasında; "sendikalar üzerinde uygulamaya çalıştıkları yeni yasaları kabul etmediklerini, devletin imzaladığı toplu sözleşmelere uyması gerektiğini söyleyerek devletin bugün uyguladığı yasaların bile gerisinde olduğunu uygulanan yasaların dernekler yasası olduğunu toplu sözleşmeli hiçbir hak ve örgütlenme getirmeyen yasaları kabul etmelerinin mümkün olmadığını ifade ettiler. Ayrıca siyasi iktidarın; çetelerin, mafyacıların yolsuzluk yapanların üstüne gitmesi gerekirken onurlu yaşam mücadelesi veren yönünü emekçilere çevirerek baskılarla gerid adım attırmak istediğini, emekten demokrasiden barıştan yanası sürdürdükleri mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini, yılmadan örgütlü mücadelelerine devam edeceklerini" söylediler.*

Antrepolarda Grev Hazırlığı

Geçtiğimiz Ağustos ayında girdikleri büyük grevle işverenlere geri adım attıran 7 bin dolayındaki depo işçileri altı ay sonra yine işçi ücret artışı talepleri kabul edilmezse greve gidecekler.

Mersin-Adana karayolu üzerinde kurulu bulunan özel ve kamu kuruluşlarına ait antrepolarda çalışan işçiler yevmiyelerinin yeniden belirlenmesi, erkeklerde 900 bin lira olan yevmiyenin 1 milyon 275 bin, bayanlarda 600 bin lira olan yevmiyenin ise 900 bin lira ve tonajda ise 105 bin lira olması doğrultusunda işverenden talepte bulundular. İşçiler adına işverenle görüşmeye başlayan TDİD-DER (Tarım Narenciye Depolama İşçileri Dayanışma Derneği) görüşmelerden olumlu sonuç alınamaması durumunda greve gideceğini bildirdi.

Akbank, Halkbankası, Ticaret Bank, Vakıflar Bankası, Garanti Bankası ve Osmanlı Bankası gibi hububat ve bakliyat ürünlerinin işlendiği uluslararası ve özel depolarda greve gidecek olan işçiler yine hakları için mücadele edecekler.*

Kamu Emekçilerinden Zam İçin Sürekli Eylem

Hükümetin asker ve polisler yüksek oranda ek zam vermesi üzerine, diğer kamu emekçilerinin buna yönelik gösterdikleri tepkiler sürüyor. Ankara'da çeşitli memur sendikalarına üye kamu emekçilerinin talepleri kabul edilerek, memurlar arasındaki bu ayrımcılık sona erene kadar her Cuma günü Sakarya Caddesi'nde bir araya gelerek bunu protesto etme karan aldılar. 31

Aralık günü ikincisi yapılan eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Sık sık "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız" ve "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" sloganlarının atıldığı eylemde Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazım Alkaya, hükümetin toplumsal muhalefeti bastırma aracı olarak gördüğü polisle iyi geçinmeye çalıştığını söyledi.

Yine yaklaşık 8 aydır grevde

bulunan AŞTİ işçilerinin grevini de destekledikleri açıkladı. Melih Gökçek'in işçi ve halk düşmanlığı protesto edilerek, AŞTİ işçisinin yalnız bırakılmaması ve Melih Gökçek'in bu saldırılarına sessiz kalınmaması gerektiği belirtildi. "Sessiz kalırsak Sıra Bize de Gelecek" dediler. Daha sonra eylem bir hafta sonra buluşmak üzere alkışlarla bitirildi.*

Mersin Yapı Yol-Sen iktidar Politikalarını Protesto Etti

Mersin Enerji iş kolu çalışanları Refahiyol politikalarını protesto etmek için 5 Ocak günü TEDAŞ binası önünde 300 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması yaptılar.

Açıklamada konuşan Mersin Enerji Yapı Yol-Sen Şube Başkanı **Vedat Şengür** "İktidarın Emperyalistlerin sömürlerini kolaylaştırmak için sosyal devlet uygulamalarını tek tek tasfiye

ederek elde edilen karların sermayedarlara peşkeş çekip enerji santrallerindeki özelleştirme ve taşeron işçi çalıştırmasına derhal son verilmesini" istedi.

Açıklamada "Emekçiler Elele Mücadeleye" sloganıyla birlikteliklerini ifade eden emekçiler "Yağmaya Talana Hayır", "Kitler Halkındır" sloganlarıyla kararlılıklarını belirttiler.*

Emekli-Sen'den Kirliliğe Protesto

DİSK'e bağlı Emekli-Sen Sendikası'nın 2 No'lu Beyoğlu Şubesi 31 Ocak'ta bir basın açıklaması yaparak, ülkemizde emekçilere yönelik yapılan saldırıları protesto etti.

Emekliler; bir dönemin yükünü çeşitli alanlarda sutlarında taşıdıktan, alınterlerini akıtıp gece gündüz çalıştıktan sonra artık rahat edebilmek gayesiyle boşa çıkarlar. Ama bizim ülkemizde emekli olunca da çile bitmiyor, verilen yetersiz maaşlarla çoğu ek iş yaparken, çalışamayacak durumda olanlarda bir zulme dönen maaş kuyruklarında ömür tüketiyorlar. Artık onlarda haklarını aramak için örgütlendiler ve DİSK'e bağlı Emekli-Sen'i kurdular. Emekli-Sen 2 Nolu Beyoğlu Şubesi bir basın açıklaması yaparak ülkedeki yaşanan her türlü haksızlığı, kirliliği protesto ettiler.

Yapılan açıklamada 1996'da

olduğu gibi 1997'ye de bir çok sorunla girildiği belirtildikten sonra "bir yanda yiyecek ekmeği zor bulanlar varken diğer yandan refah içinde yüzenlerin olduğu bir sistemde yaşadığımız söyleniyor. Buna karşı çıkarlarında zulüm gördüğünü belirtilerek, Kürdistan'da süren savaştan, kayıplardan Diyarbakır'daki aç insanlardan, katilleri yargılanmayan Metin Göktepe'den, yaşamını özgürlük ve sınıf sendikacılığına adanmış Aynur Karaaslan'ın tutuklanmasından, işkence gören ve on yıllarca cezaya çarptırılan Manisalı gençlerden ve emeklilere reva görülen son % 30'luk zamdan bahsedilerek, örgütlenip başkaldırmayınca sorunların süreceği söylendikten sonra tüm bu olumsuzlukları protesto ettikleri ve sürekli "barışın, özgürlüğün, emeğin mücadelesini sürdüreceklerini" açıkladılar.*

Çukobirlik Entegre Tesislerinde İşçi Kısıımı.

"Normal Kadro" uygulaması için işçi çıkışları tüm hızıyla sürüyor.

Çukobirlik entegre tesislerinde, büro ve hizmet iş kolunda çalışan 1200 işçinin çıkarılması için 18 kooperatife fax çekileceği ve toplam 1800 işçinin işine son verileceği öğrenildi.

Tasfiye edileceği söylenen Çukobirlik entegre tesislerinde "Normal Kadro" için birlik yönetimi ve sendikalar tarafından ortak karar verilen işçi çıkışları devam ediyor. İşçi çıkışları bu hafta sonuna kadar tamamlanırsa üretime başlanacak. Bu arada Çukobirlik yönetimi çıkışları özendirmek için, aysonuna kadar kıdem tazminatı ve ihbar tazminatlarının peşin ödeneceği, ay sonunda ise bu paraların taksite bağlanacağını açıklamıştı. Bu açıklamalar sonunda ise 600 işçinin çıkış dilekçesi verildiği bildirildi.

Çukobirlik Genel Müdürü **Vakkas Bilgili** Çukobirlik için düzenlenen "normal kadro"nun 3 bin 530 kişi olduğunu belirterek, bu kadro için bin ikiyüz kişinin daha çıkışının verileceğini söyledi. Bilgili, çıkışların fabrikalarda ve genel müdürlüklerde başladığını belirterek, çıkarılan işçiler arasında siyasi birayran yapılmadığını ileri sürdü. Bunun tam tersi olarak CHP 11 Başkanı Yardımcısı Zeki Özer ise çıkarılan işçilerin sosyal demokrat olduklarını söyledi.

Ayrıca Tekstil Sendikası, iplik ve boya basmada kadro fazlası 600 kişi belirlenmesine karşın Tekstil Çukobirlik Şube Başkanı **Deniş Kaplan** ise tesbit edilen kadro fazlalığının yalnızca 380 işçi olduğunu, 300 işçinin kendi istekleri ile çıkışlarını aldıklarını, geri kalan 80 kişinin daha sonra emeldi olanların yerini alacağını söyledi.*

SES Ve Tüm SOSYAL-SEN'den Ankara Yürüyüşü

Devletin kamu emekçilerine yönelik saldırılar ve hak gasplarına karşı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) ve Tüm Çalışma ve Sosyal Güvenlik Çalışanları Sendikası (Tüm Sosyal-Sen), 6 Şubat günü bir açıklama yapılı.

Kamu emekçileri yani devlet memurları, 12 Eylül'le birlikte tüm hakları ellerinden alınan ve tekelimeyle kapıkulu yapılmaya çalışılan emekçilerdir. Bu politikaya karşı 90'ların başından itibaren başkaldırarak, yarattıkları direnişlerle Elmas Yalçınların, Aynur Şimşeklerin önderliğinde zincirlerim kırarak hak verilmez alınır bilinciyle fiili olarak örgütlendiler. Sendikalarımız kurdular. Bu mevziler kazanırken bedeller ödediler, gözaltılar, işkenceler, işten atılmalar, sürgünlerle karşılaştılar. Ama yılmadılar. Yaratılan direnişler karşısında acizleşen devlet, bugün hala her türlü saldırıyı sürdürerek kamu emekçilerine saldırmakta. Özellikle bir çok emekçiye sürgün ederek, yıldırmaya çalışmakta. Yani kamu emekçileri hala bedeller ödemeye devam etmekte.

SES ve Tüm Sosyal-Sen Sendikaları da devletin bu politikasına tepki göstererek 6 Şubat günü bir basın açıklaması

yaptılar. Açıklamada ülkede krizin en üst noktaya ulaştığı ve buna karşıda kamu emekçilerine karşı özelleştirmelerle, grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarını kabul etmemekle, üniformalı-üniformasız ayrımı yaparak baskı uygulamaya çalıştığı belirtilirken, son dönemde özellikle siyasi ve idari baskı uygulayarak, sürgünlerin arttığını vurgulamakta. Bunlar gözönüne alınarak bir araya geldiklerini belirten iki sendika, işverenleri konumundaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, Sağlık Bakanı ve Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumun'dan sorumlu devlet bakanıyla görüşmek için 1 Mart'ta Ankara'ya yürüyeceklerini belirtiyorlar.

Başta özelleştirilmenin durdurulması ve Grevli-Toplu-Sözleşme, sendikal haklarının önündeki engellerinin kaldırılması olmak üzere zorunlu tasarruflarının nemalarla birlikte ödenmesi, ücretlerdeki ayrıcalığın kaldırılması, üyelerinin sendikal faaliyetlerinden dolayı aldıkları cezaların kaldırılarak, başlatılan soruşturmaların ve sürgünlerin geri alınması talebiyle, Ankara'ya yürüyeceklerini belirterek kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.*

Mersin'de Yurttaşlar Girişiminden Faks Eylemi

Mersin'de bulunan Yurttaşlar Girişimi 3 Şubat günü "Bilgi edinmek hakkımızdır" diyerek bir basın açıklaması yaptı, ardından da TBMM'ye faks çekti.

öğretim üyeleri ve 68'liler Birliği'nin öncülüğünde çeşitli DKÖ, sendika ve partilerce kurulan Mersin Yurttaşlar Girişimi 3 Şubat günü bir eylem yaptılar. Bir basın açıklaması yapan girişim, daha sonra da "Bilgi edinmek hakkımızdır" içerikli taleplerini toplu olarak TBMM'ne faksладılar. Saat 12:00'de Mersin Merkez Postanesi önünde toplanan Yurttaşlar Girişimi adına M.Ü Rektör Yardımcısı Prof. Türker ÖZSAYAR açıklama yaptı. Açıklamada halkın yönetime katılmasının en önemli şartının bilgi edinmek olduğunu, bunun sağlanması gerektiğini söyledi. Eğer bu sağlanamazsa şu anda olduğu gibi ülkenin karanlık ilişkilerden geçilmeyeceğini, daha sonrada bu ilişkilerin aydınlatılamayacağını belirtti. Ve "Biz öğrenmek istiyoruz, verdiğimiz vergilerin nereye harcandığını, bizi yönetenlerin hangi amaca hizmet ettiklerini bilmek istiyoruz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Daha sonra her gün saat 12:00'de yapılan "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" eylemine çağrı yapıldıktan sonra, postaneden TBMM'ye faks çekildi.*

Kesk'ten Çağrı; "Sessiz Çoğunluğun Sesine Kulak Verin"

KESK Mersin şubeler platformu 5 Şubat günü bir basın açıklaması yaptı. Eğitim-Sen Mersin Şubesinde saat 12:00'de yapılan açıklamaya işçi sendikaları ve KESK şubeleri katıldı. Platform dönem sözcüsü **Alaattin Erdoğan** açıklamaya başlamadan önce "**Yurttaşlar Girişiminin**", "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık" kampanyasını desteklediğini ve beraber hareket etme kararı aldıklarını duyurdu. Daha sonra yapılan açıklamada "Biz yurttaşlar sessiz çoğunluk olarak adlandırılıyor. Buradan yola çıkarak yapılanları onaylıyoruz diye düşünenler yanılıyorlar. Böyle düşünenlere yanıldıklarını sessizliğimizi bozarak göstereceğiz. Bu sefer biz konuşmak istiyoruz. Yaşamımızdaki kirliliğin son bulmasını istiyoruz, bütün bu ilişkilerin açıklanması, faili meçhullerin son bulması, uyuşturucu ticaretinin önlenmesini istiyoruz" dedi.*

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde Gardiyanlara Sürgün

Refahyol Hükümeti'nin Türkiye'nin birçok kurumunda başlattığı işten atmalar ve yeni kadrolar oluşturmalar cezaevlerinde de uygulanmaya başlandı. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden 33 gardiyan hiçbir gerekçe gösterilmeden sürgün edildi.

Bu sürgünleri protesto etmek için Tüm Yargı-Sen Ankara Şubesi, 31 Ocak günü bir basın açıklaması yaparak Adalet Bakanı Şevket Kazan tarafından sürgün edilen infaz ve koruma memurlarının

tekrar görev yerlerine getirilmesini istediler.

Bu konuda Tüm Yargı-Sen Ankara Şube Başkanı Tekin Yıldız'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 33 infaz koruma görevlisi çeşitli illere sürgün edildi. Bu olayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Tekin Yıldız: Bu arkadaşlarımız hiçbir gerekçe gösterilmeden idareye uyum, daha doğrusu Refah'a uyum sağlayamadıkları

için sürgün edildiler. Haklarında hiçbir idari veya disiplin soruşturması olmadan sürgün edildiler. Bu insanların geneli genç insanlar, ailelerinden koparılıyorlar. Çocukları olanların okul durumları düşünülüyor. Ayrıca bu insanların sürgünleri gerektirecek herhangi birşey yokken cezaevi içerisinde çalışan daha doğrusu Refahla uyum içerisinde olan hatta bir sürü kirli işlere bulaşan insanlar rahat rahat geçinip gidiyorlar.

Sürgünlere karşı neler

yapmayı düşünüyorsunuz?

Tekin Yıldız: Bu sürgünlere karşı çıkmak için etkinlikler yapıyoruz. Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptık. Siyasi partileri dolaşıyoruz. Kamuoyu oluşturmaya çalışıyoruz. Arkadaşlarımız açlık grevi yapmayı düşünüyorlar. Son olarak söylemek istediğim; mevcut düzen içinde sürgünlerin kaldırılması konusunda umutlu değiliz. Ancak sessiz sedasız bu olayı kabullenmeyeceğiz.*

İskenderun'da "Demokratik Türkiye, Temiz Siyaset" Mitingi

Kontrgerilla çeteleri 2 Şubat Pazar günü İskenderun'da yapılan bir mitingle protesto edilerek, hesap soruldu.

İskenderun'daki "Demokratik Türkiye Temiz Siyaset" mitingine Haklar ve özgürlükler Platformu (HÖP), Mersin Halkevi, DİSK Genel-İş, KESK, Yol-İş, İHD, HADEP, ÖDP, EmekPartisi, CHP ile birlikte Güney uyanış okurları ve bazı devrimci çevreler katıldı. Miting öncesi saat 11:00'de İstasyon alanında toplanıldı. Buradan kortejler oluşturularak

miting alanı olan sahil alanına doğru sloganlar atılarak yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte en önde bulunan Haklar ve Özgürlükler Platformu korteji renkli pankartları, disiplini ile ve coşkusıyla dikkat çekiyordu. En öndeki "Haklar ve özgürlükler Platformu" yazar görkemli pankartın arkasında, "Halk İçin KURTULUŞ", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Susurluk iktidarda! Hesap Soralım, HÖP" pankartları yer

alıyordu. Yine HÖP kortejinde Şengül Yıldırım ve Uğur Kılıç'ın resimlerinin olduğu "BM Tüketemeyeceksiniz" ve "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım" yazar birçok tişört giyilmişti. Pankartların yanı sıra çok sayıda DHKP-C şehidinin de fotoğrafları görülmüyordu.

Bu yürüyüş boyunca sık sık "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Titre Oligarşi Emekçiler Geliyor", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Çetelere Değil Eğitime Bütçe", "Lice Halkı Yalnız Değildir", sloganları atıldı. Özellikle alana girerken HÖP kortejinden atılan "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganı alkışlarla karşılandı.

Yürüyüş boyunca atılan sloganlardan ve görkemli pankartlardan rahatsız olan çetelerin, pisliğin sahipleri özellikle HÖP kortejini abluka altına aldı. Halkı, umudu bitiremeyeceğini herhalde daha anlayamamış bir çete artığının "Bunları bitirmiştik, nereden çıktılar?" sorusunun altında

çaresizlik vardı. Sürekli abluka altında tuttukları ve provakasyon yaratmaya çalıştıkları HÖP kortejine zaman zamanda saldırdılar. Ama bunlar kortejin disiplinli ve kararlı tavrıyla boşa çıkarıldı. Burada özellikle gazetemizin muhabirleri polisin ilk hedefiydi.

Yaklaşık 3 bin kişinin bulunduğu miting başladığında coşku doruktaydı. Sloganlar hiç kesilmiyordu. Çeşitli sendika ve parti yöneticilerinin Susurluk'u teşhir eden ve hesap sormak gerektiğini içeren konuşmalarının ardından sahneye çıkan Grup Nizad'ın parçalarıyla coşku iyice yükseldi.

Mitingin sonlarına doğru zaten HÖP kitlesinin yanından hiç ayrılmayan mafyacı çete artıkları, İskenderun muhabirimiz Levent Tutar'a saldırarak gözaltına aldılar. Mitingin sona ermesiyle birlikte dağılırken bunu fırsat bilen polis HÖP kortejine tekrar saldırdı. Sivil ve resmi polislerin sopalar, coplarla yaptığı saldırıya, kortejdekiler direnerek karşı koydular. Saldırı sonrasında içlerinde Antakya muhabirimiz Ferit Yıldız, Y. Ali Tokgöz ve Ufuk Şafak'ın da bulunduğu 20 kişi dövülerek gözaltına alındı.

Arabalara bindirilir bindirilmez özellikle muhabirlerimize daha orada işkence yapmaya başladılar. Gözaltına alınanlardan çoğu aynı gün serbest bırakılırken, muhabirlerimiz bir gün tutularak çeşitli işkenceler uygulandıktan sonra 3 Şubat günü serbest bırakıldılar.*

Mersin'de DHKC Pankartı

Mersin İstiklal Caddesi Bağcılar İşhanı'na 3 Şubat Pazartesi günü Susurluk'taki Çeteler Devlettir, Mafya Cumhuriyeti'nden Hesap Soralım DHKC" imzalı pankart asıldı. Mersin Kurtuluş Temsilciliğini arayan bir kişi eylemi üstlenerek, Susurluk'taki devletten hesap sormak için eylemlerinin devam edeceğini bildirdi.*

Tokat'ta HÖP İmzalı Özel Sayılar Dağıtıldı

Turhal'ın Artova, Nurkavak, Yavşan, Ray, mahalleleri ile bir çok mahallesinde 29 Ocak günü HÖP imzalı Susurluk'la ilgili çok sayıda özel sayı dağıtıldı. Halk, mafyacı faşist devletin gerçek yüzünün açığa çıktığını ifade eden özel sayılan ilgiyle karşıladı.*

Gözaltılarla, İşkencelerle Bizleri Yıldırılmazsınız

Hatay Haklar ve Özgürlükler Platformu, 2 Şubat'ta İskenderun'da yapılan "Demokratik Türkiye, Temiz Siyaset" mitingine, polisin saldırıp

20'ye yakın insanı gözaltına almasını protesto eden bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada "Susurlukla birlikte devletin gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. Devlet ısrarla Susurluğun üstünü örtmeye çalışıyor. Bizse devleti teşhir ve devletten hesap sorma kampanyasına devam edeceğiz. Polisin tehditlerine ve hakaretlerine rağmen provakasyona gelmeyeceğiz. Baskılar bizleri yıldırılmaz. Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım." dediler.*

Tokat Muhabirlerimiz Gözaltına Alındı

Anadolu'daki sesimiz soluğumuz olan bürolarımıza yönelik mafyacı devletin çeşitli saldırıları sürüyor.

Tokat muhabirlerimiz Cemaat Ocak ile Veysel Eroğlu, 1 Şubat günü Sadık İşleri adlı bir işbirlikçi odunla döverek ve ölümle tehdit ettikleri iddiasıyla gözaltına alındılar. Ama işkencecilerin bahanesi bir kez daha suya düştü. Suçlamayı kabul etmeyen muhabirlerimiz bir kaç saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.*

Devrimci Halk Güçleri Mersin'de Ramazan Şenliği Düzenledi; "Din, Dil, Irk Ayrımı Yapmadan Sorunlarımızın Çözümü İçin Birlik Olacağız"

Mersin Demirtaş Mahallesi'nde 2 Şubat günü Devrimci Halk Güçleri Ramazan Şenliği düzenledi. Halkı Alevi, Sünni, Türk, Kürt diyerek bölmeye çalışanlara inat Demirtaş halkı bir araya gelerek coşkulu bir şekilde Grup Umuda Türkü'nün söylediği türkülerle Ramazan Şenliğini kutladı.

Şenlik Devrimci Halk Güçleri'nden bir kişinin "Merhaba dostlar Demirtaş Mahallesi Halkının dayanışması ve birlikte hareket etmesi amacıyla yaptığımız Ramazan Şenliğine hoşgeldiniz" sözleriyle başladı. Şenliğe mahalle halkından 150 kişi katıldı. Her yaştan insanın katıldığı şenlik Grup Umuda Türkü'nün söylediği türkülerle

ve çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde kutlandı.

Demirtaş Mahallesi halkı sürekli polis terörü yaşayan, hiç sosyal hizmetin götürülmediği, Alevi, Sünni, Kürt, Türk ayrımı yaratılmaya çalışılan bir mahalle. Halk bu ayrımı yapmaya çalışanlara inat bu şenlikte biraradaydı ve coşkuyla omuz omuza halaya duruyordu. Halk halayları ve türkülerle eğlenirken Devrimci Halk Güçleri adına yapılan konuşmada "Sorunlarımızı ayrım gözetmeden biraraya gelerek bizler çözeceğiz" denildi.

Konuşma sonunda Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve şenlik bitirildi.*

Refah Partisi'nin Örgütlenme ve Yandaşlarına Rant Sağlama Girişimleri Alibeyköy'de Geri Tepecek "Refah'ın Değil, Bizim İstediklerimiz Bir Düzenleme Olacak"

Refah Partisi'nin gecekondu halkı üzerindeki planlarına yeni bir tepki de Alibeyköy'lülerden geldi. Alibeyköy **Saya Yokuşu Binevler'de Karadolap Mahallesi, Gülso-kak'tan** geçen caddeyi tamamen kapatacak şekilde yeşil alana dükkan ve konut yaptırmak isteyen Refah Partisi'ne Alibeyköy halkı, izin vermeyeceklerini belirttiler. Alibeyköy halkına göre Refah'ın bu imarla iki hedefi var. Birincisi ve en önemli olanı, genelinin yoksul - demokrat emekçilerin oluşturduğu ve düzene muhalif olan, saflarını devrimcilerin yanında belirleyen Alibeyköy halkının içinde örgütlenme yapamayan Refah bu şekilde yandaşlarını Alibeyköy'e taşımak istiyor. İkincisi ise her ne kadar din demagogisi yapsada çıkarları uğruna her türlü değeri hiçe sayabileceğini ispatlayan Refah Partisi, bu imar sayesinde devamlı ve büyük maddi kaynak yaratacak. Ve bir kere izin verildiği takdirde daha çok artacak olan bu taş binalar, semtin tüm düzenini bozup, yeşil alanları öldürürken, gecekondu ve içinde yaşayan yoksul emekçiler için büyük tehlike oluşturacak. Bu sebeplerden dolayı öfkeli insanlar tek bir söz söylüyorlar. "Ne pahasına olursa olsun buraya yapı yaptırmayız. Çok hizmet meraklıysalar park yapsınlar".

2 Şubat Pazar günü Saya Yokuşu Binevler'deki SS Binevler Konut Yapı Kooperatifi önünde toplanan yaklaşık 100 kişi buradan, imar yapılması düşünülen alana giderek Refah Partisi'ni teşhir ettiler. Basına konuşan insanlar semtlerinde 600 konut olduğunu ve en büyük ihtiyaçlarının çocuklarının can güvenliği ve oyun alanı olması için park yapılması olduğunu belirttiler. Refah Partisi'nin geleceğine yatırım yaptığını söyleyen insan-

lar, Alibeyköy'ün ilçe olmasını ve burada belediyeleşme peşinde olan Refah'ın yandaşlarını Alibeyköy'e yerleştirerek kuvvetlendirmeye çalıştığını vurgulayan halk "Bu oyunlar RP'nin genel politikasıdır" dediler.

Kuralsız yapılanmayı ve Refah Parti'sini teşhir edebilmek için basın açıklaması yapmak isteyen halk her zamanki gibi karşısında ekip arabalarını ve polis şeflerini buldu. Halkın en meşru ve en yasal hakkı olan basın

açıklamasına izin vermeyeceğini belirten polis daha sonra geri adım atsa da basına yer gösteren insanlara bir müddet sonra müdahale ederek dağıtmaya çalıştı. Karadolap Mahallesi semt sakinleri ve Alibeyköy Halk Meclisleri adına hazırlanan açıklama basına elden dağıtıldı. Açıklamada Refah Partisi'nin yasa ve kuralları çiğnediğini belirten halk, belediyelerinin yandaşı olan şahıslara rant sağlama amacıyla hareket edemeyeceği vurgulandı.

SS Binevler Konut Yapı Kooperatifi Başkanı Aziz Güler, gazetemize yaptığı açıklamada Refah'ın asıl amacının Alibeyköy'de örgütlenmek olduğunu vurgulayarak şöyle dedi: "Fiili yol alanın üzeri iptal edilip işyeri ve konut yapılmak isteniyor, ilgili yer belediye aittir. Fiili yoldur. Temiz su boruları, atık su kanalları ve PTT kabloları geçmiş durumda. Bu mahallede oturan insanların çoğunluğu kooperatifimiz üyesi. Kooperatifimizin, fiili yolun korunması ve yeşil alan olarak bize verilmesi yönünde gecekondu mesken müdürlüğünün talebi var. Ki böyle bir girişimde kooperatifin haberi olmalıyken hiçbir girişim olmuyor. Özellikle mahallenin bir parka, yeşil alana ihtiyacı varken işyeri yapılıyor. Buradaki amaç farklı. Refah Partisi kendi yandaşlarına rantı kazandırmak istiyor. Yerleşime bir kez açıldığı takdirde Alibeyköy'de taş binaların yoğunluk kazanacağından dolayı halk buna kesinlikle karşı".

Kadın - erkekli toplanan halk şu anda tek bir şey söylüyor: "Buraya hiçbir şey yapamazlar, yaptırmayız, yıkarız" bu sözlerinde oldukça kararlı olan Alibeyköy halkı "Refah'ın değil, bizim istediğimiz düzen olacak" gerçeğini Refah Partisi'nin iyice kavramasını istiyorlar.*

Halkımıza

Halkların kardeşliğini savunan ve değerlerine sahip çıkan Haklar ve Özgürlükler Platformu, bunu İkitelli'ye bağlı İkitelli Köyü'nde verdiği iftar yemeğiyle bir kez daha gösterdi. 2 Şubat Pazar günü düzenlenen yemeğe yaklaşık 150 kişi katıldı.

Yemeğin verileceği İkitelli Köyü'nde sabahdan itibaren hareketlilik başladı. Yemek verilecek salonun temizliğinden Köy halkından tabak-çatal, masa, şandalye vb. eşyalar toplanmaya başlandı. "Halkımıza İftar Yemeği-Haklar ve Özgürlükler Platformu" imzalı pankartı gören genç kızlar ve ev hanımları hiç bir şey sormadan kendi evlerinde yemek pişiriyorlarmış gibi yardım ettiler.

Yemeğin yaklaşmasına yatan çevrede bulunan evler ve kahveler dolayarak insanlara yemeğin çağrıları yapıldı. İftar saatinin de gelmesiyle birlikte Haklar ve Özgürlükler Platformu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından yemekler yenildi. Güzel bir paylaşım ortamının yaratıldığı yemekten sonra maddi durumu iyi olmayan ve yemeğe gelemeyen ailelere de yemeklerden götürüldü.*

Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın

Üzerinden aylar geçmesine rağmen halk Susurluk'taki çeteleri unutmadı ve unutturmadı. Kazadan bu yana geçen zamanda halkın çeşitli kesimleri tepkilerini değişik eylem biçimleri ile gösterdiler.

Bu kez ortak tepki olarak işçisi, memuru, öğrencisi, ev hanımları, genç kızları, sanatçısı aydını vb. halkın her kesimden insanların destek verdiği "Sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" kampanyası başlatıldı. Kampanya her akşam tüm semtlerde saat 21:00'de bir dakika ışıkların kapatılması şeklinde devam ediyor.

Tüm semtlerde olduğu gibi Okmeydanı ve Örnektepe'de de saat 21:00'de ışıklar söndürülerek mafyacı kontrgerilla devletinden hesap soruluyor. Işıkların söndürülmesiyle camlardan sokaklardan tencere, tencere, düdüğü gibi aletler çalınarak ortak bir ses yükseliyor; "Susurluk Devleti Hesap Soralım"

"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek". Hesap sorma bilinciyle sokağa çıkan insanlara bir dakika karanlık yetmiyor. Yaklaşık yarım saat boyunca sokaklarda yürüyen insanlar yine ortak sloganlarla eylemi bitiriyorlar, "ZİNDANLAR BOŞALSIN ÇETELERE YER KALSIN"

DGM'ler Bu Düzenin Adaletini Temsil Etmektedir

Haklar ve Özgürlükler Platformu, Demokratik Mücadele Platformu ve Demokratik Haklar Platformu'ndan analarında bulunduğu çeşitli Demokratik Kitle Örgütleri ve sendikalarında imzasını taşıyan "Susurluktaki Devlet Evlatlarımızı Yargılayamaz", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Bağımsız Demokratik, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkının Tanındığı Bir Anayasa istiyoruz" ve DGM'leri protesto niteliğini içeren bir basın açıklaması yaptılar.

6 Şubat 97 günü İstanbul DGM'si önünde yapılan basın açıklamasını Haklar ve özgürlükler Platformu

adına Oya Gökbayrak okudu.

Basın Açıklamasında: "Biz gece evlerimizden çocuklarımızı işkenceye götürülenlerin,

çocuklarımızı onlarca kurşunla katledenlerin, çocuklarımızı gözaltına alıp kör kuyulara atanların hesap vermesini istiyoruz.

Vermeleri gereken hesap bizedir. Biz işkenceli ifadelerle sevdiklerimizi yargılayan, cezalar veren DGM'lere güvenmiyoruz.

DGM'ler düzenin adaletini temsil etmektedir. DGM'ler siyasi iktidarın halktan yana

korkusunun ifadelerinden biridir. DGM'ler polisin yargı sistemi içindeki koludur. DGM'ler yaptıklarıyla işkencecileri, infazcılarını korumaktadır, onları yeni işkenceler, infazlar için cesaretlendirmektedir.

Biz Böyle bir anayasa istiyoruz.

Biz DGM'lere hayır diyoruz.

Biz zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük istiyoruz.

Biz Adalet İstiyoruz, Alacağız" diyerek açıklamayı bitirdiler.*

KÜRDİSTAN'DA DEVLET TERÖRÜ

Irz Düşmanı Korucular
ÇETE İÇİMDE
"GÖREV BAŞINDALAR"

Başbakanı, Bakanı, MİT'i, polis şefleri, özel timi, korucu başlarıyla tam bir kontrgerilla çetesi olan devletin Kürdistan'daki ayağını oluşturuyor korucular. Bugün her türlü sınırsızlığın tanındığı ve çetenin içerisinde ayrı bir çete olan korucular Kürdistan'da yolsuzluk, hırsızlık, kaçakçılık, ahlaksızlık, ırz düşmanlığı gibi her türlü pislğin içindeler. Bir yerde kendi halkına, kendi ulusuna zulmeden ve bunu sadece para uğruna yapan bu zümre özellikle son dönemlerde ortaya çıkan pislikleriyle hakin tepkisini çekmiş durumda. Bir yandan "koruculuk" kalksın tartışmalarını mecburiyetten sürdürürken bir yandan da koruculara sahip çıkan kontrgerilla devletin içişleri Bakanı Meral Akşener koruculara "Sizi bırakmayız" teminatı vermişti.

Kürdistan'da halka faşizmin en iğrenç seklini uygulayan kontrgerilla devleti, koruculara verdiği sınırsız yetkiyle her türlü vahşiliğin uygulanmasına göz yumuyor. Savaş acımasızdır. Ama ülkemizdeki savaş acımasızlıktan ötede. Ülkemiz de düşman barbar, vadişi... 'Kürdistan'daki savaş' ise dünya'nın en acımasız örneğidir. Bu yüzden bir yerde yüreği nasırlaşmıştır Kürt halkının. Bu yüzden ağıtlarında gözyaşı olmuştur Kürt kadınının. Çünkü o, bu savaşta en fazla ezilendir. Düşmanın saldırısı sadece canına, malına değil aynı zamanda namusuna da kastedir. En aşağılık şekilde, cinselliği kullanılarak saldırıp yıpratmak istenir kadın. Kürdistan'da eşleri, kardeşleri, korucular tarafından öldürülen, evleri yıkılan birçok kadına da tecavüz ediliyor. Özel timlerin, korucuların saldırısıyla sürekli karşı karşıya kalan Kürt kadını düşmanın aşırı baskısı ve feodal kuralların etkisiyle çoğunlukla teşhir edemiyor bu gerçeği.

Remziye Dinçer, Batman'lı bir Kürt kızı. Kozlak'a bağlı -yeni adıyla Güllüce- Sican Köyü'nden olan Remziye köyde koruculuğu kabul etmeyen ve devletin verdiği silahı geri çeviren tek ailenin kızı. Bundan dolayı korucuların terörü sürekli ailenin üzerinde olmuş. 2 yıl önce köydeki üç korucu tarafından kaçırılarak silah zoru ile tecavüz edilen Remziye Dinç, uzun süredir korucuların tehditi altında olayı kimseye yansıtmadan yaşıyor. Daha sonra İstanbul'a akrabalarının yanına gelen Remziye Dinç, buradan kendisine tecavüz eden Ceyhan, Ekrem ve Nevzat Altuner isimli koruculara dava açtı. Adli Tıp Kurumu tarafından tecavüzün ispatlanması, bu tecavüz sonucu Remziye Dinçer'in halen tedavi görmesine rağmen Batman Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada korucular tutuklanmıyorlar. Korucuların tutuklanması için avukatların talebini Batman Adliyesi sürekli geri çevirirken ırz düşmanının halen aynı köyde koruculuğa devam ettikleri öğrenildi. 4 Şubat Salı günü Batman'da yapılan duruşmaya çok sayıda demokratik kurum ve avukatlar katıldılar.

İstanbul İHD avukatı Eren Keskin'in de Remziye Dinçer'in avukatı olarak katıldığı duruşmanın gidiş seyri avukatların ve kurumların tepkilerine yol açtı. Bütün tepkilerin korucuların aleyhine olması ve tecavüz olayının üç kişi tarafından zorla yapıldığının ispatlanmasına rağmen korucuların tutuklanmaması ısrar eden mahkeme heyeti duruşmayı 4 Mart 1997 tarihine kadar erteledi. Mahkemeye üç korucudan ikisi katıldı, korucuların her zaman ki gibi suçlamaların reddedip olayın PKK oyunu olduğunu söyleyerek, rahat rahat çekip gitmesine tepki gösteren avukatlar mahkemenin AHİM'e gideceğini söylediler.*

Kürdistan'da
TEK YOL DEVRİM

SAVAŞ VE BARIŞ

Savaş ve barış. İnsanoğlunun diline giren en eski kavramlardan biridir herhalde. Toplumlar sömürenler ve sömürülenler, ezenler ve ezilenler diye sınıflara ayrılmadan önce insanlar bunun anlamını bilmiyordu şüphesiz. Sonra sınıflar çıktı ortaya ve insanlar savaşmak zorunda kaldı. Savaş, savaşmayı öğrendi, tabii karşı tezi olan barışı da.

Son yıllarda ülkemizde de en çok telaffuz edilen kelimelerden biri "barış". Soyut olarak tek başına ele alındığında kulağa hoş geliyor tabii. Kim savaş ister, kim barıştan yana olmaz ki? Ama soruyu başka bir biçimde, "savaşı kim başlattı", "ne içirt savaş, ne için barış" veya "savaş" diyenler "neden savaş", "barış" diyenler "neden barış" istiyorlar diye sorduğumuzda kavramların anlamları da yerli yerine oturacaktır.

Mesela, tarihe geri dönersek savaş ilk başlatan kölelerdi diyebiliriz. Köle yapılmak istenenler efendilere karşı koymasalardı, köle olmaya ya da köle kalmaya razı olsalardı, köle isyanlarına başvurmazlardı gayet tabii ki savaş da olmazdı, "barış" devam ederdi. O halde savaşı başlattıkları, kölelik düzenini yıkmak istedikleri için köleler haksızdır. Aynı şey feodal dönem için de geçerli. Burjuvazi ve köylüler fedoal lbeyle karşı ayaklandıkları, düzeni yıkmaya çalıştıkları için savaş yanlısıdır, kan akmasına sebep olmuşlardır, barışı bozmuşlardır. Oysa uslu uslu yerlerinde otursalardı, barışı bozmasalardı olmaz mıydı? Yok hayır olur mu, köleler kölelikten kurtulmak, serfler (köylüler) ve burjuvazi gerici feodal düzeni yıkmakta, bunun için savaşmakta haklıydılar mı denmektedir. O halde günümüze gelelim.

Sınıflar var mı? Var. Sömürü var mı? Var. Uluslar üzerinde baskı var mı? Var. Peki bunlara karşı savaşmak suç mu veya başka bir biçimde soralım; sömürüye, zulme karşı olmak, ulusal hakları, bağımsızlığı istemek, bunlar için savaşmak, "barış, barış" diyenler için ne ifade etmektedir?

Sorunun özü şudur; sömürünün, zulmün ortadan kalkmasını, özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı gerçekten istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Bu soruyla birlikte "barış"tan ne beklendiğine verilecek cevap, gerçekte ezenlerle ezilenler arasında hangi tarafta saf tutulduğunun da göstergesi olacaktır.

Sömürüyü, zulmü yapanlarla, ulusal hakları gasb edenlerle nasıl bir barış yapılacaktır? Diyelim-lhadi silahları bıraktık. Sömürü, zam, zulüm, işkence, işsizlik ortadan kalkacak mı? Kürtlerin ulusal hakları tanınacak mı? Cevap. Kimsenin buna "evet" diyebileceğini sanmıyoruz. Peki bunlar nasıl sağlanacak; 1 milyon imzayla mı? Kimse ne kendini ne başkasını kandırmaya çalışmasın, 1 milyon değil, 1 milyar 5 milyon imza toplansa ne olacak? Ha, şunu söyleyip "barış" talebine koyabiliyor musun: Ayrılma hakkı da dahil, Kürt halkının bütün ulusal hakları tanınmalıdır, sömürü, zam, zulüm, işkence sona ermelidir, halka karşı suç işleyenler cezalandırılmalıdır, iktidar bu ülkenin çoğunluğunu oluşturan emekçi halkların eline verilmelidir. Oo! denecektir

hemen. Siz de çok şey istiyorsunuz, egemen sınıflar hiç bu istediklerinizi kabul eder mi, kendi sonunu ilan-edecek böyle bir barışa imza atar mı? Sizin bu dediğiniz ancak devrimle olur. Doğru, biz de öyle diyoruz zaten. Peki o zaman geriye ne kalıyor? Oligarşinin kabul edebileceği düşünülen reformlar için "barış" istemek. Örnekleri de yok değil. Özellikle sosyalist bloktaki parçalanmanın ardından, kimi ülkelerde silahlı mücadele veren küçük-burjuva nitelikli devrimci örgütler inanç yitimine uğrayarak kendilerine ve halka, güvensizleşerek barış masasına oturdular. Latin Amerika'da, Afrika'da örneklerini gördük. En son Guatemala örneği var önümüzde. 36 yıl süren savaş, 45 bine yakın kayıp, 100 bine yakın ölüye sonuç, egemenlerin çizdiği çerçevede barış. Sömürü düzeni duruyor, devlet eski devlet, ordu eski ordu. Peki kazanılan ne? Yapılacağı söylenen bir kısım reformlar. *Garantisi ne?* Onların bile garantisi yok.

Sınıflar var mı? Var.
Sömürü var mı? Var.
Uluslar üzerinde baskı var mı? Var. Peki bunlara karşı savaşmak suç mu veya başka bir biçimde soralım; **sömürüye, zulme karşı olmak, ulusal hakları, bağımsızlığı istemek, bunlar için savaşmak,**

barış" diyenler zulme

ifade

etmektedir?

Devrimciler reformlara karşı yana gerektiğinde reformlar içinde mücadele ederler, ama bu mücadeleyi verirken bile savaşmaktan vazgeçmeyi düşünmezler. Reformlar uğruna devrime ihanet etmezler.

Herkes başını elinin arasına alıp düşünmelidir. Bugün Kürtçeden, Kürtlerin haklarından söz edilebiliyorsa bu barışla değil, sürdürülen savaşla ulaşılmış bir sonuçtur. Devrimcilerin silahlı mücadeleden, savaşmaktan vazgeçmesiyle akan kan durmaz. *Kan sadece savaşta akıyor.* Onun kat be katı bu sömürü çarkının her saatinde, her dakikasında akıtılıyor. Devrimciler bu sömürü çarkını durdurmadan akan kanın da durmayacağını, gerçek bir barışın sağlanamayacağını bildikleri için yola çıkmışlar ve savaşmaktadırlar. Ve bu savaş tarih boyunca ezilen sınıfların ezenlere karşı yürüttüğü tüm savaşlar kadar *haklı ve doğrudur.* Kimse onlar tarihte kaldı, şimdi modern toplumda yaşıyoruz, sorunu savaşla çözmeye ne gerek var diyemez. Çünkü, *modern toplumun efendileri barbar toplumların Dehak'larından hiç de daha az zalim değiller.* Değişen tek şey mızrakların, kılıçların yerini tankların, topların, uçakların, bombaların almasıdır.

Bugün "barış" adı altında savaştan, silahlı mücadeleden vazgeçilmesini istemek, özgürlükten, sömürünün ortadan kaldırılmasından, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından vazgeçilmesini istemekle eş anlamlıdır. Düzenle uzlaşmayı, burjuvazinin icazeti altında yaşamayı kabul etmek demektir. Bunun başka anlamı yoktur.

Bu ülkeye de elbet barış gelecektir. Ama bu barış emperyalizmin ve işbirlikçilerinin icazetine sığınıp, köleliği kabul ederek değil, savaşarak gelecek.*

Bahattin Anık

9 Şubat 1994

Karadeniz Kır Birliği Komutanı Bahattin Anık, Ordu'nun Kumru ilçesine bağlı Eskiçokdeğirmen köyüne girerken oligarşinin kiralık katillerinin kurduğu pusuya düştü ve direnerek şehit düştü. Bahattin Anık, 1962'de Trabzon Çarşıbaşı'nda doğdu. Laz milliyetindendi. 12 Eylül döneminde tutuklandı. Tutsaklığı bittiğinde 88'de silahlı örgütlenme içinde yer aldı. 1992'de Sivas-Tokat Ahmet Karlangaç Kır Gerilla Birliğine sıradan bir savaşçı olarak katıldı. 1993 sonlarında Karadeniz dağlarında kır birliğini kurmak ve geliştirmek görevi ile Karadeniz Kır Birlikleri Komutanlığına atandı.

14 Şubat 1995

1959 yılında Bitlis'e bağlı Haçukan köyünde doğan İrfan Kürt milliyetindendi. 1979 yılında Ankara'da öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesi içinde yer alarak devrimci mücadeleye başladı. 1983 yılından itibaren bir süre tutsak kaldı. 1991 Eylül'ünde Ortadoğu'ya kamp alanına gitti. Süreç içinde Ortadoğu Komitesi Üyeliğine atandı. 14 Şubat gecesi gerillanın ihtiyaçlarını karşılamak için üç köylüyle birlikte ülke sınırlarından girerken çıkan çatışmada şehit düştü. •

İrfan Barlık

Ali Hüseyin Avcı

14 Şubat 1984

Elazığ ve Dersim'de gerilla faaliyetleri sürdürdü. 14 Şubat 1984'te Dersim Çemişgezek bölgesi Akhisar'da jandarmayla girdiği çatışmada şehit düştü.

12 Şubat 1981

1953 yılında Yozgat Boğazlıyan'da doğdu. Burada lise yıllarında ilçe halkının anti-faşist örgütlenmesinde görev aldı. Aktif mücadeleyi Bursa ve İzmir'de devam ettirdi. 1981 Şubat'ında Kemeraltı Karakolu baskınında tutsak düştü. Gördüğü işkenceler sonucu 12 Şubat'ta İzmir Emniyetinde katledildi.

Ömer Aydoğmuş

9 Şubat 1996

Meral Akpınar

Fuat Perk

Ayten Korkulu

9 Şubat 1996'da İstanbul Bahçelievler'de bir üste kuşatılan Halk Kurtuluş Savaşçıları polis tarafından katledildiler.

• 9 Şubat Pazar günü Sangazi Cemevi'nde Ayten, Meral ve Fuat' yemek ve-rilecek, ve mezar başında da anma yapılacak. (Saat 12.00)
(Saat 10.00'da katledildikleri eve karanfil bırakılacak.)

• 10 Şubat günü Göztepe Şahkulu Dergahı'nda Sivas şehitlerinin anma yemeği var. (Saat 12.00'de) (Yalnız yemek olacak.)*

YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN

EGE'DEN, KARADENİZ'DEN, SINIR BOYLARINDAN SESLENİYORLAR...

Küçük dağları kim yarattı, bilinmez. Ama bilinir ki, küçük dağları yarattıkları iddiasında olanlar çoktur. Genellikle de, iddiaları sorumluluklarından, burunları yaptıkları işlerden büyüktür. Ama devrim bunların değil, mütevazilikleriyle dağları omuzlayanların emek ve çabasıyla gelişir. Yoldaşlarımızı konum ve görev farklılıklarının, şuralı ya da buralı, şu ya da bu ulustan, şu ya da bu kişilikte olmalarının ötesinde birleştiren de özünde bu emek ve çaba değil mi!

Ömer, İrfan ve Bahattin'i, yükledikleri görevlerin farklılığına, çalışma alanlarının birbirinden alabildiğine uzak olmasına rağmen birleştiren; soğuk bir Şubat'ın aynı haftasında şehit düşmenin ötesinde aynılaştıran bir yanı var...

Herhangi bir dağı yarattıkları iddiasında bulunmamışlardı onlar, ama gerçekte bulunsalardı da bu asla fazla olmazdı. Küçük dağları yaratmamışlardı belki ama, metropollerde ya da dağlarda tek başlarına örgüt olmuş, örgütlenmeler yaratmışlardı.

Ömer Aydoğmuş Devrimci Yol tasfiyeciliğine tavır alınmasının hemen ardından Ege bölgesinde devrimci hareketin örgütlenmesinde, yaygınlaşmasında sabırla çalıştı. Daha 77'lerden itibaren hep aranır durumdaydı. Ama bunu hiç bir zaman şu ya da bu işi yapmamanın gerekçesi yapmadı. Tersine gerektiğinde her yere girdi çıktı. Her ilişkiye girdi.

Bölge düzeyinde sorumluluğu vardı. Ama onu her işte görebilirdiniz. Bir gösteri için malzemelerin aktarılmasında aksaklık mı var, aksaklığın giderilmesinde pekala doğrudan kendisi görev üstlenir. Koskoca bölge sorumlusu da bu işi yapar mı demez. Onun dışında pek çok kişi bunu düşünür, o düşünmez. Konumu onun herhangi bir işi yapmasına engel değildir. Küçük-büyük, riskli-risksiz iş aynını yapmamak onun açısından bir davranış tarzıdır.

Onu kenar bir semtin sokaklarında birkaç yoldaşla yürürken birden yere çöküp toprağın üzerine bir takım şemalar çizerken görebilirsiniz pekala. Anlattığı bir konuyu şemalarla da kavratmaya çalışıyordur. Mekanınız bir kahvehane ya da pastahane de olabilir, tablo çoğu kez yine aynıdır. Onunla birlikte olduğunuz zaman dilimi, o anki işiniz, konunuz ne olursa olsun bir eğitim çalışmasıyla eşdeğerdir.

Teorik olarak oldukça yetkin sayılabilecek bir birikim ve donanım sahibidir. Ama o kendini yeterli görmez. Üstelik dönem, doğrusu kitap okumanın fazla da mümkün olamadığı pratik açıdan çok yoğun bir süreçtir. Ama o yine de örneğin yeni çıkan kitapları izlemeye, insanları dinlemeye ayıracak zamanı yaratır. Kendini geliştirmeyenin, bunu altındaki insanlara somut olarak göstermeyenin, gerçekte başkasını da

geliştiremeyeceğini, böyle bir gelişmeyi teşvik edemeyeceğini söyler sık sık. Söyler ve kendisi bunu pratik olarak uygular.

Cuntayla birlikte dönem de ağırlaştırılmıştır, görevleri de. Daha çok koşturur. Bir yandan yılmılık eğilimlerinin önüne set çekmeye çalışır, diğer yandan da kendisi de her düzeyde, her biçimde içinde olarak pratiği örgütler; devrimci hareketin silahlı savaşı sürdürmesine bölgeden en fazla katılımın sağlanmasına çalışır.

Dönemler farklıdır, koşullar farklıdır, ama değişmeyen şeyler de vardır; bir sorumlunun, yöneticinin sahip olması gereken özellikler, dönemlere göre değişiklikler göstermekle birlikte, bazı açılardan pek değişmez. Ömer'in pratiğinde bunları görebiliriz işte;

Masabaşı yönetici değil, pratiğin içinde olmak... Bıkmadan, usanmadan, zaman, koşul, olanak yaratarak altındaki insanları eğitmek... Kendini durmadan geliştirmek... Hareketten beklememek, yaratmak... Bunlar, o hiç değişmeyen, değişmemesi gereken özelliklerden bazıları ve başlıcaları olarak sıralanabilir.

Şubat'ın bu ikinci haftasında şehit düşen yoldaşlarımız, bunların özellikle de son olarak saydığımızın gerçekten özel bir örneğidirler.

Bahattin hiç bir olanak, ilişki olmaksızın çıkar Karadeniz dağlarına... Ve tüm zorlukları altdip orada ilk birliklerin kurulmasını sağlar... "Yeni savaşçılar yetiştiriyor, program ve planlar geliştiriyordu... Devrimci Solculuğun öğrenmek, yaratmak ve yoktan varetmek olduğunu iyi bilirdi. Bu özellikleriyle kısa sürede genç ve tecrübesiz insanlardan bütün olanaksızlıklara karşı bir birlik yaratmayı biliyordu... Karadeniz dağlarına ayak bastığında, karşısında olanaksızlıklar ve yokluklar, çözüm bekleyen dağ gibi sorunlar vardı... 'Silah yok, mermi yok' demedi. Birliğine eli sopalı savaşçılar kattı."

İrfan aynı şekilde... "Dış görünümündeki sadeliğe rağmen, görevlerinde ısrarlı, inatçı ve çalışkandı... Hiç bir görevinde, koşulların ya da olanakların eksiksiz olarak önüne konulmasını beklemedi... Olanakların sınırlı olduğu bir alanda, kurduğu ilişkilerle, sayısız sorunun çözümünü sağladı.

Ege'den, Karadeniz'den ve Arap halkının topraklarından sesleniyorlar bize ve aynı şeyleri söyleyip aynı şeyleri gösteriyorlar. Tek başlarına örgüt olup, örgüt yaratanlar onlar. Bunun için çok şey mi yapmışlar; hem evet, hem hayır, çünkü özeti bir kaç kelimeden oluşuyor: insan yetiştirmek, yaratıcı olmak... Bu ikisine, evet, yalnızca bu ikisine yüklediğimizde nasıl yapıp nasıl yaygın bir şekilde örgütlenip kurumlaştığımızı biz bile şaşırız.*

SÖYLEDİK YAPTIK YAPTIK SAVUNDUK

3

KOMPLOCULUK, burjuvaziye, korkaklara, halk düşmanlarına mahsustur. AÇIKLIK ise, devrimcilerin, halk güçlerinin, cesurların karakteridir

Bölüm: 17 12 EYLÜL TERÖRİSTLERİ VE SUÇLULARI

Sayfa 1119

Rize Çamlıhemşin'de Ahmet Uzun'un öldürülmesinden Sorumlu İşkenceciler:

- Mehmet Sait Yener: Rize J. Merkez Komutanlığından
- Alper Erturan: Astsb. Üçvş. Kayseri İl J. Kom.da görevli
- Ekrem Dalkılıç: Er
- Metin Yılmaz: Şu an polis memuru
- Ali Liba

Bursa Siyasi Şubesi'nin işkencecilerinden Bazıları:

- Erol KAYA : Komiser
- Burhanettin ERCAN : Komiser yardımcısı
- Hasan ÖZDEMİR - İbrahim ÇATALOLUK
- İsmet ÇAKIR - Ahmet Akif KARACAN
- Polat MAZLUM

F- Haklarında işkence Yapmaktan Dava Açılan Ama Cezalandırılmayan İşkencecilerden Bazıları

Haklarında dava açılıp da cezalandırılmayan yüzlerce işkenceci,

cuntanın mahkemelerinde "delil yetersizliğinden beraat etmiş de olsalar suçludurlar. Tanınmamak için işkence yaptıkları kişilerin gözlerini bağlayan, birbirini kod isimleriyle çağıran, sesini değiştiren, işkence izlerinin açığa çıkmasını önlemek için doktorlara baskı yapmaktan, sahte evrak düzenlemeye kadar her yolu deneyen, işkence ile imzalattıkları ifadenin altına isimlerini dahi yazmayan işkenceciler, faşist cuntanın mahkemelerinde "delil yetersizliği"den dolayı ceza almamış olabilirler ama onların açtıkları yaralar henüz kapanmadı, katlettikleri insanların kanları henüz kurumadı... Halkın yargısından kurtulamayacaklardır...

- Ahmet YILDIZ - Altan YENİCE
- Ali MISIRLI - Ahmet YILMAZ
- Akkan ERDAL - Abdullah ERDOĞAN
- Cesarettin YENİBAŞ - Doğan ŞİMŞEK
- Miraç TURAN - Muhsin KARABEY
- Orhan BANGAL - Ömer AKBAY
- Ramazan BİNGÜLLÜ

Sayfa 1120

Taner ARDA
Sezai ÇOBAN
Süleyman KUNDURACI
Turan EKİCİ
Fazıl YILMAZ
Hayrettin ZİHNİ
Murat OKSAR
A. Cem ERVER
Ahmet AKYÜREK
Ali YAVUZKAN
Alim OZENSEL

Ahmet ÜNAL
Barbaros ILGAT
Cevdet ULUCAN
Emin YAZICI
Emin ÖCAL
Hüseyin KARABUDAK
Hayri ŞİMŞEK
İzzet HAYIRLI
Kemal KÖKER
Mustafa DİLCİ
Mustafa ÖNCEL

Mehmet AHISKALI
Muammer ERDİNÇ
Nesrin YAŞAR
Orhan SEZLİ
Reşat ERTANGÜN
Tuğman AYKIN
Salim UZUN
Selim ŞAHİN
Zekeriya AKBAŞ
Emirhan ÇITAK
Ekrem YILMAZ

E. Rahmi SÖNMEZ
Hıfzı ÇUBUKÇU
Halik KARABACAK
İhsan KARABULUT
Kasım YARGI
Mustafa AYDIN
Mustafa SEDA
Münir KARABAY
Muharrem YAZÇİÇEK

Sayfa 1121

Nihat ADAM
Osman ÖZASLAN
Rahmi GÜMRÜKÇÜ
Tahsin KIZILKAYA
Sıtkı ŞAHİN
Selim BAYTEKİN
Serdar IRMAK
Baki Aktürk
Hasan TELTİK
Metin YILMAZ
Mehmet Sait YENER
Ahmet ÖZDEMİR
Ahmet EĞİCİ
Ahmet SÜVARI

Ali AVAZ
Alifer AYDIN
Ercan ERSOY
Cafer ŞAHİN
Ekrem ÖZBE
Erol AYTEKİN
Hasan CEYLAN
Hasan ERYILMAZ
İzzet KARADAĞ
Kemal ÜNLÜLER
Kadir ÇİRİŞÇİ
Mustafa ALTÜRK
Mustafa DUMAN

Fethi USLU
İsmail KAYHAN
Mustafa BABACAN
Naim AKYOL

İşkencecileri Yaptıran veya Doğrudan Yapan İşkenceci Ordu Mensupları:

-Ahmet TURHAN : Hakkarı Tug.Kol.SODEP Çukurca belideye başkan adayı Mehmet KANAR'a işkenceyi bizzat yapan kişi

- Enver POYRAZ : Alb. Hakkarı İl J. Alay Kom.
- İsmail KORU: Van Sabit Alay Komutanı
- Kazım UĞUR: Van Merkez Kom.
- Ahmet ÖZDEMİR: Van Silah Mühimmat Müd.
- Cemal VURAL: Van 8. Böl. Kom.
- Ata BURCU : İstanbul Şamandıra Topçu Taburu'nda Bnb.

Sayfa 1122

- Menderes ACAR : Van Özalp Merkez Kom.
- Murat YALÇIN : Ütgm. Işıkveren J.Tk. Kom.
- Murat ODABAŞI : Ütgm. Lice J. Kom.
- Murat ÇAKMAK: Ön. Yzb. Beytüşşebap İlçe J. Kom.

- Faruk ERDENİZ : Bnb. Beytüşşebap'ta görevli
- Muhammed DEMİREL : Ütgm. Kartal J. Kom.
- Erkan GENCER : Recep ERGUN'un emir subayı- Mehmet ALAGAZ: Astsb. J. eri Nuri TARIMCIOĞLU'nu döverek öl-

düren kişi.
- Orhan UÇAR : Astsb. Üçvş. Denizli Merkez Kom.
- Ahmet ARIN : Yzb. Artvin İl J. Alay Kom.'da görevli
- Ferit HİDİR : Ütgm. Artvin İl J. Alay Kom.'da görevli
- Sadi KARACA : Denizli J.

Alay Kom. da görevli
- Naci ÖZEL: Astsb. Bçvş. Denizli J. Alay Kom. da görevli
- Ömer AKIN : Astsb. Bçvş. Van-özalp İlçe J. Bl. Kom.
- Atasoy FİTOZ: Yzb. Sulova, Merzifon, Çeltek, Havza Bölgesi Synt. Asayiş Kom.

Açıklığı gelenekselleştiren bir tarihin sahibiyiz. Açıklığı hem siyasal bir tutum olarak hem ahlaki bir değer olarak benimsedik. Dostun da, düşmanın da kabul ettiği ölçüler yarattık.

Yakın geçmişten çarpıcı bir örnektir. Gazetelerde "Doğal Gaz Planı Devrimci Sol'un elinde... İstanbul'da her an bir facia olabilir" türünden haberler çıkmıştır. Ama tarihimiz, geleneklerimiz, eylem çizgimiz öyledir ki, MİTe bile örneğin Devrimci

**Ercan Ersoy Şimdi Tutuklu
DGM'İN HESABI BAŞKA
BİZİM HESABIMIZ
BAŞKADIR**

27 Ekim 1988'de açıklanan Devrimci Sol Ana Davası Savunmasının "Suç Dosyası" bölümünde şöyle bir alt başlık var: "Haklarında işkence yapmaktan dava açılan ama cezalandırılmayan işkencecilerden bazıları". İşte bu listedeki isimlerden biri de bugün artık hemen herkesin tanıdığı isimlerden biri haline gelen Ercan Ersoy'dur.

'88'lerde kamuoyunda onu kimse tanıyamıyordu. Ama biz tanıyorduk. Devrimciler tanıyordu. Daha 88'de devrimcilerin hazırladığı bu listede Ercan Ersoy'dan Yazıcıoğlu'na, Şemsi Özkan'dan Hıram Abas'a, Erkan Gürvit'ten Mehmet Eymür'e Mehmet Ağar'a kadar pek çok isim vardır. Aslında kimsenin bugün "bu çeteler de nereden çıktı" diye şaşırmasına hakkı yoktur. Bu isimler daha o zaman, suç dosyasında, katliamların, işkencelerin, provokasyonların faileri olarak tespit edilmiştir. Ve bunlar yaptıkları karşısında "yargı önüne çıkarılmak" bir yana ödüllendirilerek, sürekli devletin daha üst, daha kilit mevkilerine yükseltilmişlerdir.

Yıllarca halka karşı işlediği suçlar nedeniyle sırtı sıvazlanan Ercan Ersoy, şimdi it dalaşının bir sonucu olarak tutuklandı. Onu yargılayan mahkemenin, onun halka karşı suçlarını yargılamayacağı, dava konusu bile etmeyeceği açıktır. Oligarşinin DGM'sinin Ercan Ersoy hakkında hazırladığı suç dosyası farklı, bizim hazırladığımız suç dosyası farklıdır. Oligarşinin DGM'sinde belki kendi hesapları görülecektir. Halk ve devrimciler de Ercan Ersoy'la kendi hesaplarını kendileri görecekler. Ercan Ersoy için açılan suç dosyası da ancak bu biçimde kapatılacaktır.

CEZALANDIRILDI

İşkenceci ordu mensuplarından biriydi. Bu niteliğinden dolayı Devrimci Sol'un suçlular dosyasında yer aldı. 90'ların başında işlediği suçların cezasını ödedi. Cezalandırıldı.

Basın eylemi Devrimci Sol'un gerçekleştirdiğini yazdı. "Zaten adı da Devrimci Sol'un 'ölüm Listesi'nde var"dı. Eylem yerinde ve doğrudu, ancak Devrimci Sol tarafından gerçekleştirilmedi. İşkenceci Ata Burcu TIKKO tarafından cezalandırıldı.

Sol'un böyle bir eylem çizgisi olmadığı açıklamasını yaptırmıştır. Ve öte yandan işkenceciler halk düşmanları cezalandırıldığında dostu, düşmanı büyük kitleler "bunu Devrimci Sol yapmıştır" diye düşünmüştür.

Bu tarih, siyasal açıdan bir açıklık tarihidir. Sınıfsal ittifaklarımız ve düşmanlarımız her zaman açıkça ortaya konmuştur. Şu ya da bu kaygıyla halkın düşmanlarıyla uzlaş-

- M. Kadir ASLAN: Devrimci kılığında köylere ve evlere baskın yaparak işkence yapan Tunceli Pülümür Kırmızı Köprü J. Kom.
- Naim KURT: Bnb. Tunceli-Hozat Tabur Kom., '86'da Ankara Merkez Garnizonu'na atandı.
- Kemal KILIÇ: Bnb. Hakkari Çukurca'da muhbirlik yapan Yusuf 'Demir'i mahkemede koruyan Çukurca J. Tabur Kom.
- Selahattin BAĞDAT: Astsb. Kld. Çvş. Viranşehir Merkez Komutanlığı'nda işkenceci
- Yılmaz ERKEKOĞLU: Emekli Kurmay Alb. Kontrgerilla uzmanı
- Mesut KOÇAK: Astsb. Kartal Merkez Kom.'da görevli

- Yılmaz OĞUZ: Kurmay Yrb. Diyarbakır İli Tk. Hv. Kuv. Kom.'da görevli
- Bayram ÇAPAN: Bçvş. Siirt İli Baykan ilçesi Kasımlı Köyü'nden Tahsin Kazancıoğlu'na köye gece geldi diye döverek kolunu kıran işkenceci

"Emirle yapmak..."

insanlığın en büyük suç olarak kabul ettiği işkenceyi "emirle yapmış olmak", suçu hafifleten bir neden olamaz. İşkence yapmayı meslek haline getiren kişi, bunu ister emirle, isterse gönüllü ya da işsizlik korkusu vs. ile yap-

Sayfa 1123

miş olsun suçludur. Ve affedilmeyecek bir suçun failidir o. işkenceci polis ve ordu mensuplarından yukarıda isimleri belirtilenler dışında, 12 Eylül döneminde işkence merkezlerinde görevli herkes zan altındadır. Ve zaman içinde diğer işkencecilerin de isimleri açığa çıkarılacak ve halkın adaletinden asla kurtulamayacaklardır.

G-12 Eylül'ün Savunucusu "Hukukçular"

12 Eylül döneminde yüzbinlerce ileri-yurtsever-demokrat ve devrimciyi faşist cuntanın emir ve talimatları doğrultusunda yargılayan ve en ağır cezalara çarptıran, savaş hali hükümlerini uygulayarak savunma hakkını yokeden, işkencelere, işkencecilere göz yuman ve yüzlerce devrimci hakkında kalem kıran hakimler, savcılar, başsavcılar, adli müşavirler, hukukçulukla ilgisi olmadığı halde mahkemeleri yönlendiren mahkeme başkanları, askeri yargıtay üyeleri ve savcılar ve diğer görevliler "12 Eylül hukuku"nın tüm uygulamalarından sorumludurlar.

Herkesin sorumluluk düzeyi aynı olmamasına ve kimi görevliler bu sistem içinde dürüst kişiliklerini ve hukukçu niteliğini korumaya çalışmasına karşın, bunlar istisnadır ve elbette böylesi örnekler halkın yargısında dikkate alınacaktır.

- Tuğg. Hakkı Erkan: Askeri Yargıtay Başkanı

- Tuğg. İlhan Şenel: Askeri Yargıtay 2. Başkanı
- Tuğg. Naci Torunay: Askeri Yargıtay Başkan Yardımcısı
- Tuğg. İsmet Onur: Askeri Yargıtay Başsavcısı
- Tümğ. Muzaffer Başkaynak: Milli Güvenlik Kurulu Hukuk Komisyonu Başkanı olarak faşist cuntanın yasa hazırlayıcılarından, cuntanın Askeri Yargıtay Başkanı
- İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcı ve Başsavcılar:
- Albay Süleyman Takkeci
- Albay Hanefi Öncül
- Bnb. Abdülkadir Davarcıoğlu
- Bnb. Faik Tanımcıoğlu
- Bnb. Erdoğan Savaşeri
- Durmuş Akşen : 1. Ordu ve İst. SYNT. Adli Müşaviri
- Dz. Hak. Alb. Altan Akülke: Donanma Kom. Adli Muş.
- Dz. Hak. Alb. Nafiz Kartal: Donanma Kom. Başsavcısı
- Hak. Yzb. Ülkü Coşkun: Ankara DGM Savcısı (Bizzat devrimcilerin işkencesine katılan biridir.)
- Nusret Demiral: Ankara DGM Savcısı (Faşist katillerin cinayetlerini devrimcilere mal etmeye uğraşarak faşistleri aklamaya çalışan bir faşisttir.)
- Hak. Kd. Alb. Yavuz Özgen: Ank. Synt. Kom. Adli Muş.

Sayfa 1124

- Bnb. Yılmaz Hızlı: Ankara Sıkıyönetim Kom. Adli Muş.
- Yzb. Vedat Erkan: Ankara Sıkıyönetim Kom. Adli Muş.

Altı Yoldaşımıza İdam Veren İstanbul 2 No'lu Askeri Mahkemesi Üye ve Savcılar:

- Nuri Murat: Yargıç
- P. Kd. Alb. Ahmet Yıldırım: Başkan
- Hak. Ütgm. Necdet Celhan
- Bnb. Recep Sözen: Synt. Komutanlığı Askeri Savcısı
- Behiç Aldemir: Synt. Yard. Savcısı
- Kemalettin Önenç: Synt. Yard. Savcısı

Bursa DEVRİMCİ SOL Davası'nda Yoldaşlarımıza İdam Veren I. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı I No'lu Askeri Mahkemesi Üye ve Savcılar:

- Hak. Yzb. Tacettin Balci
- Muzaffer Kaptanoğlu: Duruşma Hakimi
- Hak. Ütgm. Salih Şahin
- Cevdet Varol: Sıkıyönetim Savcı Yardımcısı
- Metin Çelenkiligil: İstanbul SYNT. Yrd. Savcısı (Haydar Öztürk'ün raporla belgelediği işkence gördüğüne dair suç duyurusunu "aşırı sol örgüt militanı" olduğu, yalana başvuracağı gerekçesiyle reddederek işkencecileri korumuştur.)

TDKP Davasında İşkencecileri Aklayan Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri Mahkemesi üyeleri:

- Agah Gürel
- Tuncay Tan
- Arda Ulugürz
- Tülay Günday'a işkence yapmaktan yargılanan işkencecileri Beraat Ettiren Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 3 No'lu Askeri Mahkemesi Üyeleri:
- Nazım Cesul
- Tayfun Ugan
- Durmuş Gökder
- Yoldaşlarımız ve Onlarca Devrimci için Kalem Kıran Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Mahkemesi Üyeleri:
- P. Alb. Yıldırım Erten: Başkan
- Yrb. Metin Tuzun: Duruşma Hakimi
- Hak. Yzb. A. Kerim Cantürk: Üye (Bnb. Rütbesiyle İst. SYNT. Adli Müşavirliği'ne atandı)
- Hüseyin Ercan: Sıkıyönetim Askeri Savcısı
- İstanbul DGM:
- Aytekin Gani Ataman
- Cemalettin Çelik

Sayfa 1125

- Hak. Alb. Mahir Esenülkü
- İzmir DGM:
- Hak. Alb. önder Barlas
- Hak. Bnb. Güner Yiğitbaşı: Savcı Yardımcısı

Diyarbakır DGM:

- Hak. Bnb. Cavit Çalış: Savcı Yardımcısı

- Hak. Yzb. Tank Kale: Savcı Yardımcısı
- Konya DGM:

- Hak. Alb. Selçuk Erim

Malatya DGM:

- Hak. Yzb. Hikmet Akça

H- işkenceci, Faşist Cezaevi Müdürleri Ve Cezaevi Personeli

12 Eylül dönemini karakterize eden işkence olgusunun en yoğun yaşandığı yerler olan cezaevlerindeki işkence, baskı, yasak

ve keyfi uygulamalardan sorumlu olan faşist müdürler ve diğer görevliler cezaevlerindeki fiziki ve psikolojik yıpratmadan, işkencede katletmeye, açlık grevindeki, ölüm orucundaki tutukluları imhaya kadar tüm herşeyden sorumlu ve suçludurlar. Elleri, Metris'te, Sağmalcılar'da, Diyarbakır'da, Mamak'ta vd. cezaevlerinde katledilen onlarca devrimci direnişinin kanına buluşmuştur. Yüzlerce sakat ve binlerce hastanın yaratıcısı ve sorumlusu bunlardır.

Onurlarını ve siyasi kimliklerini korumak için ölüm oruçlarında şehit düşen, kendini yakarak direnmeyi seçen devrimcilerin hesabı bu işkencecilerden ve onlara bu emri verenlerden mutlaka sorulacaktır.

- Abdülkadir Genelloğlu: Ceza ve Tutuklevleri Gen. Müd

- Zeki Güngör: Ceza ve Tutuklevleri Genel Müdürü

- Arif Yüksel: Adalet Bakanlığı Müsteşarı Metris Cezaevi:

- Bnb. Adnan Özbey: Müdür
- Alb. Nihat Yıldırım: Müdür
- Yrb. Yüksel Tuncer: Müdür
- Bnb. Fehmi Koçhisarlı: Müdür Yardımcısı

- Bnb. Muzaffer Akkaya : istihbarata Karşı Koyma Komutanı, (CIA Türkiye masası şefi Paul Hanze'nin de yer aldığı "Teröristlerin rehabilitasyonu" sempozyumuna katılacak kadar işkenceciliğiyle güven vermiş faşist bir işkenceci)
- Yzb. Şevket Saver: Davutpaşa ve Metris Cezaevlerinde işkenceci
- Yzb. Emin Tamer: Davutpaşa ve Metris

CEZALANDIRILDI

Devrimci tutsaklar oligarşinin tutsak devrimcileri teslim alma, siyasi kimliklerinden soyutlama politikalarına karşı 1984'te bir direniş destanı yazarak ölüm orucunda 4 şehit verdiler. İşte bu büyük direniş ve savaşın sürdüğü koşullarda düşman cephesinin başında 1. Ordu ve Sıkıyönetim komutanlığı Adli Müşaviri sıfatıyla Albay Durmuş Akşen vardı.

İşkence yaptırmak, tutsakları külot, atlet ve naylon terlikle yaşamaya mahkum etmek, mahkemelere ağır hapis cezaları verilmesi için müdahale etmek, görüşü, kitabı, havalandırmayı yasaklamak, tutukluların cezaevinden yeniden şubeye alınması emrini vermek onun suçlarından yalnızca bazılarıydı. Durmuş Akşen'in Adli Müşavirlik döneminde İstanbul Cezaevleri hemen hiçbir hakkın ve hukukun olmadığı bir Nazi kampına dönüştü.

Durmuş Akşen işte bu suçlarından dolayı Devrimci Sol tarafından yargılandı ve ölüme mahkum edildi.

Kararın infazı 13 Haziran 1990 tarihli gazetelerde şöyle anlatıldı: "... Eski Adli Müşavir 12 Haziran 1990 günü saat 14.45'te bürosuna döndü. Kapıyı açtı. Az sonra Dev-Sol'un celladı içeri girdi.

'-Bu not size ait' diyerek AKŞEN'e bir kağıt uzattı.

İşte o an Albay, azraille burun buruna geldiğini anladı. Ancak iş isten geçmişti. Adam şimşek gibi tabancasını çekti. Ucunda susturucu takılı 7.65'lik tabancasının tetiğine üç kez asıldı. İlk kurşun alnına yapışmıştı. Diğerini koluna deldi. Üçüncüsü karın boşluğuna saplandı.

Eline tutuşturulan kağıtta ise şunlar yazılıydı: "12 Eylül'ün hesabı sorulacak! DEV-RİMCİ SOL"

CEZALANDIRILDI!

Mayıs 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi; devrimci tutsaklara ateş açılıyor. Gemlik Devrimci Sol Davasından yargılanan Halil Aydın ayağından vuruluyor... Hastaneye gidişi engellendiği için daha sonra ayağı kesiliyor... Cezaevi Müdürü Binbaşı Adnan Özbey.

20 Ağustos 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi; devrimci tutsaklara bir kez daha ateş açılıyor. Ondan fazla yaralı. Cezaevi Müdürü yine Binbaşı Adnan Özbey.

Yine 1980 Eylül'ü. Cezaevi aynı; İrfan Çelik isimli devrimci, askeri savcı Abdülkadir Davarcıoğlu, İç güvenlik komutanı Emin Tamer'le Binbaşı Adnan Özbey'in tecrit odasında yürüttükleri işkenceli sorgu sonucu intihar etti.

1981-82, Metris Askeri Cezaevi; 12 Ocak'ta tutsaklara yönelik operasyon, 28 Mart'ta operasyon, 14 Mayıs 1982'de operasyon... Her operasyonda yüzlerce yaralı... İşkence, yasaklar... Adnan Özbey bu defa Metris'te işkence politikalarına yön veriyor. "Özel uzman" olarak burada görevli...

Ağustos 1990... Adnan Özbey Ortaköy'de işlettiği restoranda, Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Savaşçıları'nın kurşunları Binbaşından işkencelerin, operasyonların, ayağı kesilen, intihara zorlanan devrimcilerin hesabını soruyor.

Gazeteler Binbaşının isminin Devrimci Sol tutuklularının hazırladığı savunmanın, "İşkenceci Faşist Cezaevi Müdürleri ve Cezaevi Personeli" başlıklı bölümünde yer aldığını belirlendiğini yazdılar. Boyundan, sırtından aldığı kurşunlarla ağır yaralanan Binbaşı Özbey bu cezalandırmadan "ölmeden" kurtuldu.

Bu nedenle suç dosyası henüz kapanmadı.

ma arayışı olmamış, öte yandan kim tarafından gerçekleştirilmiş olursa olsun halka yönelen eylemler karşısında da aynı açıklıkla tavır alınmıştır.

Bu tarih ahlaki açıdan da bir açıklık tarihidir.

Ne yapmadığımız eylemi üstlendik; ne de yaptığımız eylemleri üstlenmemelik yaptık.

Herhangi bir eylem başarısız da kalsa üstlendik onu. Az sayıda da olsa, başka siyasi gruplar tarafından yapılan haklı ve doğru eylemlerde de, örneğin gazetelerde "Devrimci Sol Yaptı" diye yazıldığında, siyasi faydacılığa düşmeden "biz yapmadık" diyebildik.

Bugün sol adına, devrimcilik adına devrimcilerin eylemlerini, "falan emperyalist ülkenin taşeronluğuna, gizli servislere" bağlayanlar, ne yazık ki, kendilerini ya da geçmişte aynı düşünceleri paylaştıkları yoldaşlarını yıllarca cezaevlerinde yatıran sıkıyönetim savcılarının mantığıyla aynı düzeye düşmüşlerdir.

Mesela Devrimci Sol Ana Davası'nın askeri savcısı hazırladığı iddianamede şöyle diyordu;

"Gerek Devrimci Sol örgütünün gerekse devrim yapma

-devleti yıkma-

-sosyalist ve komü-

-nist bir proletarya

diktatöryası idare-

si getirmeye yönelik

tüm örgütlerin son yö-

netimi yurtdışında ku-

rulu bulunan Türkiye

Komünist Partisi

(TKP)'sine olmakta-

dır. Bu ise bilindiği gibi

komünist ülkelerin

elinde bir partidir.

Amacı Türkiye'de ko-

münist uydu bir idare-

nin yönetime gelmesidir." (Devrimci Sol iddianame-1, Sayfa 13)

Askeri savcı "doğallıkla" herhangi bir siyasal örgütün, siyasi kuruluşun bağımsız olacağını düşünemezdi. Her siyasi güç ya Amerika'ya ya Sovyetler Birliği'ne bağlı olacaktı. Kendisinin savunduğu düzen, tüm kurumlarıyla ABD'ye bağlı olduğu için, ona göre bu düzene karşı çıkan herkes de mutlaka Sovyet uydusu olacaktı.

Askeri savcının bu iddianameyi yazdığı yılların TKP'si de aslında hemen hemen bu askeri savcıyla aynı mantığa sahipti. TKP de faşist şef, toprak ağası Gün Sazak cezalandırıldığında işin içinde hemen CIA parmağı aramaya koyulmuştu. Ona göre Türkiye'deki silahlı mücadele SBKP'nin politikalarına uygun değildi. Sovyetlerin politika ve çıkarlarına ters her türlü eylem de olsa "CIA" güdümlü olabilirdi. Ama doğrusu bu teori genel olarak solda pek de itibar görmemişti. Teoriye en fazla itibar gösterenler aynı dönemlerde devrimci örgütler hakkında iddianameler hazırlamaya koyulan askeri savcılardı.

Türkiye solunda son dönemlerde revaçta olan komplo teorileri gerçekten ideolojik anlamda da, ahlaki anlamda da son derece derin bir çözüme ve çürümenin ifadesidir. Devrimci örgütler, devrimci önderler hakkındaki kontrgerilla spekülasyonları rahatlıkla sol dergi sayfalarında tekrarlanabilmektedir. Bütün yazılanlar cuntanın - ve tüm egemen sınıfların- onyıllardır tekrarlayıp durdukları bir nakaratı aklı getirir: "Kökü dışarda". Onlar, öyle olmadığını bildikleri durumda da solu, devrimcileri "dış mihrakların aleti" kökü dışarda olmakla suçlayıp kitlelerin gözünde küçük düşürmeye çalışmışlardır. Komplo teorilerinin bu karşı-devrim demagojisinden özünde hiçbir farkı yoktur.

"Burjuvazinin ve her düzeyde sözcüsünün Marksist-Leninist'lere yaklaşımı tarih boyunca hep böyle olmuştur. Onlara göre LENİN Alman ajanı'dır. Fidel CASTRO 'piyon'dur. Bu iddialar ileri sürülürken asgari ölçülerde de olsa belli, kalıplara (kanıtlara) dayanmak zorunluluğu duyulmaz. 'Ben söyledim oldu' anlayışı, ilkel ve kaba ama bilinçli olarak hep kullanılmıştır. Bu nedenle askeri savcı bir istisna değil, aksine emperyalizm kaynaklı propaganda savaşının uç bir örneğidir." (Haklıyız Kazanacağız, s. 483)

İşte bu paralellik komplo teorisyenlerinin dönüp dönüp üzerinde düşünmesi gereken bir şeydir.

Ve yine listeye dönelim. Bakın listeye. Şimdinin pek çok "ünlü" çete elemanını, işkence, katliam sorumlusunu göreceksiniz. Ercan Ersoy'lar, hatta Mehmet Eymür'ler bugünkü kadar "meşhur" değillerdi. Basın yazmıyordu onları. Mahkemelerse akılıyordu. Ama halk düşmanı oldukları ilan edilmişti. Yıllar önce yapılan bu açıklamaları yok sayıp eylemler üzerine komplo teorileri yapmak, "gündem değiştirme" senaryoları üretmek, ne bilimseldir, ne objektiftir, ne de devrimcidir.*

- Yzb. Ömer Kavlak - Yzb. Hüseyin Toklucu - Ütgm. Yalçın Demirel - Ütgm. Beşler Güzel - Ütgm. Zafer Güder: Halkın Yolu Davası'ndan Adil CAN'ın tedavisini önleyerek ölümüne yol açmada Bnb. Muzaffer Akkaya ile birlikte birinci dereceden sorumlu ve bu katliamla övünen bir sadist. - Ütgm. Celal İnçe - Ütgm. Hüseyin Örmeci - Ütgm. Mehmet Ali.... - Tgm. Savaş Yazıcı - Astsb. Bçvş. Ahmet Uğurlu - Astsb. Orhan... - Astsb. Şadan...	Mamak Cezaevi: - Raci Tetik: Müdür, 11 Eylül 1988 tarihli Milliyet Gazetesi'nde "Ben bir işkenceciyim" diyerek Mamak'ta yapılan işkenceleri itiraf eden işkenceci albay - Önder Gürsoy: Müdür - Özgür Tütün: Müdür - Mehmet Bozdemir: iç Güvenlik Komutanı - Top. Yzb. Tuna Akkurt: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu - Astsb. Şükrü Bağ: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu.	Sayfa 1126 - Çvş. Ahmet Şeker: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu - Er Metin Gündoğan: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu - Er İbrahim Keskin: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu - Er Kısmet Çağlar: İlhan Erdost'un işkenceyle katlinden sorumlu - Er Eyüp Ergun - Er Fuat Çeker - Er Engin Soğancı - Kaya Alpkartal - Haydar Balıkcı: Sivil Gardiyan - Mevlüt Öztürk: Sivil Gardiyan
---	--	---

- Ahmet Uluçay - Diyarbakır Cezaevi: - Bnb. Bilal Şen: Müdür - Yzb. Esat Oktay Yıldırım : İç Emniyet Komutanı - Alaattin Bayer: Müdür - Yzb. Abdullah Kahraman: İç Güvenlik Amiri - Ütgm. Ali Osman Aydın: İç Güvenlik Amiri - Astsb. Bçvş. Mevlüt Akkoyun - Adnan Gündüz: Bedii Tan'ı işkenceyle öldürmekten sorumlu - Yılmaz Yalçın: Tutuklulara işkence yapan şeriatçı tutuklu - Mekki Yassıkaya: Tutuklulara işkence yapan şeriatçı tutuklu	Sultanahmet Cezaevi: - Ütgm. Osman Naz - Astsb. Şahap Polat - Kabakoz Cezaevi: - Ütgm. Mehmet Aygüner: Müdür - Astsb. Cevdet Seyis - Bu iki kişi Murat Özel'e işkence yaparak kolunu kırmaktan da sorumludur. - Sağmalcılar-2 Cezaevi: - Bnb. Abdullah Erim: Müdür - Yzb. Mustafa Nacar: Müdür - Bnb. Recep Yılmaz: Müdür - Yzb. Nuri Bayır: Müdür - Ütgm. İsa Öztürk - Ütgm. Serdar Yücel	Sayfa 1127 - Ütgm. Tugay Karataş: Tutuklulara ve askerlere işkence yapmak - Ütgm. Mehmet İlhan - Alb. Turgut İnçöl: il Jandarma Alay Komutanı. Tutuklulara gaz bombaları ile saldırmak, işkence yapmak, haklarını gasp etmek, eşyalarını yağmalamak - Özen Korkmaz: Müdür (tutuklulara gaz bombaları ile saldırmak, işkence yapmak, hakları gasp etmek, eşyalarını yağmalamak) - Elazığ Cezaevi: - Bnb. Sami Özoğlu: 2 No'lu Cezaevi Müdürü ve aynı zamanda 1,3,4 No'lu cezaevlerinden de sorumlu.
---	---	--

- Ütgm. Fahri Koç: 4 No'lu Cezaevi Müdürü - Astsb. Bçvş. Selçuk Öztürk: 3 No'lu Cezaevi Müdürü - Ütgm. Kenan... : İstihbarata Karşı Koyma Subayı - Bu görevliler yoldaşımız Mazlum Güder'in 3.3.1983 tarihinde işkence yapılarak katlinden de sorumludurlar. - Gaziantep Cezaevi: - Mehmet Ali Vez: Müdür - Şükrü Sönmez: Sorumlu Başgardiyan - Mehmet Emin: Başgardiyan - Ali Korkmaz: Gardiyan - Emin Tatlı: Gardiyan	- Zeynel Yıldırım: Gardiyan - Necmi...: Gardiyan - Mustafa...: Gardiyan - Çanakkale Cezaevi: - Mehmet Gözüyukulu: Müdür - Doğan Berker: 2. Müdür - Veli Çıtak: Başgardiyan - İsmail Ünal: Gardiyan - Mehmet Ateş: Gardiyan - M. Ali Coşkun: Gardiyan - Enver Alpagut: Gardiyan - Cafer Kocamış: Gardiyan - Dursun Sert: Gardiyan - İhsan Yılmaz: Cumhuriyet Savcısı - Kemal Cambaz: Cezaevi Savcısı	Sayfa 1128 Amasya Cezaevi: - Necati Öztekin: Müdür - Mehmet ince: 2. Müdür - Rıza Yılmaz: Gardiyan - Sinop Cezaevi: - Hamit Kaya: Müdür - Ahmet Borucuoğlu: 2. Müdür - İ. Hakkı Aydar: Cumhuriyet Savcısı - Sabri Nakipoğlu: M. Yağcı'yı işkenceyle öldürmekten sorumlu, şimdi ise Kayseri Cezaevi Müdürü - Bursa Cezaevi: - Ali Koç: Müdür. Tutukluların selamlaşmasına bile ceza veren baskıcı, işkenceci bir kişi - Abdullah Ayvaz: Başgardiyan
--	---	--

- Mehmet Karagöz: Başgardiyan - Aydemir Turan: Cumhuriyet Savcısı - Yozgat Cezaevi: - Ayhan Kiremitçi: Müdür - Mustafa Kurumeşe: Başgardiyan - Mehmet özdemir: Başgardiyan - Şakir Şahin: Başgardiyan - Gölçük Seymen Cezaevi: - Bnb. Mukadder Özden: Müdür - ön Yzb. ilkin Sungur: Müdür, 12 Eylül'ün ilk günlerinde sorgulara katılan bir işkenceci	- Yzb. Adil Vural - Tgm. Emin Emir - Astsb. Mehmet Topal: Ahmet Karataş'ın kısmi felç geçirdiği işkenceden sorumlu - Astsb. Mehmet Kanmaz: Ahmet Karataş'ın kısmi felç geçirdiği işkenceden sorumlu - Onb. Şaban Uzun: Hüsnü Ekiç'in işkencede çenesini kıran kişi - Gölçük Deniz Askeri Cezaevi: - Önder Öztürk: Müdür - Yzb. Mustafa Yılmaz: Müdür - J. Astsb. Kıd. Bçvş. İbrahim Dabanlıoğlu - Kayseri Cezaevi:	Sayfa 1129 - Hasan Pınarlı - Osman Dağışan - Osman Uğurlu - Osman Pınarlı - Alim Aydın - Ahmet Yıldız - Turan Binici - Bu isimlerin hepsi de işkence yapmaktan yargılandılar. - Urfa Kapalı Cezaevi: - Mehmet Aksoy: Başgardiyan - Avni Ergezen: Savcı
--	---	---

HALK SINIFI

DERS:14

Konu :
Örgütsel
işleyiş

"Özellikle pratikle ilgili konularda "inisiatifimi kullanıyorum" diye her isteyen kendi başına karar alıp uygulayamaz. Tek başına karar alıp uygulamak ancak örgüte haber verme olanağının ortadan kalktığı veya çok ani gelişmeler karşısında tavırsız kalınamayacak durumlarda örgütün çıkarları gözetilerek uygulanabilir. Dediğim gibi bağımsız bir tavır geliştirmeden önce, koşullar çok zor da olsa örgüte, alandaki sorumlu mekanizmaya ulaşmak ihtimal dahilindeyse öncelikle bu zorlanmak durumundadır. "

-Işık söndürme eylemi nasıl gidiyor arkadaşlar, diye hepimize bakarak sordu Selim Abi.

-Bu eylem bayağı tutacak gibi. İlk gün biraz karışıklık oldu gibiydi ama giderek ilgi ve katılım artıyor. Basit, pasif bir eylem türü ama yine de etkileyici bence. Toplumdaki konuya olan duyarlılığı artırmak, canlı tutmak açısından faydası oluyor. Bugüne kadar hiçbir tepki göstermeyenler bile ister istemez eyleme katılma gereğini hissediyor.

-Bizim mahallede koalisyon partilerine oy vermiş olanlardan bile katılanlar oluyor. Çünkü ertesi gün komşular "siz niye ışığınızı söndürmediniz, mafyacıları, katilleri mi destekliyorsunuz, pisliklerin temizlenmesini istemiyor musunuz" diye eleştiriyorlar.

-Tabii mesele, biçimi ne olursa olsun, bu ya da başka eylemlerle halkı çetelerin iktidarnın karşısına dikmektir. Biz ayrıca farklı hangi eylem türleri geliştirebiliriz hem kendimiz düşünelim, hem de konuştuğumuz, tartıştığımız insanlara da soralım. Mesela hafta sonları yapılan toplantılara katılabiliriz! Burada kendi bölgemizde başka eylem türleri geliştirebiliriz. Bunları düşünün hafta içinde toplanıp bir

değerlendirelim. Şimdi dersimize geçelim.

Daha önceki derslerimizde partinin yatay ve dikey örgütlenmelerden oluşan bir bütün olduğunu söylemiştik. Bunlar genel olarak hangi organlardan oluşuyordu? Kongre, Genel Komite, Merkez Komite, Bölge Komiteleri, Alan ve Birim Komiteleri vb. Tabii, bu organlar birdenbire ortaya çıkmazlar. Örgütün partileşme ve kadrolaşma sürecinde mücadele içinde oluşur. Yalnız bu dikey örgütlenmeyi de çok şematik, değişmez bir örgütlenme" biçimi olarak anlamayın. Kesin olan, bir dikey örgütlenmenin şart olduğudur. Bu her Marksist-Leninist örgütlenmenin vazgeçemeyeceği bir oluşumdur. Ama bu oluşum da şabloncu, dogmatik bir tarzda ele alınmamalıdır. Yukarıda saydığım şematik sıralama hemen her ülkedeki devrimci partilerde benzer özellikler gösterir. Ancak bu tüm Marksist-Leninist partilerin tıpatıp aynı örgütlenme şemasına, aynı parti organlarına sahip olacakları anlamına gelmez. Sorun mücadeleye en iyi şekilde hizmet edecek, onu daima ileriye götürecek örgütlenmeleri yaratmaktır. Bunlar ihtiyaca göre genişler, daralır, yeni organlar eklenir veya çıkarılır. Dediğim gibi esas

belirleyici olan mücadelenin ihtiyacıdır. Yatay olsun, dikey olsun örgütlenme ihtiyaca cevap verecek biçimde şekillenmek zorundadır.

Bu hatırlatmayı yaptıktan sonra gelelim bu organlar arasında ki örgütsel işleyişe. Partinin en yetkili üst karar alma organı kongredir. Partinin Merkez Komitesi, Genel Komitesi ve Partinin değişik organlarını, çalışma yürütülen bölge ve alanları temsil eden delegelerin bir araya gelmesiyle oluşur. Kongre örgüte ilgili her türlü karar alma yetkisine sahiptir. Örgütün tüm sorunlarını, çözüm yollarını, ileriye dönük ne yapılması gerektiğini, kısa, orta ve uzun vadeli hedefleri tartışır, kararlar alır. Bir dahaki kongre toplanana kadar da örgütü yönetecek olan yeni Genel Komite ve Merkez Komiteyi belirler. Ve bu organlar bir sonraki kongreye kadar, Kongre'den aldıkları yetkiyle yönetimi üstlenirler.

-Peki, bu kongreye katılacak delegeler nasıl belirleniyor?

-Şimdi, hangi alandan kaç delegenin katılacağını, delegelerin nasıl seçileceğini çok önceden belirlemek faşizmin olduğu bizim ülke koşullarımızla ve savaş gerçeğimizle pek uyuşmaz. Bu o günkü koşullara göre biçimlenir. Koşullar uygun olur delegeler seçimle belirlenebilir. Koşullar seçimle belirlemeye uygun olmaz veya bunu bütün alan ve bölgelerde uygulayacak koşullar yoktur, kongre gereklyse ve ertelenemeyeceğine göre alan ve bölgelerin en ileri unsurlarını kongreye çağırarak gibi yöntemler çözüm olarak uygulanabilir. Kongrenin toplanması mümkün olmadığı hallerde ihtiyaca göre partikonferansı da yapılabilir. Konferans katılanların sayısı kongreye göre daha az olabilir. Merkez Komite, alan ve bölgelerdeki siyasi sorumluların bir araya gelmesiyle oluşur. Yeniden . delege seçimi yapılmaz. Bunlar biraz işin teknik yanları. Kariyerizm, popülizm gibi hastalıkların başgöstermediği bir örgütte buna değişik çözüm yolları bulmak hem kolaydır hem de pek sorun yaratmaz.

-Kongre hangi şartlarda toplanıyor?

-Parti kongresi sık sık toplanmaz.

Çünkü o kadar insanı bir araya getirmek faşizm koşullarında hem çok zor bir iştir, hem de illegal bir örgüt için büyük riskleri de beraberinde taşır. Onun için kongre 2 yılda bir toplanır, 3 yılda bir toplanır gibi bir belirlemeyi önceden kesinleştirmek pek gerçekçi olmaz. Bunu da yine mücadelenin, partinin ihtiyacına göre belirlemek daha gerçekçidir. Mesela parti içinde büyük sorunlar veya kanaklıklar yaşanır, bu mevcut işleyiş içerisinde çözülmediğinde kongre toplanabilir. Veya ülkenin koşullarında önemli değişiklikler olmuştur, partinin de kendini yeniden yenilemesi, stratejisi ve hedeflerinde buna uygun değişiklikler yapması gerekmektedir gibi benzer nedenlerle toplanabilir.

Şimdi konumuzun asıl yönüne gelelim. Dediğim gibi kongreden sonra kongreye katılan herkes eski veya yeniden belirlenmiş görev yerlerine döner ve Örgütsel işleyiş hiyerarşik yapısı içinde sürer. Bu örgütsel işleyişte partiye bağlı olarak faaliyet

gösteren tüm bireyler örgüte, alt organlar üst organlara, alt kademeler üst kademelere, azınlık çoğunluğa ve bütün üyeler merkez komitesine tabidir. Bu konuda Mao şöyle diyor:

"... Bu disiplin maddelerini çiğneyen, partinin birliğini zedeler. Tecrübeler bazı kişilerin Parti disiplinini, bilmedikleri için çiğnediklerini, ama Çang Guatao gibilerinin kendi haince emellerine ulaşmak için birçok parti üyesinin cehaletinden yararlanıp Parti disiplinini bile bile çiğnediklerini kanıtlamıştır. Dolayısıyla üyeleri, Parti disiplinini ruhuyla eğitmek gerekir, böylece sıradan üyeler sadece kendileri disipline uymakla kalmayacak, aynı zamanda disipline uyma konusunda önderleri de denetleyecektir."

"... Ordudaki parti örgütlerimizde demokrasiyi, Parti üyelerinin inisiyatifini canlandıracak ve askerlerin savaşa gücünü artıracak ölçüde yaygınlaştırmamız gerekmektedir. Ancak, ordudaki Parti örgütlerinde, yerel Parti örgütlerinde olduğu kadar demokrasi olamaz. Hem orduda, hem de yerel örgütlerde Parti içi demokrasi, disiplini ve savaşa gücünü zayıflatmak için değil, kuvvetlendirmek içindir."

Bu alıntılarda Mao bir kaç noktaya birden değinmiş. Nedir bunlar? Birincisi, yukarıda saydığımız parti disiplinini sağlayan ilkelere uyulmadığında partinin birliğinin zedeleneceğini belirtiyor. Örneğin, her üye mutlaka partinin bir organına bağlı olarak çalışır. Dolayısıyla üye bağlı bulunduğu bu organa tabidir, ona karşı sorumludur, onun almış olduğu kararlara uymak zorundadır. Ama Merkez Komitesinin almış olduğu karar ve emir ve talimatlar tüm üyeler için bağlayıcıdır. Yani diyelim ki üyenin bağlı bulunduğu organ Merkez Komitenin karar, emir ve talimatlarına uymuyorsa üye o organa göre değil, Merkez Komitesine göre hareket eder; ikincisi, tüm üyelerin bu disiplin ruhuyla eğitilmesi gerekir diyor. Bu önemli bir nokta. Şu açıdan önemli nokta: Parti sadece ona bağlı çeşitli organlardan, komitelerden ve yöneticilerden oluşmaz. Bunlara bağlı çok sayıda üye de vardır ve onlar da partinin politikalarını çalıştıkları alanlarda hayata geçirirler. Eğer bu disiplin anlayışı sağlanmazsa ister istemez parti politikalarının hayata geçirilmesinde de aksaklıklar, zaafılar ortaya çıkacaktır. Kargaşa ve başıbozukluklar görülecektir. Bu da mücadelenin şu veya bu ölçüde sekteye uğramasını getirecektir. Bir bu açıdan bir de Mao'nun da belirttiği gibi sıradan üyelerin de yöneticileri denetlemesi açısından önemlidir. Örneğin, parti disiplinini kavramış üyelerin bulunduğu bir bölge, alan, ya da birimde yöneticilerin, sorumluların parti kararlarına, talimatlarına ne kadar uyup uymadıkları üyeler tarafından daha rahat görülebilir ve sorun kendi mekanizmaları içinde çözülebiliyorsa çözülür, çözülüyorsa partiye bildirilerek gerekli önlemlerin alınması sağlanmış olur. Üçüncü önemli noktaysa parti içinde uygulanacak demokrasinin, partinin örgütsel

Tüzük Örneği-1 ALMAN HORLANANLAR BİRLİĞİ GENEL TÜZÜĞÜ

Fransa'daki Alman göçmenlerinin "Alman Halk Derneği"nin kapatılması üzerine Nisan 1834'te kuruldukları, 1836'ya kadar yaşayan gizli demneğin tüzüğünden bölümler:

- 1- Alman Horlananlar Birliği, Alman erkeklerinden oluşan bir Birlik'tir.
- 2- Alman Horlananlar birliği, gizli bir Birlik'tir.
- 3- Birlik'in amacı Almanya'nın kuruluşu ve yeniden doğuşudur.
- 4- Alman Horlananlar Birliği Çadır'lara bölünmüştür.
- 5- Tüm Çadırların yönetimi Bir Merkez tarafından gerçekleştirilir. (...)
- 8- Birlik'ten atılma:
 - a) Gizliliğin, kasten veya düşün-cesizlikten ihlali,
 - b) Ahlak dışı davranışlar,
 - c) Birlik görevlerinin yerine getirilmesindeki ısrarlı ihmalkarlık,
 - d) Birlik amacının inatla reddedilmesi veya buna karşı mücadele edilmesi nedeniyle gerçekleşir. (...)
- 18- Her Çadır'ın kuruluşu ve yönetimi, Merkez'in bir yetkilisi tarafından

gerçekleştirilir. Yetkililer Çadır'lara üyedir ve onların toplantılarına mümkün oldukça sık katılırlar. (...)

30- Merkez, Alman Horlananlar Birliği'nin en yüksek yasa koyucu ve uygulayıcı gücüdür. (...)

32- Merkez, üyelerini kendisi seçer.

33- Merkez kendisine bağlı olan birlik parçaları ile, bu amaçla atadığı yetkililer aracılığı ile ilişki kurar. (...)

35- Yetkili, Birlik yetkisi ile donatılmış bir Horlanan'dır. (...)

39- Üyeliğe alınacak adaya, ancak Çadır'ın hakkında üyelik kararı vermesinden ve gizliliğe ilişkin şerefi üzerine bir andın içilmesinden sonra Birlik'in varlığı ve amacı anlatılır. Aday, üyelik önerisini kabul ederse, Çadır'ın veya komisyonun toplantı yerine götürülür, kendisine Birlik'in tüzüğü ve temel ilkeleri anlatılır, kabul ederse hemen yemin ettirilir; düşünme süresi talep ederse, gizlilik sözünü tutmadığı takdirde Birlik'in mutlaka intikam alacağı söylenerek tehdit edilir. (...)

41- Birlik'e ihanet edenin cezası ölümdür.*

işleyişindeki disiplini ve savaşma gücünü zayıflatmak için değil, kuvvetlendirecek tarzda ele alınması gerektiğidir. Buna kim örnek verebilecek?

Ömer:

-Ben söyleyeyim. Demokrasi olayı herşeyde parmak hesabıyla karar almaya indirgenirse bu örgüt üyelerinin sık sık biraraya gelmelerini gerektirir. İlegal bir örgütte bu çeşitli sakıncalar yaratır. Örgüt düşmanın darbelerine daha açık hale gelir. Oteyandan gerçekten örgüt için hayati bir önemi yoksa tartışmaları mücadeleyi sekteye uğratacak, yavaşlatacak kadar uzatmanın anlamı yoktur. Aksi taktirde gündeme müdahale edip hızla uygun politikalar geliştirmek yerine, müdahalede gecikme, gündemin peşinden sürüklenme başlar. Bu durum da örgütü güçten düşürür, mücadeleden, kitlelerden kopmasına yol açar.

-Bu konuda da Lenin'in "Ne Yapmalı?" adlı kitabından bir alıntı okuyalım. Şu bölümü okur musun Selma?

"... otokrasinin karanlığı ve jandarma egemenliği altında, parti örgütündeki 'geniş demokrasi'nin' yetersiz ve zararlı bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını görürsünüz. Yetersiz bir oyuncaktır, çünkü gerçekte, hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, geniş demokrasiyi hiçbir zaman uygulayamamıştır. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü 'geniş bir demokrasi ilkesinin' uygulanması yolunda herhangi bir çaba, sadece, polis'in büyük baskınlara girmesini kolaylaştıracak."

-Yalnız buradan da yanlış bir sonuç çıkarmamak gerekir. Yani geniş demokrasi uygulanamaz, hızlı hareket etmek gerekir diye her şey yukarıdan aşağıya emir ve talimatlarla

yürütülemez. Bu sadece parti içi demokrasiyi tümüyle ortadan kaldırmakla kalmaz, bunun yanında örgütün kolektif yapısını, kolektif çalışma tarzını da ortadan kaldırır. Özellikle yönetici durumunda olanlar örgüt disiplinine zarar vermeyecek biçimde, mevcut koşulları zorlayarak en geniş demokrasiyi, kolektif çalışmayı da yürütmek, bunun koşullarını, yöntemlerini yaratmak durumundadır. Yöneticilik bir yanıyla da ileriye dönük politikalar üretebilmek, olabildiğince bugünden yarını da programlayabilmektir. En basitinden örnek verelim. 30 Mart Devrim Şehitleri Haftası, 1 Mayıs gibi benzer günler için bir çalışma yapılacağı önceden bellidir. Eğer bu günlerde neler yapılabileceği son günlere bırakılmazsa, hazırlıklara çok daha öncesinden başlanırsa, neler yapılabileceğine ilişkin tartışmalar, öneri almalar sadece komiteler düzeyinde de kalmayarak çok daha geniş bir kesime yayılabilir. Bunları da mutlaka yapmak lazım. Bu hem mücadeleye zenginlik katar, hem de kolektif çalışma ruhunu güçlendirir, kararlara daha kuvvetli sahip çıkılmasını sağlar. Tabii bu tartışmalar, öneri almalar sadece verdiğimiz iki örnekteki gibi önceden belli günler için sınırlı tutulamaz. Bu gizlilik gerektirmeyen her konu, eylem için geçerlidir. Politik görüşler, tesbitler üzerine de olur, ülkede gelişen günlük olaylar gelişmeler üzerine de. Sorun hem politika üretirken, hem de üretilen politikaları hayata geçirirken buna en geniş kesimleri katmayı da hedeflemek, örgütü, yöneticisi, üyeleri ve" taraftarlarıyla kolektif çalıştırmak, canlı bir organizma gibi hareket edebilmektir. Bu noktadan uzaklaşıp her şeyi emir ve talimatlara halletmeye kalktığımızda bu hem politika

üretiminde, hem de devrimci eylemde giderek kısırlaşmaya yol açacak, insanların gelişmesini de engelleyecektir. Bu da devrimci bir örgüt için, en az, en geniş demokrasiyi uygulayacağım diye tartışmalara boğularak iş yapamaz hale gelmek kadar tehlikelidir.

Politik üretkenliği artıracak, düşünce zenginliğini sağlayacak bir yöntem de eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmesidir. Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının işletilmesi ve bunun sınırlarına ilişkin Devrimci Sol'un Savunma'sında şöyle bir bölüm var onu da sen oku Ayşe:

"Proletarya ideolojisiyle donatılmış bir partide tam anlamıyla bir düşünce zenginliği olmalıdır. Devrimci mücadeleyi geliştirecek, kitlelerin bilinç düzeyini yükseltecek çalışmaların sürekli kılınması, ancak sürekli düşünce üretimiyle mümkündür.

Devrimci bir partide sürekli düşünce üretimini sağlayan mekanizma eleştiri-özeleştiri mekanizması ve bunun ortaya çıkardığı tartışma zenginliğidir. Kuşkusuz bu, anarşizme varan ve partiyi bir tartışma kulübüne çeviren eleştiri özgürlüğü değildir.

Eleştiri-özeleştiri mekanizması devrimci eylemi engellemediği sürece kendisinden beklenen işlevi görebilir. Devrimci eylemi engellemeye, parti içindeki birliği zedelemeye, ayrı örgütlenme eğilimi başgöstermeye başladığı anda, ortada eleştiri-özeleştiri diye bir şey kalmamıştır."

-Görüldüğü gibi burada eleştiri yapma düşünce zenginliği yaratacak bir araç olarak görülüyor. Ama bu nasıl olacak herkes istediği şeyi istediği yerde söyleyecek anlamına mı geliyor? Elbette değil. Eleştiri-özeleştiri mekanizması örgütsel işleyiş de zedelemeyecek biçimde olmak zorundadır. Öncelikle eleştiri noktası partinin ideolojisine yönelik, ideolojik birliğe karşı gelişmişse, yani örneğin, biri kalkıp "ya, bu silahlı mücadeleyle devrim yapamayız" derse o noktada zaten eleştiriye getiren örgütün tümüyle dışına düşmüş demektir. Dolayısıyla o kişinin partide herhangi bir sorumluluk ve görev üstlenmesi söz konusu olamaz. Bunun dışında değişik konularda eleştirileri olanlar da bu eleştirilerini istedikleri yerde ve

zamanda yapamazlar. Sorun ve tartışmalar örgütsel işleyiş içinde herkesin bağlı bulunduğu organ, komite içinde veya sorumlu yönetici ile çözülmek durumundadır. Bir toplantı veya tartışmada sonuç alınmazsa mücadeleyi aksatmayacak biçimde tartışmalar bir sonraki toplantılara da aktarılabilir ama çözüm sağlanamayacak gibi görülüyorsa durum daha üst organlara iletilerek çözüm yolu aranır. Bunun dışında yani örgütsel işleyiş ve disiplinin dışına taşarak gerek örgüt içinde, gerekse kitleler içinde yapılan eleştiriler partinin birliğine zarar veren girişimlerdir, örgüt içinde ayrı bir örgüt, hizip yaratmaya yönelik bir faaliyet olur ki, suç teşkil eder.

-Peki, diyelim bir üyenin herhangi bir konuda eleştirisi var. Normal örgütsel işleyişe göre bunu sorumlusuna söyledi, ama sorumlusu sorunu çözmek istemiyor, o zaman ne yapacak?

-Mümkün tabii. Zaaf ve eksikler, hatalı davranışlar sadece sıradan üyelere değil, sorumlu, yönetici durumundakilerde de çıkabilir. Kariyerizm, popülizm, eleştiriye tahammülsüzlük, yetersizliğini gizleme gibi nedenlerle, eleştirilere cevap vermeyen, tartışmayan veya altındakileri ezmeye çalışan zaafı unsurlar şu veya bu nedenler sonucu bir yerde sorumlu veya yönetici durumuna gelmiş olabilir veya başlangıçta görülemeyen bu zaafı sonradan gelişebilir. Bu durumlarda örneğin, alttaki üyenin sorumlusunu aşarak onun daha üstüne çok çeşitli biçimlerde ulaşması mümkündür ve buna hakkı vardır.

-Zaafı unsur diyoruz. Ya bunu da engellemeye çalışırsa.

-Bunu yaparsa zaten suç işlemiş olur. Ama bu da mümkündür. O zaman başka kanallardan partiye ulaşmaya çalışmak örgütsel işleyiş, disiplini ihlal eden suç olmaktan çıkar. Zaten örgütsel işleyiş içinde parti faaliyetlerini sağlıklı yürütebilmek için yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya bir denetim mekanizması oluşturulur. Merkezden başlanarak yukarıdan aşağıya tüm organlardan, yönetici ve kadrolardan raporlar alınır. Her yönüyle örgüt denetlenmeye çalışılır. Ama demin

Tüzük Örneği-2 KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ TÜZÜĞÜ

6 Aralık 1847'de, Komünistler Birliği'nin Londra'daki 2. Kongresi'nde kabul edilerek, Başkan Schapper ve Sekreter Engels'in imzalarıyla yürürlüğe giren tüzükten bölümler:

Tüm Ülkelerin Proleterleri Birleşin! (...)

Madde 1: Birlik'in amacı, burjuvazinin devrilmesi, proletaryanın egemenliği, sınıf karşıtlıklar üzerinde duran eski burjuva toplumunun aşılması, sınıfsız ve özel mülkiyetsiz yeni bir toplumun kurulmasıdır.

Madde 2: Üyelik koşulları şunlardır:

a) Bu amaca uygun bir

hayat tarzı ve etkinlik,

b) Devrimci enerji ve gayretli propaganda,

c) Komünizmi kabul etmek,

d) Hiçbir anti-komünist siyasal veya ulusal derneğe katılmamak ve herhangi bir derneğe katılımı üst organlara bildirmek,

e) Birlik'in kararlarına tabi olmak,

f) Birlik sırlarını

korumak,

g) Üyeliğe oy birliği ile kabul edilmek. (...)

Madde 5: Birlik, Topluluklar, Bölgeler, Yönetici Bölgeler, Merkez Organi ve Kongre olarak örgütlenmiştir.

Madde 6: Topluluk en az

3, en fazla 20 üyeden oluşur.

Madde 7: Her Topluluk bir başkan ve bir yardımcı seçer. Başkan toplantıları yönetir, yardımcı kasaya bakar ve başkanın yokluğunda onu temsil eder.

Madde 8: Yeni üyelerin kabulü topluluk başkanı ve öneren üye tarafından ve Topluluk'un önceden onayı ile gerçekleşir.

Madde 9: Farklı türden Topluluklar birbirlerini bilmezler ve birbirleriyle haberleşmezler. (...)

Madde 16: Bir eyaletin veya bir ilin farklı Bölgeleri bir Bölge Yönetimi'ne bağlıdır. (...)

Madde 18: Bölge Yönetimi, kendi ilinin tüm Bölgelerinin yürütücü gücüdür. Bölgeler'le ve Merkez Organ'la haberleşir.

Madde 19: Yeni oluşan Bölgeler en Yakındaki Bölge Yönetimi'ne bağlanırlar.

Madde 20: Bölge Yönetimleri geçici olarak Merkez Organi'na ve nihai olarak da Kongre'ye hesap vermekle yükümlüdürler.

Madde 21: Merkez Organi tüm Birlik'in yürütücü gücüdür ve Kongre'ye hesap vermekle yükümlüdür. (...)

Madde 23: Merkez Organi, Bölge Yönetimleri ile haberleşir. Her üç ayda bir, tüm Birlik'in durumu üzerine rapor verir. (...)

Madde 37: Üyelik koşullarını çiğneyen (Madde 2) kişi, duruma göre Birlik'ten uzaklaştırılır veya atılır. Atılan üye geri alınmaz. (...)

Madde 43: Kongre her eyalet için, her üyenin ödemesi gereken asgari aidatı

belirler. (...)

Madde 47: 6 ay boyunca aidatlarını Merkez Organi'na göndermemiş olan Topluluklar ve Bölgeler için, Merkez Organ tarafından Birlik'ten uzaklaştırılma talep edilir. (...)

Madde 50: Topluluk Başkanı, aday üyeye Tüzük'ün 1'den 49'a kadar olan maddelerini okur, bunları açıklar, üye olacak kişiyi bekleyen görevleri vurgular ve ardından şu soruyu sorar: "Bu Birlik'e girmek istiyor musun?" Kişi bu soruya "Evet!" cevabını verirse, o zaman Başkan o kişiden onun bir Birlik üyesinin yükümlülüklerini yerine getireceğine dair şeref sözü alır. Onu Birlik üyesi ilan eder ve Topluluk'un bir sonraki toplantısına katılmasını sağlar. *

senin verdiğin örneklerin de çıkabileceği düşünülerek, sadece yöneticilerden değil, zaman zaman yöneticilerin altındaki üyelerden de raporlar, değerlendirmeler istenir. Böylece hem demin verdiğin örnekteki sorunların önüne geçilmeye çalışılır hem de çalışmalar, mevcut durum ve sorunlar hakkında daha detaylı bilgi sahibi olunur. Tabii bunların dışında farklı denetim yöntemleri de uygulanabilir. Şimdi konuyla ilgili başka bir başlığa geçelim. Geçen dersimizin sonunda örgütsel işleyiş içinde inisiyatifin kullanımından kısaca bahsetmiştik. O konu üzerinde biraz daha duralım. Ne demiştik Sinan?

-Alınan kararlar uygulanırken, kararı uygulayacak olan organlar geniş bir inisiyatife sahiptir demiştik. Örnek olarak da diyelim ki bir kampanya kararı alındı. Bunu bölge ve alanlarda hayata geçirecek organlar kararın buralarda pratik olarak nasıl şekillenebileceği, hangi değişik araç ve yöntemlerin kullanılabilirliği, zenginleştirilebileceği, hangi tür eylemler yapılabileceği vb. konularda tartışıp, öneri sunmaya, karar alıp uygulamaya kadar geniş yetkilere, inisiyatife sahiptir diye belirtmiştik.

-Tamam, parti demokrasisinde

inisiatif kullanımının önemli bir yanı bu, ama tek başına bununla da sınırlı değildir. Konuya ilişkin Mao'nun yine çok daha geniş perspektifte ele aldığı güzel bir tesbiti var, önce onu bir okuyalım isterseniz. Şu bölümü de sen okuyuver istersen Fatma Abla.

-Benim okumam pek iyi değildir ama.

-Olsun. Daha iyi ya, okuya okuya düzelir.

-Peki tamam. Parti demokrasisinde inisiyatifin kullanılması: "*Bugünkü büyük mücadele, Çin Komünist Partisi'nin bütün yönetim organlarından, bütün üyelerinden ve kadrolarından inisiyatiflerini tam olarak kullanmalarını talep etmektedir, zaferi ancak bu sağlayabilir. Bu inisiyatif, yönetim organlarının, kadroların ve Partinin sıradan üyelerinin yaratıcı bir şekilde çalışma yeteneklerinde, sorumluluk üstlenmek istemelerinde, çalışmalarında gösterdikleri coşkunlukta, soru yöneltmedeki, düşüncelerini belirtmedeki ve hataları eleştirmelerindeki cesaret ve yetenekte ve yönetim organları ile yönetici kadrolar üzerinde kurulan yoldaşça denetimde somut olarak ortaya konmalıdır. Aksi taktirde inisiyatifin hiç bir anlamı kalmaz.*"

-Görüldüğü gibi Mao, inisiyatifin nerelerde nasıl kullanılması gerektiğini açıkça ortaya koymuş. Ama tabii inisiyatifinizi kullanın, şunu yapın, bunu yapın demek de tek başına yetmez. Her üye, kadro inisiyatif kullanımında kendisini geliştirmek, yetkinleştirmek için çaba harcarken, yönetici durumunda olanlar da altındakilerinin inisiyatif kullanımını geliştirmeleri için önlerini açmak, bu konuda eğitici, öğretici ve zorlayıcı olmak durumundadır.

Tabii bu inisiyatif kullanımı da örgütsel işleyiş ve disiplin çiğnenmeden uygulanmalıdır. Özellikle pratikle ilgili konularda "*inisiyatifimi kullanıyorum*" diye de her isteyen kendi başına karar alıp uygulamaz. Tek başına karar alıp uygulamak ancak örgüte haber verme olanağının ortadan kalktığı veya çok ani gelişmeler karşısında tavırsız kalınmayacak durumlarda örgütün çıkarları gözetilerek uygulanabilir. Dediğim gibi bağımsız bir tavır geliştirmeden önce, koşullar çok zor da olsa örgüte, alandaki sorumlu mekanizmaya ulaşmak ihtimal dahilindeyse öncelikle bu zorlanmak durumundadır.

Evet, örgütsel işleyişe ilişkin başka tartışacağımız nokta kaldı mı? Galiba

şimdilik yok. Bu hafta örnek olarak iki tüzük daha getirdim. Tarihleri oldukça eski. Neredeyse yüzyıl önce hazırlanmış. Ama dikkat edin, orada bile örneğin bir Merkez'e rapor vermenin önemi, örneğin bir aidat meselesine verilmesi gereken önem tüm çıplaklığıyla konuluyor. Yani örgütsel işleyişin bu yanları, örgütlerin tarihi kadar eski. Bu örnek tüzükler üzerine çalışma sonrası sohbeti sürdürebiliriz.

Bu hafta da dersimizi burada noktalayalım. Haftaya ders konumuzu güncel gelişmelerle bütünleştirerek işleyelim. Örneğin, bir yandan Susurluk meselesi hala sürerken bunun üzerine TÜSIAD raporu ve demokratik reformlar ortaya çıktı. Bunlarla birlikte demokratik mücadele konusunu ele alalım. Bu arada gündemi iyi takip edelim. Derse hazırlık yapmanızı hatırlatmama gerek yok sanıyorum, ona alıştınız gibi ama arada gevşetmeler de oluyor, hazırlığı daha bir sıkı yaparsak iyi olur. *

SINIF KİTAPLIĞI:

-Bir Adım Heri İki Adım Geri (V. İ. Lenin - inter Yayınları)

-Muhalefet Üzerine, Cilt:1 (J. V. Stalin - inter Yayınları)

-Seçme Eserler (Mao Zedung)

Cilt:1 (Aşın Demokrasi Üzerine, Örgüt Disiplinine Gösterilen Kayıtsızlık Üzerine, Mutlak Eşitlikçilik Üzerine, öznellik Üzerine, Bireycilik Üzerine, syf. 140'tan 147'e kadar; Kadrolar Sorunu, Parti içinde Demokrasi Sorunu, syf.370-371)

Cilt:2 (Komuta ilişkisi, syf. 110-111-112; Parti Disiplini, Parti Demokrasisi, syf. 211-212)

Cilt:3 (Bürokrasiye, Tepeden imceciliğe, Yasaların ve Disiplinin Çiğnenmesine Karşı Mücadele Edin, syf. 92-93-94)

Cilt:4 (Bir Rapor Sisteminin Kurulması Üzerine, syf. 172; Ordudaki Demokratik Hareket, syf. 184; Parti Komitelerinin Çalışma Yöntemleri, syf. 356'den 361'e kadar.)

RUSYA'DA

SOSYAL-DEMOKRATLAR:

Dersi işlerken özellikle Lenin'den aktardığımız alıntılarda sosyal-demokrat kelimesi sıkça geçmektedir. Bu bugünkü sosyal-demokrat anlayış ve sosyal-demokrat partilerle karıştırılmamalıdır. Sovyet Devrimine kadar, Lenin'de dahil olmak üzere Rusya ve Avrupa'da Marksistler kendilerini "sosyal-demokrat" olarak ifade ediyorlardı. Ancak süreç içerisinde kimi sosyal-demokratlar ve sosyal-demokrat partiler sağa kayarak reformistteftiler. Sosyal-

demokratlık reformistlerle özdeş olarak anılır hale gelmeye başlayınca, devrimciler kendilerini sosyal-demokrat olarak nitelemekten vazgeçtiler. Sovyet Devriminden sonra da "Rusya Sosyal-Demokrat işçi Partisi" adını "Sovyetler Birliği Komünist Partisi" olarak değiştirdi. "Sosyal-demokrat" kelimesi sadece reformistleri ifade eden bir, belirleme olarak kaldı. Sosyal-demokratlar o günden bu güne giderek daha da sağa kayarak kapitalist düzenle bütünleştirdiler. Kendi içlerinde de değişik tonlara bölündüler. Avrupa'da bir kısım sosyal-demokrat partiler hala reformist

yanlarını koruyarak, küçük küçük reformlarla düzeni değiştirme, sosyalizme uzun vadede barışçıl yoldan ulaşma gibi düşüncelerini korumaktaysa da bir kısmı bizim ülkemizdekilerde olduğu gibi hedeflerinden de uzaklaşarak tümüyle bir düzen partisine dönüşmüşlerdir. Bizim ülkemizdeki DSP, CHP gibi düzen partileri kendilerini hala sosyal-demokrat olarak niteleseler de özünde Avrupa'daki merkez sağ, liberal partilerden farkları kalmamıştır. Hatta birçok noktada onların bile çok gerisinde tavır göstermektedirler.*

Savaş Bedeller Ödeyerek Sürüyor ÖZGÜR TUTSAK BEDEL ÖDEMEDEKİ SINIRSIZLIĞIN EN GÜZELİNİ ÖĞRETTİ

Devrim savaşçısı olmak kavgaya girdiğin değerler uğruna herşeyi göze alabilmektir. Kelimenin açık ifade ettiği şekliyle "savaşmaktır". Düşmana vurmak, düşmanı yok etmek, zaferi kazanabilmek için emek harcamak, bedel ödemektir. Her şeyin, her sözün, hareketin, potitikan savaşın bir parçası, bir aygıtıdır. Kalemin, sendikan, pankartın, propagandan, mototofun, kalaşnikofun, fotoğraf makinanın veya bedeninin.

Beynin, yüreğin ve bedenle savaşın bir parçası olmak. Beynini, yüreğini, bedenini savaşa adanmak. Kendini tıpkı namlunun ağzına sürülmüş bir mermi gibi hissedebilmek. Hazır olunca nişan alınıp, tetik çekilecek ve fırlayacaksınız hedefe doğru. Zafer için... Bunun en güzel örneğini özgür tutsak vermiştir. Cezaevlerinde devrimci tutsaklar bedenlerini siper ederek, düşmanı vuran silaha çevirerek çatışmışlardır. Ve gözlerim her kapayan, delice coşkuyla dizgin tanımadan fırlayan bir mermi olmuştur. Düşmanı tam kalbinden vuran, hedefinden hiç sapmayan keskin bir mermi... özgür tutsak çok şey öğretti bizlere. Kavgamızdayepyeni sayfalar açtı. Özgür tutsak bedeninin nasıl tehlikeli bir bombaya dönüşürülebileceğini gösterdi. 84'ten sonra 96 ölüm oruçlarında zafer için ödenen bedelin sınırı olamayacağını öğrendik.

Bugün de bu bedeller devam ediyor. Çünkü savaş daha da hızlandı, kızgınlıktı. Susurluk kazasıyla ortaya çıkan mafyacı kontrgerilla devletinin pislikleri halka da saflarında netleşmeye doğru adımlar attırdı. Ölüm orucunun ardından anlaşılmaya uymayarak savaştaki kallesliğini bir kere daha ispatlayan düşman tutsakların tedavisine engel oluyor. Birçok cezaevinde ölüm orucu direnişinden çıkan tutsakların sağlık problemleri ileri derecelerde kötüyken, tedavilerini engelleyerek dahası insancayaşama, beslenme koşullarına dahi engel olarak tutsakları sakat bırakmaya, katletmeye çalışıyor. Şu an cezaevlerinde tedavisine başlanmayan veya yanda kesilen, sağlık durumu kötü olan ölüm orucu savaşçıları var. Buca Cezaevi'nde Bernar Satar ve pek çok tutsak tedavi edilmedikleri için sağlık durumları kötü. İnsanların ölüme yattığı, vücudundaki tüm hücrelerin gün gün eridiği ve artık vücuttaki belli fonksiyonların işlevini yitirdiği ölüm orucu direnişi sırasında da oldukça ciddi ve kalıcı hastalıklara yakalanan tutsaklar tam teşekküllü bir hastanede doktor kontrolünde olmaları gerekirken oligarsinin zindanlarında yeni saldırılarla karşı karşıyalar. Ölüm orucu sonrası tahliye olan ve doktor kontrolüne giren bazı tutsaklar da cezaevlerindeki geciktirmelerden kaynaklı ileri derecede sağlık problemleri yaşıyorlar.

Savaşçı olmak, savaşta vurucu olabilmek beyninle, yüreğinle, bedenle kendini düşmanla hedefleyen

bir silah olarak görebilmektir. Namlunun ağzına sürülmüş küçük bir mermigibi tetiğin çekilmesi için hazır olmaktır. Hedefe koşarken net ve engel tanımaz hale gelebilmektir. Cezaevlerinde özgür tutsak bunu başarmış ve insanlığa bedeninin en büyük, en yakıcı silah olabileceğini ispatlamıştır.

84 ve 96 ölüm oruçları, 12 Eylül zindanlarından, Buca'dan, Ümraniye'den gelen gelenekler özgür tutsağı yaratırken, özgür tutsak tarihimizde yepyeni sayfalar açmıştır.

Mehmet Eroğlu 29 yaşında... 1992 yılında girdiği cezaevinde '96'da ölüm orucu direnişisi olarak görev aldı. Direnişin zaferle bitirilmesinden kısa bir süre sonra tahliye oldu. Çanakkale Cezaevi'nde "hükümlü" durumundayken ve tahliyesine az bir zaman kaldığı halde O, bulunduğu yerinkoşullarına göre hareket ederek, direnişin en önünde hiç bir kaygı taşımadan yer aldı. ölüm orucu direnişinden sonra özellikle "hafıza kaybı, yürüyememe, hareketlerde dengesizlik, titreme, ışığa ve sese karşı aşırı duyarlılık vb." türünden ciddi rahatsızlıklarla Çapa Tıp Fakültesi'ne yatırılan Mehmet Eroğlu, herşeye rağmen o gün görüşüne gittiğimizde ölüm orucu savaşçısı olmaktan gurur duyduğunu ifade ederek, tüm insanları savaşa çağırırdı. Tedavilerine

doktorları da şaşırtan bir iradeyle olumlu yanıt veren ve düzelmeye gösteren Mehmet Eroğlu, doktorun isteğiyle bir süre önce taburcu oldu. Fakat geçen zaman içinde yeniden rahatsızlanan ve eski belirtileri giderek artan Mehmet Eroğlu tekrar hastaneye yatırılırken, kontrgerillanın yönettiği mafyacı devlet yurtdışına çıkmasına ve tedavi edilmesine engel oluyor. Şu anda yürüyemeyen, zorlukla hareket eden, hafızası kısmen kapalı olan ve tüm bunların uzman profesör doktorlar tarafından rapor edildiği bir insana "askerlik" dayatması getiren ve bu bahaneyle yurtdışına çıkmasını engelleyen devletin asıl amacı belli. Devlet ölüm orucundaki yenilgisini içeride ve dışarıda tutsakların tedavilerine engel olarak gidermeye çalışıyor. Rahatsızlığından

dolayı askerliği tecil ettirilen hatta ömür boyu askerden "muaf tutulması gereken Mehmet Eroğlu'nun Çapa Tıp Fakültesi'nde yattığı sırada sık sık evine giderek ailesini rahatsız eden polise annesinin verdiği "Çapa Hastanesi'nde ölümle pençeleşiyor, gidin o haldeyken alın "yanıtı da ikna edici gelmiyor. Askerliğinin bir yıl tecil edilmesine rağmen bu sefer türlü gerekçelerle oyalandırıldıklarını ve hastanede bulundukları sürece polis ev halkını rahatsız ettiğini söyleyen Eroğlu'nun babası "bu kasıtlı bir politika" diyor. 3 Ocak günü ziyaret ettiğimiz Mehmet Eroğlu bütün bunlara gülümsüyor. Durumunun kötü olması bizi üzerken, O bunları normal karşılıyor. Mehmet hala savaşıyor. Bedel ödediğinin/arkında. Kendisini savaştan hiç bir zaman ayrı tutmaması onun en büyük moral kaynağı olmuş durumda. Konuşmalarında zorlanmasına rağmen ilk sorusu cezaevleri oluyor. Yoldaşlarının, ölüm orucu savaşçıların sağlık durumlarını merak ediyor. Tedavilerinin yapıp yapılmadığını öğrenmek istiyor ve ekliyor "onları çok özledim, hepsini ziyaret edeceğim". Sonra İdil Kültür Merkezi'nin açılışını anlatmamızı istiyor. Halkın coşkusu, sahiplenmesi hoşuna gidiyor Mehmet'in. Bunları küçük mütevazı gülümseyişlerden çıkarıyorsunuz. Gazetemizi okumasına yardım etmemizi istiyor. Tutmasına, görüş alanına getirmesine yardım ediyoruz. "Bağımsız, Demokratik Anayasa" konusuyla ilgileniyor. Görmede oldukça zorluk çektiğinden dolayı çok yumuşak, parça parça okuduğunu söylüyor. Grup Yorum'un son kasetini istiyor. Herşeyle ilgili, herşeyin içinde. Şu anda en büyük sorunu "yürüyememe, vücuttaki istem dışı hareketler, dengesizlik ve kısmi hafıza kaybı" ama Mehmet Eroğlu herşeyini savaşa ve bedel ödeme gerçeğine bağlamış. Savaşın bedellerini ödediğini biliyor ve zafere gideceğinden emin. Çünkü o çok büyük bir ailenin ferdi. *

Cezaevlerinde Tedaviler

Yapılmıyor

İki hafta önce Bayrampaşa Cezaevi'nde Polat İyit'in son günlerini cezaevide geçirmesine engel olan Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne tepkiler sürerken bu olayın benzeri Kayseri Cezaevi'nde bulunan Mehmet Salih Çelikpençe, sarılık ve akciğer hastası olmasına rağmen tedavisi yapılmıyor.

Çelikpençenin, kızı Reyhan Çelikpençe babasının bir

an önce tedavi edilmesini istedi.

Açlık Grevleri Devam Ediyor

Urfa Kapalı Cezaevi'nde PKK davasından yargılanan bayan tutsaklar itirazlaştırmaya çalışılıyor ve hakları gasp ediliyor. Bununla ilgili başlattıkları açlık grevi 36. gününe girdi. Askerler arama yapma bahanesiyle koğuşa girerek bayan tutsaklara saldırırdı. Grevci tutukluların sağlık durumlarının iyice bozul-

duğunu belirterek demokratik kitle örgütlerine çağrı yaptılar.

Mersin İHD'de Cezaevleri İçin Açıklama Yapıldı

Cezaevlerinde yaşanan hak gasplarını ve Uşak Cezaevi'ne yapılan saldırıyı protesto etmek için Mersin İHD 4 Şubat günü bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan açıklamada cezaevlerinin Türkiye için kanayan bir yara olduğu belirtile-

rek cezaevlerinde yaşanan hak gasplarına ve Uşak Cezaevi'ne yapılan saldırıya değinildi. Ayrıca Uşak Cezaevi'nde yapılan saldırıyı incelemek için bir heyet oluşturduklarını ve bir çok yere başvurdıklarını, buna rağmen somut bir adım atamadıklarını belirttiler. Uşak Cezaevi'ndeki tutsakların saldırıyı protesto için 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine de başladığı açıklanarak kamuoyu duyarlı olmaya çağırıldı. *

SUÇLULARDAN HESAP SORACAK

ADALET MEKANİZMASINDA REFAH KADROLAŞMASI

Şevket Kazan

Gerici-Faşist Örgütlenmesine Özellikle Hız Kazandı

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde görev yapan Tüm Yargı-Sen üyesi 33 infaz ve koruma memuru sürgün edildi. Üstelik her biri ayrı ayrı, 33 cezaevine sürüldüler. Şevket Kazan'ın Adalet Bakanlığı'na getirildiği günden itibaren -1996 yılı- 1400 hakim ve savcının da yeri değiştirildi. Bu değişikliklere baktığımızda özellikle demokrat insanların görevden alındığı dikkat çekiyor. Yaptığı atamalarda demokrat kadroları birbirlerinden ayırarak dağıtan ve buralara kendi personelini yerleştiren Şevket Kazan'ın amacı tüm yargı sisteminde sağlam, inisiyatif eline alabilecek bir örgütlülüğünü oturtabilmek. İl seçim kurumlarında da yeni atamalar yapan Kazan İl Seçim Kurullarını ve Adalet Komisyonu'nu kontrol altına alarak kendi politikaları doğrultusunda iş yaptırma amacını taşıyor.

Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın özellikle yöneldiği yer ise cezaevleri. Cezaevlerine gerici-faşist kadrolarını yerleştirerek tutsakların üzerinde baskıyı ve heran saldırabilme durumunu muhafaza etmeye çalışan Kazan aynı zamanda cezaevi personeli içinde sisteme muhalif örgütlenmelere engel olmaya çalışıyor. Bakanlık koltuğuna ilk geldiğinde büyük ve küstah demeçlerle gözdağı vermeye çalışan Kazan '96 yılını katliamlara mührünü vurarak kapatmıştır. Ölüm orucu ve Diyarbakır katliamı başta olmak üzere geldiği günden beri 26 tutsağın yaşamını yitirmesinden, pek çok tutsağın sakat kalmasından, ağır yaralanmasından, ömür boyu taşıyacağı hastalıklardan sorumlu olan Şevket Kazan cezaevlerinde tam bir kontrgerillacı olarak çalışmıştır. Büyüklaflarla, blöflerle, tutsakları yıldırmadığını, dahası direnişi palazlayıp kendi itibarını da küçülttüğünü gören Kazan, eskiye nazaran şimdi biraz daha suskun olarak sinsice yaklaşıyor. Önceleri büyük bir hızla giriştiği atamalarda tepkileri biranda üzerine toplayan Kazan hızını biraz kesmek zorunda kaldı. Atamaları daha "sessiz"

gerçekleştirmeye özen gösteren Şevket Kazan İl Seçim Kurulu'ndaki yargıçların yerlerini değiştirirken kendi adamlarını belli illere "kıdemli" olarak atıyor. Böylece özellikle seçimlerde doğabilecek,

yolsuzluk ve itirazlara Refah'lı bürokratlar. Refahyanlısı yaklaşacaklar. Adalet Komisyonu'nda yaptığı değişiklikler ile istediği adamlarını "personeli" yapabilen Refah Partisi'nin bu tam teşekküllü oturma çabalarının en önünde yine cezaevleri geliyor. Cezaevlerinde başeğmeyen ve kimliklerini savunmaktan kaçınmayan devrimcilerin, aynı zamanda halkın sempati duyduğu, örnek aldığı, önderleri konumunda olması emperyalizm ve oligarşinin hiçbir zaman işine gelmediği için tüm faşist yönetim gibi Refah Partisi'de cezaevlerini bir tehlike olarak görüyor ve bastırmaya çalışıyor. Bundan kaynaklı Şevket Kazan dikkatleri dağıtmak için her ne kadar hızını kesiyormuş gibi görünse bile, Tüm Yargı-Sen'li 33 infaz koruma memurunun her birini ayrı ayrı yerlere sürmekten çekinmiyor. Demokrat memurları özellikle örgütlülüğün olmadığı yerlere, birbirlerinden de ayırarak sürgün eden Kazan böylece insanları sindirmeyi, kendi içinde çürütmeyi hedefliyor. Cezaevlerinde emirlerini harfiyen yerine getiren, emir geldiğinde katletmekten gözünü esirgemeyen ve sonrasında susmasını bilen kendi istediği gibi "robot" bir personel yaratmak isteyen Şevket Kazan ile birlikte Refah Partisi'nin yatırımları tamamen geleceğe yönelik. Cezaevleri

üzerinde yine katliam politikaları hazırlayan Kazan kadrolarını da bu konumda yetiştirmeye çalışıyor.

Cezaevlerinde halen çözülmeyen ve her gün büyüyen bir yumak haline gelen sorunlar, cezaevi idaresinin özellikle yarattığı provokasyonlarla gerginlik artırılıyor. Tutsakların sabrını zorlayan bu uygulamaların bire bir talimatını veren Adalet Bakanı Şevket Kazan son süreçte yaşanan Uşak ve Buca'daki saldırıların da sorumlusudur. Müslüman ayaklarıyla halkın gözünü boyayıp televizyonlarda ahlak demeci verirken tutsakların üzerine faşist sürülerini azgınca gönderip, bayan tutsaklara cinsel taciz ve sarkıntılık yapılmasına dahi gözyuman, onay veren Kazan yeni talimatları planlıyor. Aslında Refah Partisi ve Şevket Kazan kan ile abdest alarak camiye giriyor, halkın tüm değerleriyle oyun oynuyorlar. Elini daha çok devrimci kanına bulamak isteyen Şevket Kazan'ın son dönemde hız verdiği cezaevleri görevli personeli içinde ordusunu kurma çalışması pek çok memurun kır bayır sürgün edilmesine sebep oluyor.

Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın bu politikalarında elbette en büyük amacı emperyalizme ve yerli işbirlikçisi oligarşiye yaranabilmektir. Öte yandan her alanda güçlenip, söz sahibi olmak isteyen Refah Partisi sömürü önünde engel olan içeride ve dışarıda tüm devrimci-demokrat-yurtseverleri yok etme çabasında. Fakat kendilerinin de tüm girişimlerine rağmen yükselen halk muhalefetine düzenlerini tehdit ettiğinin ve bu yükselmenin önüne geçemeyeceklerinin farkındalar. Şevket Kazan'da çok iyi biliyor ki sürgün politikalarıyla emekçiler arasında hızla gelişen memnuniyetsizliğin örgütlenmesini engelleyemeyeceği gibi kiralık katiller, eğitilmiş özel barbarlar orduları yaratarak ne kadar saldırısal da özgür tutsağın gücü ve iradesini, halkların üzerindeki etkisini kıramayacaklar. *

Cezaevlerinde Tedavileri Engellenen Tutsaklar Ölüme Terkediliyor

FAŞİZMİN

"SESSİZ İMHA" POLİTİKASI

Ümit Doğan Gönül, Kalender Kayapınar, Mustafa Kaya, Yunus Yaman, Polat İyit ... bunlar cezaevinde sağlıksız koşullarda yaşamaya zorlandıkları ve tedavilerinin engellendiği için yaşamını yitiren tutsaklar.

Cezaevlerinde 12 şehit verilerek bitirilen ölüm orucu direnişinin ardından direnişe katılan bir çok tutsak çok ciddi sağlık problemleri yaşarken bir çoğuda tedavi edilmedikleri için, tedavilerinin engellendiği gibi saldırılara dahi maruz kaldıkları için ömür boyu taşıyacakları sakatlıklaredindiler. Ölüm orucuboyunca kamuoyuna "tedavi etmek istiyoruz, kabul etmiyorlar, hastanelerimiz hazır bekliyor" demagojileri işleyen Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna direniş sonrası pek çok tutsağın diet uygulanmasının bile engellenmesine gözyummuş, bahsettiği hastanelerin adını bile ağzına almamıştır. Bugün özellikle Kürdistan'da ve Anadolu'da son derece kötü koşullar altında yaşamaya zorlanan tutsaklar, tüm sağlık kurumlarından muaf tutuluyorlar. Açlık grevleri sonrası tutsaklar tedavi edilmediği gibi diet dahi verilmeyerek, en kötü beslenme şekli dayatılıyor. Pek çok cezaevinde gerçekleşen saldırılarda yaralanan tutsaklar kendi kendine iyileşmeye veya ölüme terkedilirken, adli tıp raporlarına engel olunuyor. Tutsaklara özellikle kalitesiz, bayat ve sağlıksız gıdalar verilirken, temizlik vb. doğal ihtiyaçlara sıklıkla sorunlar çıkarak, dışarıdan gelen tedavi ve gıda malzemelerinin içeri alınmasına mani olunuyor. Zoraki hastaneye kaldırılabilen tutsaklar "mahkum bölümü" demlen rutubetli soğuk ve havasız zemin katlarda ayaklarından zincirlenmeye zorlanıyorlar.

Peki yapılmak istenilen nedir? Faşizm şunun çok iyi farkında, direk saldırılarla, tehditlerle, hatta tabutluklarla devrimcilerin direnişini, savaşını kıramıyor; devrimci iradeyi yıldırıyor. Böylesi bir savaşa girdiğinde devrimci iradenin dahada güçlendiğinin ve kendi prestijinin çürüdüğünün farkında, fiili olarak öldürmekle devrimcileri yıldırmadığını gören faşizmin yeni politikası şu anda sessiz ve gizli imha. Elbette bunun yanında baskılardan, hak gasplarından, saldırı fırsatları yaratmaktan vazgeçmiş değil fakat cezaevlerinde tutsakları bir yerde en kötü koşulları yaratarak ölüme terketmesini bir kazanç olarak gören faşizm bu konuda fazlada başının ağrımayacağını düşünerek son dönemlerde bu politikaya özellikle önem veriyor. Yerlerde üç dört kişinin üst üste yatmak zorunda bırakıldığı Uşak Cezaevi'nde insani yaşam koşulları isteyen tutsaklara barbarca saldırılırken hiç bir tutsağın tedavi edilmesine izm verilmemiş, tutsakların kan kaybına uğraması, yaşamlarının tehlikeye girmesi göze alınmıştır. Veya Diyarbakır Merkez Kapalı Cezaevi'ne yaralı getirilen bayan tutsağın tedavi edilmesi için itirazçı olması dayatılıyor. Cezaevlerinde sağlıksız yaşam koşulları içinde tedavileri engellenerek ölüme mahkum edilen, dahası ölümü kesinleştiği halde tahliyelerine izin verilmeyen tutsaklar şimdi bu yollarla katlediliyorlar. Kontrgerilla devleti emrini verdiği bu katliamı seyredirken diğer bir yanılla "sessiz imha" politikalarını düzenine muhaliftüm emekçiler üzerinde uygulamayı planlıyor.

Faşizmin tüm dayatmalarına rağmen hiçbir zaman ortaçağ zindanlarına benzetilmesine izin verilmeyen ve her direnişte özgür tutsağın zaferiyle çıkan cezaevlerinde bu kıyım politikaları da tutmayacaktır. Ölüm orucu direnişlerinde gün gün ölüme giden ve iradeleriyle ölümü de mağlup eden tutsaklar bu savaştanda zaferle çıkacaklardır. *

Halkın Hukuk Bürosu Kanal 6 Hakkında Suç Duyurusunda Bulundu

"Basın Ahlakına Aykırı Karalamalara Göz Yummayacağız"

Kanal 6 Televizyonu'nun 8 Ocak 1997 günü Halkın Hukuk Bürosu hakkında yaptığı çarpıtma ve asılsız haberlerden dolayı İstanbul Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunuldu.

7 Ocak günü siyasi şube polislerince hukuka aykırı bir şekilde basılarak içinde bulunan çalışanlarının ve ziyaretçilerinin gözaltına alındığı Halkın Hukuk Bürosu'nda ertesi gün alınanlar serbest bırakılırken büro avukatı **Metin Narin** bir itirafçının dayanaksız "iddia"larına bakılarak tutuklanmıştı. Olaydan bir gün sonra asılsız ve tamamen büro avukatlarını hedef gösteren tarzda haber yapan Kanal 6 Televizyonu basın ahlakını ne derece önemseyip, ilgilendiğini de

gözler önüne sermişti. Yaptıkları karalama haberden dolayı Kanal 6 hakkında suç duyurusunda bulunan Halkın Hukuk Bürosu avukatları ve çalışanları olayın peşini bırakmayacaklarındasöylediler. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na verilen ortak dilekçede Kanal 6 televizyonunun kişilik haklarına, savunmanlık mesleğine hakaret edip, insanları açık hedef haline getirdiği ve basın ahlak ve kurallarını çiğnediği ve asılsız karalama haber yayınladığı için, televizyonun sahibi olan şirket, haber müdürü, sorumlu müdür, 8 Ocak günü haberi hazırlayan muhabirler ve haberi kamuoyuna okuyan spiker hakkında suç duyurusundabulunuldu. Hazırlanan dilekçede Halkın Hukuk Bürosu'nun tüm kesimlerden yoksul halkın

yanında olduğu ve onurlu bir görev üstlendiği vurgulanarak objektiflik iddialarını hiçelden bırakmayan Kanal 6 Televizyonu'nun asıl hukuka aykırı bir şekilde aranmasını ve avukatların üzerinde estirilen terörü teşhiresi gerektiği belirtildi. Ve aynı zamanda terörist olarak lanse edilerek her türlü katliama açık hedef haline getirilen avukat **Ahmet Düzgün Yüksel**'in başına gelebilecek her olumsuzluktan Kanal 6 Televizyonu sorumlu tutuldu.

Suç duyurusuna baskın günü gözaltına alınan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından; **Behiç Aşçı, Efkan Bolaç, Filiz Bozoğlu**, stajyer avukat **Alper Tunga Saral**, sekreterler **Selda Kaya ve Safiye Öztürk** imza atarak şikayetçi oldular*

Ankara

Muhabirimize Gözaltı

Can Şenliği oyuncularının Yükseliş Kolejinde 2 Şubat günü düzenlemiş olduğu şenlikte, Ankara muhabirimiz **Volkan Aydın** gözaltına alındı.

Şenliği izlemek için gittiği Yükseliş Kolejinde, orada bulunan sivil polislerce gözaltına alınan muhabirimiz, solunun dışına çıkarılarak yarım saat kadar bir minibüste tutuldu. Daha sonra oraya çağırılan Siyasi polislerle teslim edilen Volkan Aydın, başka bir minibüsle Siyasi şube'ye götürüldü. 3 Şubat Pazartesi saat 15:30'a kadar burada tutulan muhabirimiz, dayak işkence ve tehditlere maruz kaldı. Susurluk'ta gerçek yüzü ortaya çıkan mafyacı faşist devletin polisleri muhabirimize işbirliği teklif ettiler. İşbirliği teklifini reddeden muhabirimiz daha sonra serbest bırakıldı.

Baskı ve şiddet politikaları bizi ve halklarımızı teslim alamayacaktı.*

"Benim ve Ailemin Başına Gelecek Her Şeyden İstanbul Polisi Sorumludur"

Hain Mustafa Duyar'ın teslim olması sonrası terör estiren İstanbul polisi işkence tezgahına halktan insanları taşıyarak şov yapmaya çalıştı. Gözaltına alınıp işkence görenlerden Menekşe Snağ Marmara TİYAD'da bir basın açıklaması yaptı ve şunları söyledi.

"Adım Menekşe Snağ. Ev kadını ve tutsak anasıyım.

7 Ocak 1997 günü evimden Terörle Mücadele'ye bağlı polisler tarafından hiçbir neden yokken gözaltına alındım. Şubeye götürüldüğümde gözaltına alınma sebebi olarak **Özdemir Sabancı'nın** cezalandırılması sırasında kullanılan silahın bir kişi aracılığıyla bana verildiği iddiası ile suçlandığım söylendi. Sözde silahı bana getirdiğini iddia eden kişinin zarf içerisinde getirerek silahı bana teslim ettiğim söylediler.

Ben, gözaltında kaldığımı 10 gün boyunca hiçbir şekilde ilginin olmadığı, bu suçlamayı kabul etmediğimi ve bana silah verdiğini söyleyen şahsı tanımadığımı ısrarla belirtmeme rağmen, acımasızca işkenceye alındım. Sürekli olarak silahı sakladığımı kabul etmemi istiyorlardı. Gözaltı süresi boyunca kaba dayak, askı, kafama sert cisimlerle vurularak sürekli işkence yapıldı. Kafama vurulan darbeler sonucu beynimde meydana gelen rahatsızlık nedeniyle kendimden geçerek Haseki Hastanesi'ne kaldırılmışım. 3 gün boyunca kendimi bilmeden hastanede kalmışım. Kafamavurulan darbeler sonucu beynimde iltihaplanma

meydana gelmiş. Beni tedavi eden doktorların "işkenceye devam. ederseniz ölür" biçiminde görüş bildirmeleri ve bunu yazılı raporla belgelemeleri sonucu fiziki işkenceden vazgeçmek zorunda kalarak psikolojik işkence yapmaya başladılar. Sürekli olarak beni, çocuklarımı ve gelinlerimi de işkenceye almakla tehdit ederek ilginin olmadığı bir olayı kabul etmeye zorladılar. Yapılan işkencelere ve tehditlere rağmen isnad edilen suçlamayı kabul etmeyerek 10 gün sonra çıkarıldığım Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından serbest bırakıldım. Gözaltında kaldığım süre boyunca ve serbest bırakıldıktan sonra da polislerin tehditleri devam etti. Polisler sürekli olarak, "Seni tekrar gözaltına alacağız, hatta oğullarım ve gelinlerini de gözaltına alarak işkence yapacağız, hepinizi öldüreceğiz" diyerek tehditlerini sürdürüyorlar. Evin ve ailem, sürekli olarak polis gözetimi ve tehdidi altında bulunmaktadır. Kendimin ve ailemin yaşam hakkı sürekli olarak polis tarafından ihlal edilmektedir. Benim ve ailemin başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan İstanbul Terörle Mücadele polisleri ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü, sorumludur. Kamuoyunu ve duyarlı tüm insanları yaşam hakkımızı engelleyerek bizleri tehdit eden polislerin uygulamalarına karşı çıkmaya çağırıyor, kamuoyunu bana ve aileme sahip çıkmaya davet ediyorum.*

Eskişehir Büromuza Polis Baskısı

Hemen hemen hergün basılıyor bürolarımız. Talan ediliyor, tahrip ediliyor, eşyalarımıza, gazetelerimize el konuluyor.

Halkın sesi soluğu olan sosyalist basın susturulmak isteniyor. Susurluk'ta ipliği pazara çıkan devlet, kendi pisliğini örtmek için halkın, emekçinin, sesi olan sosyalist basına yöneliyor.

Türkiye genelinde olduğu gibi Eskişehir'de de büromuza yönelik baskılar sürüyor. 5 Ocak günü saat 12:00'de siyasi şubeden Adem Damar ve bir polis, okurumuz Şerif Ersoy'u aradıklarını gerekçe göstererek büroya girdiler. Büroda bulunan yardım kutusuna üç bin lira atarak lakayt bir şekilde yardım etmek istediklerini ileri sürdüler. Muhabirimiz Şenay Kudu'nun "biz sizin yardımınızı istemiyoruz" demesi ve paraları alıp fırlatması üzerine işkenceci polisler arkadaşımızın üstüne yürüyerek, hakaret etmeye başladılar. Dışarı çıkarken de o sırada büroya gelen okurumuz Ebru Sönmez'e lafla sataştılar.

Tavir Dergisine Faşist

Saldırı

Adana'da, 28 Ocak günü Hüseyin Küçük adlı faşist tarafından kundaklanmıştı Tavir bürosu. Camlarını kırarak içeriye yanıcı madde atan kontrgerilla artığı, büroda bulunan herşeyi tahrip etmişti.

Bu kez de Terörle Mücadele ekipleri 5 Şubat günü, Kültür ve Sanatta Halktan Yana Tavir Dergisine saldırdı. Dernek masası ve terörle mücadele polisleri tarafından düzenlenen saldırıda Tavir dergisi okurları tartaklandı, duvara yaslanmaları söylenen okurlar direnerek buna izin vermediler.

O sırada Tavir Dergisinde bulunan muhabirimizi zor kullanarak duvara yaslamaya çalışan işkenceci polisler, şüpheli şahıs olduğunu ileri sürerek gözaltına aldılar. Gazetemize, Bürolarımıza, okurlarımıza yönelik baskılar şimdiye kadar bizi nasıl susturamadıysa, bundan sonrada susturamayacak. Halktan yana halkın yanında olan sosyalist basını susturamayacaklarını anlayacaklar.*

DGM'ler Bu Düzenin Adaletini Temsil Etmektedir

Medyanın Teşhir ettiği liselinin DGM'de yargılanmasına devam edildi.

Bahçelievler'de polis tarafından katledilen Meral Akpınar, Ayten Korkulu, Fuat Perk'in cenaze törenine katıldığı için törende çekilen bir fotoğrafın Sabah Gazetesi'nde yayınlanmasını delil kabul eden Devlet Güvenlik Mahkemesi "DHKP-C" ye yardım yataklık yaptığı iddiasıyla tutuklanan Kocasinan Lisesi üçüncü sınıf öğrencisi **Özlem Erkek'in** duruşmasına devam edildi. 3 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde 4 Şubat günü yapılan duruşmada, Özlem Erkek'in Avukatı Metin Narin'in, Mustafa Duyar'ın ifadesiyle tutuklandığını belirterek savunması için süre istedi.*

Elif Ana; "Devlet Benle Alay Etmesin, Düzgün'ümü Ortaya Çıkarsın"

Galatasaray'da 90. haftadayız. Geçen haftaki Manisalı öğrencilerin ceza almasını protesto eden 9 gencin gözaltına alınması ve polisin saldırısı ardından bu

Önemlidir bir kayıplar bulundğunun açıklanmıştı. Yüreği yanmış analar önce ilk tepkiyi verdiler. Çünkü her koşulda, karda kışta, coplar altında susmamış

hafta katılım daha fazlaydı. Kırmızı bantları ve beyaz eşarplarıyla analar bu hafta da yerlerini almışlardı.

Eyleme sessiz oturma ile başladı. Ardından megafon Elif anaya uzatıldı. Bu hafta bir kayıp anılmayacaktı. Bu hafta bir kayıp hakkında yayınlanan yalan haber insanlara açıklanacaktı.

bir ana için, o yaşlı bedenler için, yüzünü görmeye, dokunmaya hasret kaldığı oğlundan haber almak ciddi bir gelişmedir.

Türkiye Gazetesi'nde Cuma günü bir haber yayınlandı. 16 aydır kayıp olan Düzgün Tekin'in Yunanistan'dan Türkiye'ye geçerken yakalanan PKK'li olduğu açıklandı.

Elif Ana megafon elinde yalan habere öfkesini haykırıyordu. 16 aydır aradığı, çalmadık kapı bırakmadığı oğlu hakkında bir haber gelmişti, ama ne resimdeki oğlu Düzgün'dü ne de haber doğruydı. Kendisiyle alay edilmesine tahammül edemiyordu. Megafondan haykırıyordu; "Devlet benle alay ediyor. Ben Düzgün'ümü tanımıyor muyum? 16 aydır oğlumun resmini taşıyorum. Oğlum devletin elinde. Oğlumu çıkarınlar ortaya. Mehmet Ağar da evlat acısını gördü. Evlatlarımız ellerinde. Bizle alay etmesinler. Biz burada oturuyoruz, evlatlarımızı istiyoruz. Ellerimiz yakalarında olacak."

Burjuva basın kontra kalemelerini devlet politikasına göre kağıda döküyor. Ankara Emniyet Müdürü de Meral Akşener ve Tansu Çiller ardından kayıplar için cezaevlerinde ya da dağda oldukla-

rını açıkladı. Artık dünyada herkes tarafından bilinen Türkiye'deki kayıplar devlet eliyle de olsa üstü örtülemez. Çünkü kayıpların sorumluları Susurluk'taki kaza ile ortaya çıktı. Mafyacı kontrgerilla devleti kayıpların kimsesizler mezarlıklarında; boş arazilerde cesetlerinin bulunmasını, nasıl açıklıyor.

Galatasaray Lisesi önü işte bu zulmün aynası. Bu hafta Birsen Gülünay okuduğu açıklamada da "Buradan duyuruyoruz ki biz güçlüyüz. Bu ne kol gücü, ne silah gücü. Bu haklı olmanın gücü. Bu burada ve her yerde yaşamı ve adaleti savunan insanların desteğinin gücü. Bu güçle, her hafta yine burada olacağız" diyordu.

isveç'te de "Kayıplar PKK'de çıktı" yalan haberinin ardından Galatasaray'daki kayıp ve tutsak ailelerine destek için eylem yapıldı. Uluslararası Af örgütü tarafından Stockholm şehir merkezindeki Sergei Meydanı'nda kayıplar için yapılan eylemde kayıp resimleri taşındı. Eylemi izleyenlere Türkiye'deki kayıplar konusunda açıklamalar yapıldı. Galatasaray'daki analar için Fransız yapımcı tarafından çekilen "Cumartesi Anneleri ve Kayıplar" adlı belgesel 10. FIBA Festivali'nde en iyi röportaj ödülü aldı.*

Türkiye Gazetesi Sahtekarlık Yaparken Bu Kez Ateşle Oynuyor Her Yalanınızın Birde Bedeli Olduğunu Unutmayın

31 Ocak tarihli Türkiye gazetesinde bir haber çıktı. "Kayıplar PKK'li çıktı" başlığıyla verilen ve Yunanistan'dan geçiş yaparken yakalanan PKK'lilerden birinin adının Düzgün Eskin olduğunu yazıldığı haberde bu şahsın Galatasaray lisesi önünde aranan kayıplardan olduğu da belirtiliyor. Yani yakalanan kişinin 1994 yılında polis tarafından kaçırılarak kaybedilen tekstil işçisi Düzgün Tekin olduğu ima ediliyor. Haberde çarpıcı bir başlıkla iki kelimeye oturtulan satırlardaki politika aslında çok bilinçli ve kasıtlı uygulanıyor. Sadece soyadı farkıyla verilen bu haber, bir süre önce kayıplara ilişkin demeçler veren Tansu Çiller, Meral Akşener ve işkenceci şefi Alaaddin Yüksel'in iddialarını doğrulamak için yazılmış. Kısacası Türkiye gazetesi sahibinin sesi olduğunu ve izinden şaşmadığını ispatlıyor.

ikinci bir konu ise Türkiye'de muhabirlik yapan Salih Ünlü'nün imzasıyla çıkan bu haberi, Ünlü'nün kabul etmeyerek tezkip etmesidir. Çıkan haberin ardından gazetemizi arayarak kendinden habersiz imzasının kullanıldığını ve olaydan kesinlikle haberdar olmadığını söyleyen Salih Ünlü ile daha sonra yüzyüze görüştük. Yaptığımız konuşmada haberle hiç bir ilgisi olmadığını söyleyen Salih Ünlü demokrat bir insan olduğu için bunun kendisine kaşdı yapıldığını ifade etti. Türkiye gazetesinde çalışan muhabirlerin haberlerinin, onlara sorulmadan sık sık değiştirildiğini çoğunlukla asılsız ve şişirme haberlerin muhabirler adına çıkarıldığını ve işten çıkarılma kaygısıyla pek çok gazetecinin buna göz yumduğunu söylerken aynı zamanda bu yüzden başlarına gelen olaylarda da gazetenin sahiplenmediğini ekledi. Salih Ünlü ayrıca gazetede kayıplar üzerine çıkan asılsız ve karalamak için yazılan haberdan istihbarat müdürü Cevdet Akyol, gece şefi İbra-

him Karahan ve yazı işleri müdürü Nuh Albayrak'ın sorumlu olduğunu ve bu tür işlerin özellikle Nuh Albayrak tarafından yapıldığını söyledi. Bu olaydan kaynaklı Türkiye gazetesi ile ters düştüğünü ve ayrılma noktasına geldiğini bildiren Salih Aydın kendi adıyla çıkan bu haberden ötürü tüm kayıp ailelerinden ve Düzgün Tekin'in ailesinden özellikle özür diletti. Kayıp ailelerine saygı duyduğunu ve asla halk düşmanı olmadığını ifade eden Salih Ünlü hiçbir zaman satılık kalem olmadığını vurguladı.

Biz şimdi Türkiye gazetesine soruyo-

ruz. Bu şekilde pervasızca, dayanaksız haber verebildiğinize göre demek ki siz tüm kayıpların yerini gerçekten biliyorsunuz. Cesetleri dere kenarlarında, yol ağzlarında, çukurluklarda, hatta karakol arkalarında, tugay çöplüklerinde bulunan insanların oraya nasıl atıldığını da çok iyi biliyorsunuz. Yani bütün kayıplardan katliamlardan birebir sorumlusunuz! Peki neden bunu yanınızda çalıştırdığınız insanların üzerine atıyorsunuz da, açık açık ifade edemiyorsunuz?

Evet Türkiye gazetesinin suç dosyası taşınmaz hale geldi. Bu durumda bize şunu söylemek kalıyor. Biraz ağır olun beyler, iştahla size uzatılan kemiğin üzerine atarken biraz kafanızı çalıştırın. Çok iyi biliyorsunuz ki artık bu ülkede herhalketinin bir hesabı, bir bedeli var. Bedel ödediği kadar bedelin en güzelini ödetenlerde var. Ve siz acılı analarımızla dalga geçerek, onların yaralarını deşerek ateşle oynadınız.*

"Oğlumuz Dağda İse de Hapiste İse de İspat Etsinler"

Düzgün Tekin'in Annesi ve Babasıyla Türkiye Gazetesi'nde Çıkan Haber Üzerine Konuştuk

"Oğlumuzun yaşadığını söylüyorlar. Peki bizim çabamız niye?"

Oğlumuz yaşıyadı bizim haberi-miz olurdu yaşadığını bildirirdik mutlaka.

16 aydır biz Galatasaray'da oturuyoruz oğlumuzu istiyoruz. Düzgün'ü istiyoruz. Hiçbir yerden sonuç alamadık. Kayıp ailelerine katıldık Düzgün'ü kaybetmesinler diye. Türkiye Gazetesi madem ki o yazıyı yazmış niye göstermiyor. Basına gösterebiliriz, biz görelim kimdir. O, madem ki gözaltına alınmış içerdedir. Yerini söylesin gösterebiliriz. Fotoğrafını gördük. Bizim soyadımız Tekin, yakaladıkları Eskin. Bunu biliyorlar ama mahsus yapıyorlar. Bile bile yapıyorlar. 16 aydır biz durmadan Düzgün Tekin'i istiyoruz. Eğer oğlumuz meydana çıktıysa devlet bize gösterebilir. Dağda ise de, hapiste ise de ispat etsin. Gidelim görelim. 16 aydır biz çocuğumuzu arıyoruz. Köyden sırf bunun için çıkıp geldik çalmadığımız kapı kalmadı. Dev-

lete de başvurduk "yok, bilmiyoruz" dediler.

Şimdi çocuğumuzu nereye gitsin biz devlete başvuruyoruz. Bizim çocuğumuzu devlet kaybetti. Devlet diyor ki, "Türkiye'nin etrafında kuş uçmaz. O zaman bizim çocuğumuz nereye gitti. Oğlumuz devletin elinde. Ne olduysa devlet biliyor, biz nereden bilelim. Madem ki biz bu devletin kanunlarına bağlıyız elbette hesabını devletten istiyoruz. Türkiye Gazetesi bizimle dalga geçiyor. Anaların tümüyle dalga geçiyor. Oğlumuz yakalanmış, ispat etsinler gidip biz de görelim. Yakalandıysa niye diğer basına da çıkarılmadı. Öyle bir şey gerçekten olsaydı dururlar mıydı? Biz oğlumuzu devletten isteriz. Kaybeden bulsun. Devletten istemeyip de kimden isteyeceğiz.*

"BENİM DOĞRULARIM (!), PARTİ'NİN DOĞRULARI"

Geçen hafta yayınlanan okur mektubu bir yerde hepimizi anlatıyordu.

Hepimiz Parti-Cepheyle tanıştığımızda (ya da daha eski yoldaşlarımız Devrimci Sol'la) tanıştıklarında benzer değişimleri, duyulan yaşamışlardır.

Alışkanlıklarımız değişti, düşünce tarzımız, yaşamımız hatta şu tartışılmaz denilen zevklerimiz bile değişti. Arkadaşın mektubu bu yanıyla güzeldi. Ama ben de işin bir başka yanını yazarak o mektubu tamamlamak istedim.

Tamam, Parti-Cepheyle tanışmak bizi değiştirdi, değiştiriyor. Ama Partili, Cepheli olup da buna rağmen değişmeye karşı direnenlerimiz yok mu? Ya da daha doğrusu Parti Cepheli olup değişirken bazı yanlarımız da değişmemekte ısrar etmiyor mu? Bence ediyor. Hepimiz de bunu bir yerlerde görüyoruz.

Şimdi önce değişimin güzel bir örneğini aktarmak istiyorum:

"Bir zamanlar Hareket ve ben vardım. Bunu aşalı epey oldu. Bu ikisinin ayrılmazlığını artık biliyorum."

"Hareket benim tüm inanandır, özgürleşmemdir, et ve tırnak gibi bütünleştiğim hareketimin olmadığı bir an dahi düşünemiyorum."

Sanırım çoğunuz hatırlamışsınızdır. Bu sözler Dev-Genç şehitlerinden Erol Yalçın'ın bir yazısında geçiyordu. Onun sözlerinde ben, bizi içinde bulunduğumuz dünyadan çeken, düştüğümüzde ayağa kaldıran gücün ne olduğunu görüyorum. Bu gücü ona verenin Parti olduğunu söylüyor Erol. Kendi doğrularında ayak diremeden kişinin iradesini Parti'ye sunmasını söylüyor. Çünkü Parti ile bütünleşildiği oranda kendi "ben"ine karşı kazanılan bir zafer vardır. Parti, tüm birikimiyle şekil verecek, bizden yeni güzellikler yaratacaktır.

Sonrası kendiliğinden geliyor bir anlamda. Kendi "ben"lerimize karşı kazanılan zaferle beraber halkımızı ve onun ayrılmaz parçası olan Parti Cepheyi dişle tırnakla savunma, ölümler pahasına bir sahiplenme başlıyor. Kendimizi Parti içinde, Parti'yi ise savaşın içindeki yerine oturtmaya başlıyoruz. Başardığımız sadece dava insanı olmak değildir. Kısırlık, karamsarlık azalır. Yaşamda sıradanlaşmanın yerini önder olabilme alır. Önder niteliğini kazandıran Parti'dir. Onun doğruların, kişiliğimizin, bir parçası haline getirebilmektir.

Şimdi işte bütün bunlardan sonra işin ters yani olumsuz yanına geliyorum. Bu durumda "benim doğrularım" diye bir tanımlama olabilir mi? Elbette bir çoğumuz

bunun mümkün olmadığını söyleyecektir. Ama hep böyle söylense de günlük yaşamda tersini de görebiliyoruz; düzen içinde şekillenmiş olan bir kişilik kendine ait doğruları hayata geçirmekten de geri kalmıyor.

Söylemde kendimize ve Parti'nin dönüştürücülüğüne ilişkin pek çok şey söyleyebiliriz. Ama herşeyden önce bir devrimci düşüncelerini ve söylemini yaşama geçirme ahlakına sahip olmalıdır. Yani savaşın ve örgütün ihtiyaçlarına cevap verme sorumluluğunu biran için bir yana bıraksak bile, özü ve sözünün bir olması gibi ahlaki bir sorumluluk da

arasına kalın bir çizgi çekmiştir. imkansızlıkları Parti'yle kolektif bir tarzda, onun yol göstericiliğinde aşabileceğini görememektedir. Kendisini Parti'nin ellerine teslim etmesi söz konusu değildir. Öne çıkan kendisidir. Görünürde Parti'yi ve olanaklarını savunuyordur ama özünde savunduğu kendi "ben"idir.

Tabii o bu durumda gelişmenin gerekçelerini bulmak için çırpınır durur. Parti'yle arasındaki çatışma iyice boyutlanır. Başlangıçta belki güçsüzlüğünden kaynaklı gerekçeciliği artık programları uygulamamaya, talimatlara karşı çıkmaya dönüşür.

Kendi "ben"erimize karşı kazanılan zaferle beraber halkımızı ve onun ayrılmaz parçası olan Parti Cepheyi dişle tırnakla savunma, ölümler pahasına bir sahiplenme başlıyor. Kendimizi Parti içinde, Parti'yi ise savaşın içindeki yerine oturtmaya başlıyoruz. Başardığımız sadece dava insanı olmak değildir. Kısırlık, karamsarlık azalır. Yaşamda sıradanlaşmanın yerini önder olabilme alır. Önder niteliğini kazandıran Parti'dir. Onun doğrularını, kişiliğimizin, bir parçası haline getirebilmektir.

taşımaktadır.

Değişmemekte direnen biri ne yapar mesela? Parti kararlarını hayata geçirmez... Böyle bir kişilik Parti emir ve talimatlarını "kendine göre" bir düşünce süzgecinden geçirir ve sonra çeşitli gerekçelerle olmazlar, yoklar ileri sürer, eleştirildiğinde sürekli savunma içinde bulunan bir tavır takınır. Parti ile çatışma başlamıştır artık. Parti kendisini anlayamıyor, nesnel koşulları göremiyordur. Talimatlar yerine getirilemeyecek gibi gelir ona. Koşullar uygun değildir, yeterli insan yoktur ya da insanlar hazır değildir vb. Koşulları en iyi o biliyordur. Bu koşullar karşısında koşulları değiştirmek gücünü kendisinde bulamaz. Çünkü bu gücü ve güveni alacağı kaynakla, yani Parti'yle

Küçük burjuva gururuna dokunulduğunda tüm coşkusunu ve heyecanını yitirir. Karamsarlaşır. Çözümü kendisiyle hesaplaşmak yerine kendi dışındaki nedenlerde arayarak çok daha boyutlu bir çıkmaza girer. Hırçınlaşır.

"Ben ben" diyen, hala "kendin doğruları"yla yaşayan birimizin kolektif olabilmesi zordur. Kendi doğrularını Parti'ye dayatan kişi herşeyi en iyi kendisinin yapacağına inanır. Başkalarına güvenmez, onların başarısız olacağını düşünür. Kendisi çok şey bilir, çok şey görmüş geçirmiştir. Başkaları bunları bilmiyordur. Dolayısıyla yanlış yapacaktır. Herşeyi en iyi kendisi düşünür, başkalarının düşüncesi pek önemli değildir. Hataları geçitirir, temeline inmez. Kafayı yormaz. En

küçük başarısını bile abartır.

Aslında işin özü şu sanırım. Kendi doğrularını dayatan, örgüt içinde kendi bireysel yaşamını sürdürmeyi istiyordur. Kuralları da, ölçüleri de bireyseldir. Ufak tefek basanlar kendisini tatmin etmesi için yeterlidir. Kendi doğrularını savunurken kendine çok fazla güvenen bir havası olur genellikle. Ama bu kendine güven koftur. Zor, karmaşık gelişmeler karşısında büyük ihtimalle eriyiverir. Bu kez diğer bir uç noktaya yani kendine aşırı güvensizliğe dönüşmesi hiç de zor olmayacaktır.

Cepheli olup da Cephelileşemeyen birinde örgüt bilinci de gelişmez. Kolektif bir bütün olan Parti'yi pratiğiyle reddeder. Ayrıcalıklı olduğunu düşünür. Disiplin, ilke ve kurallar onun için geçerli değildir. Kuralları ve disiplini başkalarından isterken kendi üzerine otorite tanımaz. Örneğin bir süre evden çıkma denmiştir. Çıktığında birşey olmayacağını düşünür. Kafasına göre hareket ederek onarılması zor hatalara yol açar.

Parti'nin kolektif bir bütün olduğunu, bir talimatın bile uygulanmamasının birçok şeyi olumsuz etkileyen bir rolü olduğunu düşünmez. Parti neyi hedeflemiştir, geleceğe yönelik neyi planlamıştır, bunları görmez. Örgütüne karşı sorumsuzdur. Onun gelişip güçlenmesinin önünde engel olduğunun farkına varmıyor, ya da umursamıyordur.

İşte böyle olunca atılan o güzel adım sakatlanıyor. Bir Partiliye, Cepheliye yakıştıramadığımız şeyler çıkıyor o zaman ortaya. Oysa ben bilirimcilik yerine mütevazılığı, kendine boş güvenin yerine halka ve Parti'ye güveni, birey yerine yoldaşlarımızı ve halkımızı koyabildiğimiz ölçüde o adım sürecektir.

Aslında hepimizin Cepheli olma sürecinde kendimize özgü bir tecrübesi, ya da gözlediği şeyler vardır. Bunları böyle tüm Parti-Cephelilere mektuplarla paylaşabiliriz. Önceki sayıdaki mektubu okuyunca bunu düşündüğüm için yazdım zaten.

Cepheli olduğumuzda eksiklerimizin, zaaflarımızın bulunması doğal. Ama Cepheli olduktan sonra bunlarda direktmek biraz samimiyetsiz ya da en azından çelişkili bir davranış gibi geliyor bana. Böyle bir samimiyetsizliği ise devrimcileşmeye çalışan birine yakıştırmak mümkün değil.

Bu yüzden sözlerimi şöyle noktalıyorum: Cepheli olmak yetmez. Cephelileşmeliyiz.

Tüm Kurtuluşçulara ve okurlarına selamlarımı yolluyorum.*

EMEK TEKELCİ BURJUVAZİYE DİYET ÖDÜYOR

Emek uzun süredir, kıvranıyor, komplo teorileri arasında dolanıp duruyor ancak bir türlü de fikrindeki dosdoğru söylemiyordu. Sonunda dayanamadı. **"Sabancı cinayeti"** diyerek sözde eleştiri yapan bir yazı da onlar döktürdü. Döktürdü diyoruz, çünkü özgün hiç bir şeyin olmadığı, kırk yıllık eleştirilerle, "güncel" komplo ve "gündem" teorilerinin harmanlanmasıyla ortaya çıkarılmış bir yazıydı. (*)

"Cinayet"... işe önce bu kelimeyi ele alarak başlayabiliriz. *Bir*; herhangi bir öldürme olayını cinayet ya da katliam gibi sıfatla tanımlamak maktulü savunmaktır. Emek, Sabancıları mı savunuyor? **İki**; buradaki cinayet tanımı olayı adli bir olaya indirgeyip onun arkasındaki siyasal gerekçeyi yok saymaktadır. Emek'e göre olay "adli" bir olay mıdır?

Marksist-Leninist literatürde, devrimci literatürde yanlış bulunan eylemlerin eleştirisinin nasıl, hangi kavramlarla yapılacağı az çok bellidir. Kuşkusuz bu literatürden, en azından örneğin Lenin'in -ülkemizdeki silahlı mücadele savunucularını, pek de ilgisi olmadığı halde benzetmeyi çok sevdikleri- Narodniklere yönelik eleştirilerinden Emek'çilerin de kuşkusuz haberi vardır. O halde niye buna rağmen eylemi örneğin her zamanki gibi "bireysel terörizm" vb. olarak nitelenmenin ötesinde bir yandan cinayet deyip, bir yandan adli olay düzeyine indiriyorlar. Hesap ne?

İşte bunu cevaplayabilmek için şöyle olan bitene, sürecin gelişimine bir göz atmak gerek:

TÜSİAD toplantı yapıyor ve toplantının başında **"Özdemir Sabancı ve Metin Göktepe için!..."** anma yapılıyor. Özdemir Sabancı TÜSİAD'cılarının kendi sınıflarının üyesi. Bu normal. Ama ya Metin Göktepe? Burjuvazi Metin Göktepe'ye niye sahip çıkıyor? Yüzlerce infaz var. Hadi bunlar bir yana, katledilen onlarca gazeteci var. Niye?

TÜSİAD'çılar, bir süredir "reform" sesleri yükseltiyor, buna kamuoyundan da destek bulmaya çalışıyorlardı. "Demokratiklerini" kanıtlamak için kendilerine uygun bir materyal arıyorlardı. Göktepe'nin devlet tarafından katledilmesi son derece aleniydi, kamuoyunun gözleri önündeydi. Bu, TÜSİAD'çılar için uygun bir durumdu, ama yetmezdi. (Aynı devlet tarafından aynı alenilikte gerçekleştirilmiş başka cinayetler de vardı) işte tam bu noktada Emek, (O zamanki Evrensel) TÜSİAD'ın materyal arayışına çanak tuttu. Metin Göktepe bir gazeteci idi. Evet, TDKP'li değil, TDKP'li bir gazeteci değil, militan bir gazeteci değil, yalnızca bir **"gazeteci"**.

Göktepe devrimci, demokrat bir gazetenin çalışanı olduğu için katledilmiş miydi? Geliştirilen tüm söylemler buram buram bir çıkarıcılık uzlaşmacılık kokuyordu.

Kendi militanınızı **"yalnız gazeteci"** yaptınız. Sırf burjuvazi desteklesin diye. Pekala devrimci gazeteci deseydiniz ne

olurdu? TDKP'li (üyesi, taraftan neyse) olduğu açıklansaydı ne olurdu?

TÜSİAD'çılar Göktepe için "saygı duruşunda" bulunuyorlar. Emek "Sabancı cinayeti" diye yazarak *diyetini* ödüyor. Kırk yıllık revizyonist, şabloncu görüşleriyle "terörist eylem", "maceracı çizgi" demek yetmiyor bu kez. Çünkü yazının amacı, böyle bir çizgi tartışmasından çok, bir yerlere de bir şey söylemek. Burjuvazinin devrimcilerin psikolojisine yönelik geliştirdiği propagandaya sözde cevap verirken, bir başka cepheden o da saldırıya geçiyor. Burjuvaziye, **bakın, bizim gibi "komünistler" de var; bizim "suikast ve sabotajlarla" ilgilimiz yok. Center'lerinizde rahat rahat oturabilirsiniz, biz bomba da kullanmayız, fabrikalarınızı da yakmayız**, diyorlar. İşte **"cinayet"** sözcüğü burada

anlam kazanıyor.

Emek TÜSİAD Raporuna ilişkin doğru değerlendirmeler yapıyor. Bundan çözüm çıkmaz diyor. Ama aynı Emek artık devrim iddiasını ve perspektifini kaybetmiştir, tekellersiz yaşamayı da **pratik** olarak pek düşünmemektedir. Legal parti kurdularından beri tek **çıkışları** Metin Göktepe olayıdır. Parti olarak başka hiçbir varlık gösterememişlerdir. Tekeller, burjuva medya sahip çıkmasaydı, kendileri birşey yapamazlardı. Bu da açık. Bu noktada da kendilerini tekellere borçlu hissediyorlar. Ve karşılığını Sabancı'nın cezalandırılmasını "cinayet" diye nitelen-dirip Sabancıyı sahiplenerek ödüyorlar.

Tekelci burjuvaziye arada böyle mesajlar gönderilecek ki, devlet "Parti'nin üzerine çok fazla gelmesin. Tekelci burjuvaziye silahlı mücadeleyi yürüten devrimci örgütlerle aralarında hiçbir ortaklığın, yakınlığın olmadığı kanıtlanacak ki, siyasal arenada var olunabilsin. Değilse mazallah tekelci burjuvazi EMEP'i de, Emek'i de kapatverir. Yalnız hala bir eksik var; eğer ki tam güven veremeli, diyet borçlarını tam ödemek istiyorlarsa, Sabancı için bir de anma yapmalı ki tam olsun!

Emek "cinayet" demenin ötesinde eylemin zamanlamasına ilişkin de komplo teorisyenlerinin papağanlığını yapıyor: **"Sabancı cinayeti, Metin Göktepe'nin**

yüzlerce kişinin gözü önünde polis tarafından öldürülmesi üzerine öfkeli halk kalabalıklarının sokaklara dökülüp, diktatörlüğün siyasal cinayetlerine karşı protestolara yöneldiği bir dönemde gerçekleşti ve bu mücadeleye sekte vurdu..."

Emek, eylemin zamanlamasına ilişkin, Metin Göktepe olayını hatırlarken, Metin Göktepe'nin katledildiği törenin yapılma nedeni olan **Ümraniye Katliamı**nı hatırlamıyor.

İlginçtir gerçekten de. Burjuvazi Ümraniye'yi anmaz, anmıyor. Emek de anmıyor. Objektif olma anlamında bile, Sabancı eyleminin hemen Ümraniye katli-

minin sonrasında geldiğini yazmıyor. Kitle eylemi Metin Göktepe'nin katledilmesinden dolayı gelişti diyor. Yanlış söylüyor, eksik bırakıyor, çarpıtıyor. Metin Göktepe'nin katledildiği yer bir cenaze töreniydi, o törende de binler vardı. **"Ümraniye ve Göktepe katliamı üzerinde gelişen kitle eylemi"** dese doğru söylemiş olacak, ama diyemiyor. Çünkü ilkinde katledilenler DHKP-C'li. Yani onun gözünde "meşru" değil.

Geliyor bugüne. Hainin, Mustafa Dıyar'ın teslim olmasını da "gündem değiştirme" olarak değerlendiriyor. Bilseydik hain teslim olsun mu, gündeminiz uygun mu acaba diye sorardık! Barışçılara göre varsa yoksa "barış"... Emek'çilere göre de dünyanın sınırları mesela Ünal'dan çiziliyor. Bunların dışında herşey "gündem değiştirme"... Tabii yazıda sözünü ettikleri gündem Susurluk... Hainin teslim olması bunu değiştirmiş. Oysa kendilerinin gündemle ne ilgisi var acaba? Kendileri Susurluk'la ilgili tek bir şey yapmış, onu gündemlerine almışlar mı ki, "değiştirilmesinden" şikayetçi olmaktadır? Emekçi kesimlerin suçlulardan hesap sorulması talebiyle gündemi meşgul ettiği bir zamanda gündeme gelmiş teslim olma olayı. Pekala emekçi kesimler bu taleple gündemi meşgul ederken, TDKP ne ile meşgulumuş? Çünkü Türk-iş mitinginin dışında aylardır kimse onları ne ortalıkta, ne başka bir yerde görmüyor bile.

TDKP'liler kimsenin yabancı değil.

Sık sık görüş değiştirirler. İlkeler değil, yasanacak yer önemlidir onlar için. Değerler değil, nerde fayda var, nerde çıkar var, o önemlidir. Bu onlara dün kitle eylemlerini sabote ettiriyordu; şimdi Sabancı eylemini karalayarak farklı çıkarlar umuyorlar. (**) Kendi öz güçleriyle, direnişleriyle ayakta durmak pek geleneklerinde yoktur. Eskiden sırtlarını Amavutluk'a dayamışlardı. Bu öyle bir dayamaydı ki, Amavutluk, ülke içinde kan döken, zindanları -içlerinde TDKP'liler de dahil olmak üzere- devrimci, demokratlarla tıkabasa dolduran 12 Eylül cuntasına **"Kemalist"** diyor, Evren'in cuntasını **"milli burjuvazinin iktidarı"** olarak değerlendiriyordu. Bununla da kalmıyor, cuntayla anlaşmalar imzalıyor, her akşam Türkiye'ye yönelik radyosundan "Mustafa Kemal'in Türkiye'si" türkülerini söylattiriyor, ve dahası **bomba atanlar, soygun yapanlar, adam öldürenler devrimci olamaz, teröristtir, karşı-devrimcidir** diye fetvalar veriyordu. İşte AEP radyosundan bütün bunlar söylenirken, TDKP'liler hala ideolojik gıdalarını bu radyodan almaya devam ediyor, Amavutluk'a toz kondurmuyorlardı. Faydacılık o boyutlardadır ki, böyle bir durum karşısında bile Amavutluk'u eleştiremez.

Eh şimdi Amavutluk yok, sırtını dayacağı başka bir şey de yok. Legalleşmek gerek. Yetmez. Tekelci burjuvaziyle de arayı yumuşak tutmakta yarar var. Sonra büyük taktikler, politikalar, süreç tahlilleri adına bunlar teorize edilir.

Sabancı cinayeti diyerek belki bir diyet borcunuzu ödemiş olursunuz ama bununla tekellere kendinizi beğendirmiş olmazsınız. Çünkü tekeller öyle kolay kolay beğenmezler. Oportunizm çizgisindeki bu yanı keşfeden tekeller, sizi hergün daha fazla şeyi terk etmeye, devrimle, devrimcilikle aranızda daha kalın çizgiler çekmeye zorlayacaktır. Ve bunun sonu yoktur.

(*) 23 Ocak 1997 tarihli Emek, "Terörist Profili, Devrimci Eylem ve Karşı Propaganda" başlıklı A. Cihan Soylu imzalı yazı.

(**) İdeolojik gıdasını aynı kaynaktan alan, "ayrılmış" olmasına rağmen TDKP'yle aynı gelenekleri savunup uygulayan, dünyanın TDKP'si olmaya aday TİKB de, hainin teslim olması olayını aynı bakış açısıyla ele alıp, kendine bundan pay çıkarmaya çalıştı. Teslim olan hain Mustafa Dıyar Cepheli olmadan önce TİKB'liydi. Hah bu da TİKB için bir fırsattı. Sabancı'nın cezalandırılması gibi, ülkede günlerce tartışılan bir eylemi Alın-teri gazetesinde bir cümleyle geçiştirirken, aradan bir yıl geçtikten sonra, hainin teslim olması, üzerine TİKB Merkez Komitesi imzalı bir açıklama yaptılar. TİKB, "Mustafa Dıyar'ın geçmişte kuş-kulu durumları olduğu gibi" ipe sapa gelmez bir savla, aynı Emek'çiler gibi, eylem hakkında şaibe yaratmayı amaçlıyordu. TİKB, bu "Merkez Komite" bildirisiyle hem eylem karşısındaki tahammülsüzlüğünü, hem arada adımı duyurayım da nasıl olursa olsun mantığını ortaya koyuyordu. Tabii basit bir mantıktı bu, hesap küçüktü. Küçüklük kompleksi, daha büyük hesap yapmalarına, büyük düşünmelerine elvermiyordu anlaşılır. Amavutluk kültürü, birbirine olmadık şeyler söyleyen bu iki grubu yine yanyana getirmişti.*

Soruşturmalarla Gençliği Yıldırıamazsınız

Ülkenin dört bir yanındaki üniversitelerde 200'ü aşkın öğrenciye soruşturma açıldı. Amasya'da, İzmir'de, Ankara'da, Çanakkale'de, İstanbul'da 6 Kasım'da YÖK ve uygulamalarının kaldırılması talebiyle eylemlere katılan birçok öğrenciye ceza yağdı. İş o kadar boyutlu hale geldi ki İzmir'de soruşturmaları protesto eylemi yapan öğrenciler gözaltına alınıp tekrar soruşturma açıldı. Yine soruşturmalar için eylem yapanlara soruşturma açıldı. Devlet öğrencilerin hak arama mücadelesini gözaltılarla engelleyemiyor. Bu sefer okullarda soruşturmalar başlıyor. Uzaklaştırmalar, okuldan atılma ve hapis cezaları piyasaya sürülüyor. Açıkça görülüyor ki devlet saldırı planlarından vazgeçmeyecek.

Bu sefer soruşturma açılan yer İstanbul Üniversitesi. 20 kadar öğrenciye soruşturma açıldı. Yurtlardan atılan ve atılma durumunda olanlar var. Emniyet Müdürlüğünden okul yönetimine baskı yapıldığı da gelen haberler arasında.

Üniversite öğrencilerine İstanbul'da ve Anadolu'da soruşturma açılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Net bir biçimde görüyoruz ki bugün Türkiye'de egemen güç toplumun örgütlenmesini istemiyor. Bunun için en demokratik taleplerimizi şiddetle bastırıyor. Böylece bir yandan bütün hareketleri engellemek bir yandan da bu eylemlere katılabilecekler gözdağı vermeyi hedefliyor. Tüm tarih süreci boyunca mücadelesinin her zaman bedeli olmuştur. Bu kez gençlerimiz bu ağır bedeli ödemekte. Belki bir züğürt tesellisi ama bizi yönetenlerin iç yüzlerini, gerçek niyetlerini böylelikle görebildik. Öğrencilerin daha demokratik eğitim istemesi ve ardından polisin tutumu öfkemizi büyüttü. Büyük bir üzüntü duyuyorum.

Emniyet müdürlüğünün 6 Kasım'da gözaltına alınanlara soruşturma açılması için üniversite yönetimine baskı yaptığı söyleniyor.

Emniyetten mutlaka baskı geliyordur, belli talepler geliyordur ama fakülteler bu baskıya uymak zorunda değil. Biz olabildiğince baskılan dikate almamaya çalışıyoruz. Malesef üniversitelerimizde kraldan çok kralcı yöneticiler var ve çocuklarımıza verilebilecek en ağır cezaları veriyorlar.

Manisa'daki liselilere çete kurdukları gerekçesiyle onlarca yıl ceza verilirken bu gençlere işkence yapanların mahkemeleri sürekli erteleniyor.

Manisa'daki olay bu adamların iç yüzlerini ortaya çıkartan bir örnek. Bizim dönemimizde 12 Mart öncesinde buna benzer bir örnek yaşanmıştı. Üsküdar vapurunun tersanede batırılması işi. Bunun MİT tarafından yapıldığı daha sonra ortaya çıktı. Fakat öyle bir senaryo kurmuş öyle bir terane hazırlamışlardı ki ortada bir tek somut suç unsuru, suç aleti bulunmaksızın tamamen baskı altında alınan ifadelerle insanlar mahkum edilmek istendi. Manisa'daki olayda da çocukların gizli bir örgüt oluşturduklarına dair hiç bir delil yok. Ama Ahmet'e baskı yaparak Mehmet'i, Mehmet'e baskı yaparak Ayşe'yi, Ayşe'ye baskı yaparak Fatma'yı suçlattılar ve bir senaryo yazdılar. Bu adalet açısından bir yüz karasıdır.

Prof. Dr. Toktamış Ateş
Net bir biçimde görüyoruz ki bugün Türkiye'deki egemen güç toplumun örgütlenmelerine izin vermek istemiyor. Bunun için en masum sayılabilecek demokratik taleplerimizi şiddetle bastırmaya çalışıyor. Bu tür olaylarda maalesef bu kez gençlerimiz bu ağır bedeli ödemek zorundadırlar.

Öğrencilerin, üniversite çalışanlarının, öğretim görevlilerinin ortak sorunları var mı?

Herkesin sorunları var. Sorunlarını dile getirenler şimdilik öğrenciler ve baskılar onların üzerinde yoğunlaşıyor. Yarın toplumun diğer kesimleri de taleplerini dile getirecekler. Aynı baskı onları da sindirmeye çalışacak. Ama toplumun tüm kesimleri direnmeye başlasa, hiçbir baskının faydası olmayacak. Önemli olan bunu becermek.

Halkın %92'sinin evet dediği söylenen 82 Anayasası Yüksek Öğrenim Kurumunu da beraberinde getirmiştir. Şimdi gündemde yeni YÖK tasarısı var. Tasarı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Biz 82'de YÖK daha tasarı halindeyken elimizdeki bütün imkanlarla karşı çıktık. Yüksek öğrenim Kurumunun kaldırılmasını isterken şimdi YÖK'ü bu biçimiyle savunmak zorunda kaldık. Bu da kaderin garip bir cilvesi. Yeni tasan eski yasaya oranla öğretim üyelerine, öğrencilere ve diğer personele bir değişiklik getirmiyor, kısıtlamalar devam ediyor. Aradaki tek fark YÖK'ü tamamen hükümetin güdümüne vermek. Zaten kısıtlanacak hak da kalmamış ortada. Bugün gerçekten 2547 nolu YÖK kanunun hükümleri kullanılsa, biz şöyle bir röportajı bile yapamayız. Bu röportaj için önce dekanlığa yazı yazmak, oradan yazılı izin almak zorundayım. Meşruluk temelinde geliyor bazı şeyler.

Öğretim görevlileri yeni yasa tasarsının kalkması, için boykot yapabileceklerini belirttiler. Siz böyle bir boykota katılır mısınız?

Yüksek Öğrenim Kurumunun hükümete bağlanması konusunda boykot yapmam. Biz en azından 10-12 yıldır YÖK'e karşı mücadele ettik. Zaten antidemokratik olan YÖK'ün hükümete bağlı hale getirilmesi çok

"Baskılar Karşısında Sinmeyeceğim, Haklı Taleplerimizi Haykırmaya Devam Edeceğiz"

önemli değil. Sadece bu taleple sokağa çıkmam. Ama daha demokratik bir üniversiteler yasası için mücadeleden yanayım.

Soruşturma ne zaman ve hangi sebeple açıldı?

24 Ocak'ta elimize bir tebliğ ulaştı. Bu tebliğde soruşturmanın sebebi polise mukavemet, kamu malına zarar, izinsiz gösteri yapmak ve dağılın

ihzarına uymamak olarak gösteriliyor.

Üniversitelerde çeşitli etkinliklere, hak arama eylemliliklerine katıldıkları gerekçesiyle ülke genelinde birçok öğrenciye soruşturmalar açıldı. Bunlardan biri de sizsiniz. Devlet bu politikayla neyi hedefliyor?

Gelişen Kitle Muhalefeti baskı ve zor uygulayarak yok etmeyi sindirmeyi amaçlıyorlar. Susurluk'taki kazayla birlikte devlet içerisindeki kirli ilişkiler ağı açığa çıktı. Devletin mafyacı faşist yüzünü, halkı katledenlerle nasıl işbirliği içinde olduğunu, güya "aranan" Abdullah Çatlı'nın yeşil pasaportla elini kolunu sallayarak dolıştığını gördük. Tüm halk gördü. Pisliklerin üzerini kapatmayı hedefliyorlar. Bunun için de kim hak talebinde bulunursa onun üzerine gidiyor, hiçbir şey olmamış gibi yeniden hükümet koltuğunda oturmaya devam ediyor. Göstermelik meclis araştırma komisyonları kuruluyor. Bu komisyonların neyi ne kadar araştırdıkları da meçhul açıkçası halkı kandırmak, kandıramadığı noktada ülkeyi kan gölüne çevirmekten çekinmeyerek iktidarını sürdürmeyi hedefliyor.

Soruşturmalarla karşı nasıl bir tavır belirlenmelidir?

öncelikle örgütlü olmak lazım. Örneğin kaç kişiye daha soruşturma açıldığını, niye, ne zaman açıldığını bilmiyoruz. Yurttan atılanlar olmuştuk bilmiyoruz. Dağınıklığı gidermemiz lazım. Sonra diğer öğrenci arkadaşlara, ailelerimize, öğretim görevlilerine, halkın diğer kesimlerine suçlu olmadığımızı, asıl suçluların bizim taleplerimizden rahatsız olanlar olduğunu

Nuray Eren
(İstanbul)

Üniversitesi Adalet Yüksek Okulu 2. Sınıf öğrencisi)

Bize destek verenlerle imza toplayabiliriz, soruşturmaları protesto için siyah kurdela takabiliriz. Basına ve kamuoyuna haklılığımızı anlatabiliriz. Tavrımız kesinlikle sinmek olmayacak *

anlatmamız gerekiyor. Bunun için ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağız. Bize destek verenlerle imza toplayabiliriz, soruşturmaları protesto için siyah, kurdela takabiliriz. Basma ve kamuoyuna haklılığımızı anlatabiliriz. Tavrımız kesinlikle sinmek olmayacak. Bugün belki soruşturmalar bize açıldı. Ama yarın başkasına açılmayacağının garantisi yok. *

Katliamın Sorumlularını İstiyoruz

Toplumsal muhalefetin giderek arttığı yıllar. Artık gündem iktidarın tekelden çıkıyor. Üniversitelerde sivil faşist işgaller kırılıyor. 16 Mart 1978'de hukuk ve iktisat fakültesinden çıkan öğrencilerin üzerine kurşunlar, bombalar yağdırılıyor. Ortalık kan revan içinde. Hatice özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Ahmet Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Murat Kurt faşistler tarafından katlediliyor ve onlarca öğrenci yaralanıyor. Diğer günlerde polis, devrimci-demokrat öğrencilerle birlikte çıkışta belli bir yere kadar gelirken, katliam günü ana kapıdaki karakolda bekliyor. Bir polis memuru katillerin peşinden

koşarken, *bizzat* Reşat Altay tarafından durduruluyor. Faşist katiller ellerini kollarını sallayarak Beyazıt Karakolu'nun önünden geçip kayıplara karışıyorlar.

Aradan 18 yıl geçmesine, katliamın sorumlularının devlet tarafından bilinmesine rağmen kimse yakalanmadı. Bu saldırı yeni bir dönüm noktası oldu. O güne kadar tekil olarak yaşanan faşist saldırılar, halka yönelik devlet destekli kitlesel katliamlar boyutuna sıçradı.

Katliam sonrası İstanbul "Üniversitesi Merkez Kampusu Dev-Genç önderliğinde işgal ediliyor. Ertesi gün onbinlerce öğrenci, emekçi, yurtsever, ilerici halk güçleri sel olup Beyazıt Meydanı'ndan

Sirkeci'ye akıyor. Halk, katliamı lanetliyor ve sorumlularını istiyor. Daha sonraki yıllarda, katliamın yıldönümünde Eczacılık Fakültesi önünde anmalar, yürüyüşler düzenleniyor. Polis her seferinde tahammülsüzlüğünü gösteriyor.

3 Kasım 1996'da Susurluk kazasıyla birlikte faşistlerin devletle olan bağı ayan beyan ortaya çıkıyor. "Aranan" faşist Abdullah Çatlı, Emniyet eski müdürlerinden Hüseyin Kocadağ ölürken, milletvekili, aynı zamanda korucubaşı Sedat Bucak yaralanıyor. Devletin mafyacı, faşist niteliği net bir şekilde ortaya çıkıyor. Kirlili ilişkiler ağı, halk kitlelerinin gözleri önüne seriliyor. Devletin, tescilli faşistleri nasıl taşeron olarak kullandığını ve bu faşistlere yeşil pasaport, sahte kimlik vererek nasıl serbestçe ortalıkta dolaştığını görüyoruz. Bu faşistlerden biri de 16 Mart katliamının emrini veren ve içinde yer alan Abdullah Çatlı. Çatlı Ankara'da 7 TİP'inin öldürülmesinden de sorumlu ve bu olay yüzünden Ankara'da aranıyor, İstanbul'a geçiyor.

Katliamdan bir hafta önce emniyet müdürlüğüne, sol görüşlü öğrencilere yönelik bir saldırı yapılacağı haberi geliyor. Ama saldırıya karşı bir önlem alınmıyor. Şu an İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı ve terörle mücadelede sorumlu Reşat Altay'ın 18 yıldır belgeleri sakladığı, ancak başka bir polisin belgeyi DGM'ye vermesiyle ortaya çıkıyor. Zaman aşımından kapatılmaya yüz tutmuş dava tekrar açılıyor.

Devlet köşeye sıkışmış durumda. Ankara'da, İstanbul'da, Anadolu'da birçok yerde geniş katılımlı mitingler düzenleniyor. Halk mafyacı katil devletten hesap soruyor.

Gençlik için mafyacı katil devletten hesap sormak demek, 16 Mart katliamının sorumlularını istemek demektir. Tüm anti-demokratik uygulamaların kaldırılması için harekete geçmek

demektir. Ancak böylelikle halkına karşı sorumluluğunu yerine getirebilir. Hesap sorma bilinciyle hareket ederek oligarşinin saldırılarını boşa çıkaracaktır.

Halka karşı tüm güçler ittifak halinde. Gelişen muhalefeti bastırmak için aralarındaki it dalaşına rağmen birlikte hareket edip, suç örgütleri kurdukları ortaya çıktı. Abdullah Çatlı'nın da içinde bulunduğu bu örgütler, emekçi halkın yoğun olduğu yerlerde, örneğin Gazi'de rastgele kurşun sıkıp, katliam provaları yapıyorlar. Olmadı Kıbrıs'a gidip bayrak indiriyorlar. Gazi'deki gibi, halk bir arada tepkisini ortaya koyduğunda provokasyonlar kar etmiyor.

Kazanın ilk günlerinde Mesut Yılmaz'ın hızlı çıkışına tanık olduk. Ama kitleler harekete geçtiğinde, "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım" dediğinde Yılmaz'ın muhalefeti bitti. Devletin ne koşulda olursa olsun iktidarını sürdürmesi için böyle davrandı. Halk güçlerinin talepleri aynı ve ortaklaşılacak çok nokta var. Halkların, kendi dillerini kullanabileceği, kültürlerini yaşatabileceği, eğitimin parasız olduğu, kayıpların, katliamların, köy yakmaların olmadığı, herkesin emeğiyle, onuruyla yaşadığı bir ülke, bir dünya istiyoruz. Birlikte hayalini kurduğumuz güzel yarınlara ulaşmak için; önce halkımızı katledenlerden, ekmeğimize göz koyanlardan, gencecik kızlarımızın ırzına geçenlerden birlikte hesap soralım. Bu temelde tüm halk güçleriyle geniş tartışma platformları oluşturalım. Radikal, reformist ayrımına gitmeden yığınları katmayı hedef alarak, pasif aktif demeden kitlesel eylemler düzenleyelim. Birlikte hareket etmeyi başaramadığımız noktada, devlet yönetememe krizinden çıkıp yeniden saldırı dalgasını başlatacağıdır. Mafyacı katil devlete ummadığı, bunlar yapamaz dedirtirecek bir darbe vuralım.*

Kırşehir Gençliği Eylemde

Kırşehir'de TÖDEF Yurtsever Gençlik, Özgür Gençlik'in 4 Şubat günü bir açıklama yaparak Lice'ye yapılan saldırı karşısında halkın direnişini selamlayarak tutsaklara ve Etruş'a yönelik saldırılar kınanarak, dayanışma çağrısı yaptılar.

Yine Kırşehir'de Ramazan ayının başlamasıyla sivil faşistlerin saldırıları da arttı. Son olarak Kırşehir Meslek Yüksek Okulu kantininde öğrencilere; Gökhan adlı faşist sigara içtikleri bahanesiyle saldırdı. Daha sonra okul müdürünün de ihtarıyla saldırıya uğrayan öğrenciler gözaltına alındı.

Olay sonrası Müdür Erol Seyfeli, kendisiyle görüşen öğrencilere "bir daha böyle olaylar yaşanmayacağı üzerine" şeref sözü verdi.

Öğrenciler de "Benzer olayların tekrarlanması durumunda sorumluluğu okul idaresine yüklüyoruz" dediler.

Bunun yanında Kırşehir'deki öğrenciler bir dakika açıklama yaparak son dönemde ki saldırıları kınadılar. TÖDEF'liler Halkın Hukuk Bürosu'nun basılması, Av. Metin Narin'in tutuklanmasını, Adana Tavir bürosunun kundaklanmasını, yine Adana Tavir çalışanı Ayfer Yılmaz'ın tutuklanmasını protesto ederek, Av. Metin Narin ve Ayfer Yılmaz'ın serbest bırakılmasını, Adana Tavir bürosunu kundaklayanların bulunup yargılanmasını isteyerek "Halkın Gücü Faşizme Boyun Eğdirecektir" dediler.*

16 MART

"1978, Mart'ın 16'sı. İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önü. Derslerinden çıkan öğrenciler hep birlikte okulu terk ediyorlar. Elleri kitapları, defterleri. Birden bir gürültü kopuyor. Ortalık patlama ve silah sesleri kaplıyor. Öğrencilerin çığlıkları karışıyor bomba ve silah seslerine. Kitaplar düşüyor ellerinden kana bulanıyor. Ve yedi can böyle düşüyor günortasında, Beyazıt'ta..."

16 Mart 1978'de bir katliam yaşandı. Katliamın sorumluları bulunamadı!

Göstermelik açılan dava sürüncemede kaldı.

1997 16 Mart'ına girerken bu katliamın sorumluları tamamıyla ortaya çıkmıştır. Bu katliamın sorumluları normalde Beyazıt

Meydanı'nda kuş uçurtmazken, o gün ortalıkta olmayan hatta katliamcı faşistlere yardım eden polislerdir. Katliamın sorumlusu devlettir.

ÇAĞRIMIZDIR!

Bu devlet 16 Mart Katliamını gerçekleştirenleri yargılayamaz.

Yeni 16 Mart'ların yaşanmaması için katliamın sorumlularını gençlik olarak, halk olarak bizler yargılayalım.

KATLİAMIN YILDÖNÜMÜNDE SORUMLULARDAN HEP BİRLİKTE HESAP SORALIM!

TÖDEF/İYÖ-DER

(Türkiye Gençlik Dernekleri Federasyonu/İstanbul Yüksek Öğrettim Gençliğiyle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği)

Manisalı Gençlere İşkence Yapan Polislerin Mahkemesine Devam Edildi "Göstermelik işkence Davası"

Manisalı gençlere işkence yapan polislerin 10'u hakkında açılan davaya 3 Şubat günü Manisa Ağır Ceza Mahkemesinde devam edildi. Mahkemeye Manisalı gençlerden tutuksuz olarak yargılananlar, aileleri, CHP İzmir Milletvekili **Sabri Ergül**, CHP İçel Milletvekili **Aydın Güven Gürkan**, çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcileri ve öğrenciler katıldı.

Kamuoyunun yoğun baskısı sonunda açılan işkence davasına, sanık 10 polisten sadece **Şube Müdürü Halil Emir** katıldı. Halil Emir'le birlikte mahkemeye gelen diğer sivil polislerden **Mehmet Çınar** ve **Nihat Durmaz**'ı da gösteren gençler "işte bunlarda bize işkence yaptı" diyerek polisleri tespit etti. İşkenceci polisler her çıkarıldıkları mahkemede olduğu gibi bütün gayri ciddilikleriyle gençlere işkence yapmadıklarını aksine sabah, öğlen, akşam yemek verdiklerini, rahat etmeleri için ellerinden gelen kolaylığı gösterdiklerini, "zaten bu gençlerin DHKP-C'yesi olduklarını" söylediler.

Gözaltına alınarak işkence gören ve daha sonra serbest bırakılan **Erdoğan Kılıç** tanık olarak katıldığı mahkemede arkadaşlarına işkence yapan polisleri gördüğünü belirtti, kendilerine işkence yapan Şube Müdürü Halil Emir'i göstererek "işkence emirlerini bu veriyordu. Polisler ona komutanım diye hitap ediyordu" dedi ve arkadaşlarına yapılan işkenceyi şöyle anlattı; "Arkadaşlarımın soyulduğu sırada, üzerlerindeki giysilerinin ayaklarının önüne atıldığını da fark ettim. Daha sonra **Ali Göktaş**, **Emrah**, **Sait**, **Erda'nın**, Mahir'in çırılçıplak olduğunu gördüm. Diğer arkadaşlarımda çığlıkları geliyordu. Bu arada bulunduğum hücrenin mazgalından **Münire Apaydın**'ın fenalaştığını ve

polislerin onu hastaneye götürdüğünü gördüm. İşkence gördüğümüz sırada atılan çığlıkların duyulmaması için sürekli mehter marşı çalınıyordu. Ama ben buna karşın arkadaşlarımdan çığlıklarını duyuyordum. İşkenceden sonra

zaman zaman arkadaşlarım soğuk suyun altına tutuluyor, koridorda zıplatılıyorlardı. Emrah'ın ayak parmakları verilen elektrikten dolayı morarmıştı."

Erdoğan Kılıç'ın anlatımlarından sonra avukatlar **Doktor İzzettin**

Küçük ve **Turgay Özcan** hakkında sahte rapor vermekten Türk Tabipleri Birliği'nce soruşturma açıldığını bildirerek bu dosyanın istenmesini mahkemeden talep ettiler. Ayrıca bu duruşmada gençler tarafından tanınan iki işkenceci hakkında da suç duyurusunda bulunduklarını mahkeme heyetine bildirdiler.

İşkenceci polislerin davası tanıkların dinlenmesinden sonra mahkeme heyeti tarafından 30 Nisan'a ertelendi.

Mahkemenin bitiminden sonra gazetecilere açıklama yapan Manisalı gençlerin avukatlarından olan İHD İzmir Şube Başkanı Ercan Demir "Gençler tıkr tıkr yargılandı, ama gençlere işkence yapan polisler gayri ciddi bir şekilde dört ayda bir mahkemeye getiriliyorlar. Bu getirmede öyle sistemli olmuyor" dedi.

CHP İzmir Milletvekili Sabri Ergül'de Türk yargı sisteminin bu davayla büyük bir sınav verdiğini belirterek "Bu davaları yalnızca biz izlemiyoruz, Avrupa'da bu davaları izliyor. Türk yargısına güvenmek istiyorum. Hukuku Avrupa'da aramayalım" dedi.*

"Kontrgerillacı, İşkenceci Halil Emir Halkın Adaletinden Kurtulamayacaksın"

Eminiz ki Manisa'dan önce "görev" yaptığın yerde seni korkutup tayin yaptırmak zorunda bırakan pankarttaki bu sloganı çok iyi hatırlarsın. Manisa'da gencecik insanlarımızı işkence yaparken benzer korkuları da yaşamışsındır defalarca. Sen ancak kendi ininde korkusuz insan pozlarıyla gezebilirsin ve seninde devrimcilere en çok söylediğin gibi "üç silahla gezersin". Ancak bunu da söylerken sesin titrer acizleşirsin ve karanlıkta mezarlıktan ısıklı çalarak geçen köylü gibi işkence tezgahına aldığın devrimcilere "ben korkmuyorum" diye sayıklayan sen değil misin Halil Emir?

Daha önce Kayseri'de devrimci-demokratlara yaptığın işkencelerden dolayı da hakkında suç duyurulan oldu, ifadeler verdin ve hiçbirinden "ceza" almadın. Merak etme bu davadan da

kurtulursun. Biliriz "it iti ısırılmaz". Sen Halkın Adaletini de çok iyi bilirsin. Adının sadece bir pankartta geçmesi bile

seni dehşete düşürüp yüze yakın genç insana işkence yapmadın mı korkundan. Senin yoldaşımız Tayyar Turhan Sayar'ın direnişi karşısında acizliğini, tükenmişliğini de çok iyi biliyoruz. İşte uzun süre devrimcilerden izini gizleyemedin, yine senin nerede olduğunu hangi inlerde yaşadığını biliyoruz ve sana gerçek cezayı verecek Halkın Adaletinden dünyanın öbür ucunda olsan da kurtulamayacağını yineliyoruz. Tayyar Turhan Sayarlara, ismet Erdoğanlara, Manisalı gençlere ve yüzlerce devrimci, demokrat, yurtsevere yaptığın işkencelerin hesabını vereceksin. Gerçi sen "hesap verme" sözlerini duyar duymaz kaçmaya alışkınsındır. Ama nereye, ne zamana kadar?*

Manisa'lı Gençler Serbest Bırakılmalıdır

Devlet Güvenlik Mahkemeleri çeteci kontrgerilla devletinin yasalarını uyguluyor. Devletin şiddet ve katliamlarını yasallaştıran kurumlar haline gelmiş durumda. Bu siyasi, hukuki, sosyal ve tüm kurumlarında yerleşmiş devletin faşizm anlayışıdır. Devlet bu anlayışı toplumun her kesiminde kullanmaya çalışıyor. Bunun en iyi örneklerinden biriside Manisalı liseli gençler üzerinde uygulanmaya

çalışılan cezalardır. Devletten adalet beklemek boşunadır. Ne yaparsak kendi gücümüzle yapmalıyız. Manisa'da 2.5 yıl ceza alan Münire Apaydın'ında dediği gibi "Gerçek kararı halkın adaleti verecektir".

TİYAD'lı aileler Manisa'lı gençlerin ceza almasına tepkilerini göstermek için 31 Ocak Cuma günü Ümraniye cezaevinin önünde bir basın açıklaması yaparak "Adalet, özgürlük" için mücadele veren, devletin bu gencecik insanlarımızı yıllarca düzmece mahkemelerle cezalandırarak, cezaevlerinde çürütmek istediğini, düzenin bu cezalarla bizi yıldırıyaya çalıştığını fakat buna izin vermeyeceklerini ve evladan serbest bırakılana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirterek "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganıyla açıklama bitirildi.*

Çivisi Çıkan Ekonomiye, Askerin Yapabileceği Bir Şey Yok...

Bugün artık ekonominin dikış tutturacak yanı kalmadığını kimse tartışmıyor. Bu noktada iktidarından muhalefetine, tekeli burjuvazinin en palazlanmış kesiminden, düzenin nimetlerine "pamuk ipliğiyle bağlı" küçük esnafa kadar hemen herkes ve her kesim fikir birliği içindeler.

Herkes kötü gidişi görüyor ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda "çözüm yolları arıyor... Birinin "öyle" dediğine öbürü "böyle" diyor. Hepsinde de amaç aynı; "Ekonomiyi düze çıkarmak." Daha doğru deyişle alabildiğine yoğunlaşan ekonomik krizi biraz da olsa soluklandırmayı başarabilmek...

Egemen sınıfların çözüm reçeteleri malum. Değişik giysilerle pazarlanmaya çalışılsa da öz aynı. Krizin yükünün biraz daha fazla yoksul halk kesimlerinin omuzlarına bindirilmesi. Bu yalın ve basit gerçek on yıllardır böyleydi, bugün de değişen bir şey yok. Onca laf kalabalığının ve anlaşılmasız literatürün bütün esprisi aslında bu kadar basit.

Bugün gerek düzen partilerinin gerek tekeli burjuvazinin tüm kurum ve kuruluşlarının programlarına, raporlarına, önerilerine, isteklerine bakıldığında ana hatlarıyla iki halkı görürüz:

1- Ekonomik krizin artık içinden çıkılmayacak bir noktaya geldiği,

2- Ekonomik krizi sosyal, siyasal tepkilere olabildiğince meydan vermeden emekçi halk kesimlerini sırtına hangi yöntemlerle yüklenileceği.

Ekonomik Krizlerin

İhalesi Askere Kaldı

9 Ocak 1997 tarihli Resmi Gazete'de ilginç bir karar yayınlandı. Bu karara göre bundan böyle ülkedeki ekonomik krizlerden ordu hem sorumlu olacak hem de "sevk ve iradeye" üstlenecektir.

Bundan sonraki ekonomik krizler bir kararla yasaklanıvermişti. İşte egemen sınıfların "çözümü" bu kadar basitti. Şimdiye kadar akıl edilemeyen bu "çözüm" nihayet bulunmuş, ekonomik krizlerin saltanat da sona ermişti. Ekonominin krize girmesi "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi Yönetmeliği" ile yasaklanmıştı. Bundan böyle Genel Kurmay, MGK Genel Sekreterliği "ekonomik krizi olmadan izleyecek", olursa çözecekti.. Evet, ilk bakışta herhangi bir mizah dergisinde çıkan bir yazının ilk satır gibi algılanabilecek olan bu satırlar aslında trajedi-komik bir durumun göstergelerinde başka bir şey değildir. Tabi egemen sınıfların acizliğinin boyutunun da..

Böylece krize neden olabilecek olayların başlangıcından bitimine kadar geçen süre içinde, krizin önlenmesini ve sona erdirilmesini sağlamak üzere bir Kriz Yönetim Merkezi oluşturuldu/Buna göre MGK Genel Sekreteri, Kriz Yönetim

Merkezini Başbakan adına koordine edecek. Bu merkezin örgütlenmesi görevi de MGK Genel Sekreterliğine verildi. Başbakanlığa bağlı olması ise sadece görüntü. Çünkü bu merkezi teşkilatlandırarak tek yetkili MGK Genel Sekreterliği.

Yayınlanan bu karara göre K.Y.M'nin savaş, "terör olayları", "devletin bütünlüğünü bozucu hareketler" konusundaki sorumluluğunun yanında bir de "ağır ekonomik bunalımlar" da, kriz durumlarının belirlenmesi ve başlamasıyla birlikte kriz yaratan olayların önlenmesi, ortadan kaldırılması ve "milli menfaatler" doğrultusunda yönlendirilmesi için alınacak önlemleri belirleyecek, bunların uygulanması için girişimlerde bulunacak. Anlaşılan kontrgerilla bundan böyle ekonomiye direkt müdahale ederek "faili meçhullerle" kriz çözecek.

Kriz Yönetim

Merkezinin

Teşkilatlanması

Nasıl Olacak?

Resmi Gazete'de yayınlanan yönetmelik ile iki ayrı heyet oluşturuldu.

1 - Kriz Değerlendirme ve Takip Komisyonu

2- Kriz Koordinasyon Kurulu
K.D.T.K, MGK Genel Sekreterliği tarafından belirlenecek temsilci bir subayın başkanlığında, Başbakanlık Müsteşarı, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarı, Maliye Müsteşarı ve Merkez Bankası Başkanı "krize ilişkin" bilgi ve haberleri değerlendirecek, alınacak önlemleri belirleyecek ve uygulaması için görevlendirme yaparak girişimlerde bulunacak.

Ekonomik krizin ciddiyet kazanması halinde Kriz Koordinasyon Kurulunu toplantıya çağırarak. Bu kurulun başkanlığını da MGK Genel Sekreterliği

yapacak.

Aslında Değişen

Bir Şey Yok

12 Eylül Cuntasından bu yana açık faşizmin kurumsallaştırılmasını hayatın her alanında görüyor, biliyoruz. Boşuna "Kontrgerilla Devleti" demiyoruz. MGK'nın bir dediğinin iki edilmemesi boşuna değil. Bütün kontra cinayetlerinin, katliamların kumanda merkezi MGK değil mi? Bütçeden savaş harcamaları olarak yine en büyük payı alan MGK değil mi? Ha! böyleyken Resmi Gazete'de yayınlanan kararla ekonomik krizin MGK'ya havalesi ne anlama geliyor. Durum çok basit. Yapılan egemen sınıfların etkelerinin tutuşmasının ifadesidir. Son kozlarından birini daha oynuyorlar. Halk kitlelerinin düzenin pisliklerini görüp sokaklara dökülmesinden, değişik biçimlerde tepkisini dile getirmesinden son derece rahatsızlar. Gerek "zirve anketinden" gerek TÜSİAD raporundan çıkan sonuçlardan biri de budur. İnisiyatifin tamamen ellerinden kaçabileceği korkusu. Haksız da değiller. Bugün Susurluk'ta çıkan pisliğe karşı gelişen tepkinin yarın ekonomik krizin de etkisiyle daha da büyüyüp onları sarsabileceğinin farkındalar. Buna karşılık her ne kadar güçlülük gösterileri yapsalar

Herkes kötü gidişi görüyor ve kendi sınıf çıkarları doğrultusunda "çözüm yolları arıyor... Birinin "öyle" dediğine öbürü "böyle" diyor. Hepsinde de amaç aynı; "Ekonomiyi düze çıkarmak," Daha doğru deyişle alabildiğine yoğunlaşan ekonomik krizi biraz da olsa soluklandırmayı başarabilmek... Egemen sınıfların çözüm reçeteleri malum. Değişik giysilerle pazarlanmaya çalışılsa da öz aynı. Krizin yükünün biraz daha fazla yoksul halk kesimlerinin omuzlarına bindirilmesi. Bu yalın ve basit gerçek on yıllardır böyleydi, bugün de değişen bir şey yok. Onca laf kalabalığının ve anlaşılmasız literatürün bütün esprisi aslında bu kadar basit.

da, kendi güçsüzlüklerinin de farkındalar. Ve çok güvindikleri ordularından başka "kurtarıcı" bulamıyorlar çaresiz! Şimdiden sefalet, yokluğa, hayat pahalılığına, Ocak kuruş maaşa talim ettirilmeye "artık yeter" diyerek tepkisini kınından çıkaracak halka karşı tankla, topla, tüfekle çıkacak anlaşılan.. Sanki bugünü kadar uygulamada farklı oluyormuş gibi...

Akıntıya Kürek

Çekenin Vay Haline

Biz onların cuntalarının da, sıkıyönetimlerini de, olağanüstü hallerini de gördük... Ekonomik krizlerinin sürekli ve çözümsüz olduğunu da artık herkes biliyor. Ellerindeki iktidarı kaybetmemek için her yola başvuruyorlar. Ancak ne krizlerin engelleyebilecekler ne de bunlara karşı gelişecek hareketi durdurabileceklerdir. Biz istememiz gerekenleri, taleplerimizi doğru belirler, istemesini bilirsek hiçbir güç karşımızda duramayacaktır.*

Pembe Tablo Dağıldı, Kara Enflasyon Açıklandı

Refahiyol iktidarının foyası çok abuk meydana çıktı. Daha iktidara gelmeden söyledikleri ilk günlerde ortaya çıkmaya başladı. Ve bugün "faizci, enflasyoncu sistem eson" oğalarının koca birer yalan olduğu anlaşıldı. Faizi aşağı çektik, enflasyonu düşürdük masallarını onca rakamla rağmen yayınlamak zorunda kaldıkları rakamlar yalanladı.

Kasım-Aralık aylarında Merkez Bankası'nın hazinenin (halktan alınanların toplandığı yer) ve iktidar gücünün tüm olanaklarını kullanarak siyasalarda bir iyimserlik havası estirmeye çalışan iktidarın barutu üç ayda bitti. Geçtiğimiz hafta yayınlanan Ocak ayı enflasyon rakamları ve buna bağlı olarak açıklanan yeni faiz oranları bunu açıkça ortaya koydu.

Refahiyol'un hiçbir yapısal önlem almadan sadece yeni iç ve dış

borçlanma yöntemleri kullanarak yarattığı pembe tabloyu rakamlar dağıttı. Ve burjuva basın "pembe tablo, kara enflasyon" başlıklarını attı.

Ocak ayı toptan eşya fiyattan son dokuz ayın en yüksek oranı olan % 5.6'ya, tüketici fiyatları % 5.9'a ulaştı. DiE'ye göre en çok zamlanan %43.8 ile laboratuvar tahlilleri, sebze ve meyve oranı ise %18. Bu rakamlar bize yaşamın bu oranlarda pahalılaştığını gösteriyor. Ve enflasyon artışı kadar cebimizdeki para eriyor.

Yeni bir göz boyama ile memurlara bayram öncesi %15 zam vereceğini söyleyen iktidarın aslında bu parayı daha vermeden aldığı görülüyor. Özellikle sağlık ve beslenmedeki artış istisnasız tüm emekçileri yakından etkiliyor.*

Direndiler Toprakla, Yürekle

Bergama'dan köy yoluna sapan arabanın üstünde bir sürü alet, içinde yabancı uzmanlar vardı. Dağda, tarlada, ormanda gezdiler bir süre. Orayaburaya işaretler koydular, arabalarına bindiler ve gittiler. Ne gelirken, ne de giderirken Bergama halkına hiçbir şey sormadılar, hiçbir şey söylemediler.

Bir zaman sonra gazetelerde öğrendi Bergama halkı; Bergama'da altın madeni var. Bu altını Eurogold adlı bir yabancı firma çıkaracak. Bergamalı "Taşı, toprağı altın, ne güzel memleketim var" diye sevindi. Ama aklının bir köşesine takılan soru vardı; neden yabancılar? Bu memlekette altın çıkaracak mühendis mi yok, alet mi yok? Bir başka merak daha sardı Bergamalıyı. Nasıl çıkacaktı altın? Altın iyiydi ama, bağlar, bahçeler, tarlalar, orman sökölüp atılacak mıydı?

Bir gün kazıklar, tel örgüler, demir kapılarla yüklü iş kamyonları geçti yine, tozu dumana katarak girdi köy yoluna. Biraz sonra Bergama'lılar gördü ki, binlerce dönümlük toprak ve orman tel örgülerle çevrilmiş. Büyük bir kapı konuluyor, üstünde sallanan bir bayrak, bayrakta Eurogold.

"Elin gavuru bilmem nereden gelmiş, senin atalarının, babalarının emek verdiği, ter akıttığı topraklara, ormanlara el koymuş. Burası bundan sonra benim, kimse giremez' diyor. Benim vatanımda bana yasak koyuyor, benim toprağımdan beni kovuyor. Kendi ellerimle bezemedim mi o yemyeşil zeytinlikleri? Atadan, dededen geldi toprağı, doğaya, ormana sevgimiz. Bizim yaşama kaynağıdır onlar. Biz ektik, biz

biçtik, biz budadık kurumuş dallarını. Daha dün, gavur işgal ettiğinde kanımızı akıtmadık mı korumak için? Şimdi boşuna aktı onca kan, boş yere mi öldü yiğitler?..."

Böyle düşündü Bergama'lı. Böyle düşünüyor emekçi halk. Emeginin sömürülmesi vatanın toprağının çalınması onuruna dokunuyor.

Haklılar elbette. Emperyalizmi kovmak, onun esaret zincirini kırmak, parçalamak için dövüştü Anadolu halkları. Türk, Kürt, Laz, Çerkeş, Arap tüm milliyetlerden ve tüm inançlardan emekçiler hep birlikte bu yüzden binlercesini toprağı verdiler. Ve adına da "Kurtuluş" dediler. Ama işte kurtuluş olmamıştı.

Emperyalizm ister askerleriyle, ister şirketleriyle gelsin, bir tek amacı var; Bu ülkenin yeraltı - yerüstü zenginliklerini ve insanın emegini sömürerek kar etmek. Bu yüzden dünyada milyarlarca insanın açlığa, sefalete, onursuz bir yaşama itilirken emperyalistler ve onun işbirlikçileri sefahat içinde yaşıyor, doymak bilmez, hayvanca bir oburlukla kasalarını doldurmaya devam ediyorlar. Bu yüzden savaşlar çıkıyor, bu yüzden halkları birbirine kırdırmaya çalışıyor, bu yüzden devleti istediği gibi kullanıyor. Devletin kurumları emekçi halka karşı böyle bir savaşı yürütmek için görev yapıyor.

Bergama halkı Eurogold altın çıkaracak çıkartmasına, ama nasıl? öğrendiler ki, siyanürle çıkacakmış altın. Sordular, "Siyanür neki?" Siyanür zehir, siyanür ölüm demek. Toprağı ölüm, insana ölüm, ormana ölüm. Siyanürle altın çıkarılan yerde bir daha ot bitmez, yaşam durur.

Devleti de tanıdı Bergamalı. önce topraklarını istedi. Devlet,

"Bu topraklar senin değil, benim, istediğime veririm" dedi. sonra doğa dediler Bergamalılar, orman, tarlalar, bağ, bahçe, dediler insan... insan dediler. Düşüler yola, Sağlık Bakanlığı'na gittiler; siyanürün sağlığa zararlı olmadığını söylediler. Adaletin, hukukun, yasaların haklarını korumak için işlemediğini gördüler.

Kara kara düşünürken orman çağıladı, toprak bağırdı, çocuklar, beşikteki bebeler yaşamları için gereken havayı, toprağı, suyu istedi, istedi ve ağladı.

Önce kadınlar ana yüreğiyle çıktılar yola. Yaşamlarını bağladıkları ormanda, ağaçlara bağladılar kendilerini zincirlerle... Hiçbir kapısından sonuç alamadığı devlet şimdi yüzlerce jandarması ile, polisi ile hazırda işte. Jandarma kuşattı onları. Copla, silahla söküp almak istedi... Toprak taş oldu, ağaç sopa... Direndiler kadınlar, direndiler toprakla, ormanla ve yürekle...

Anlaşıldı ki bu kavga çetin geçecek. Halkın yaşama isteğini, haklı talebini duymayan devlet, emperyalist efendilerini üzmemek, "huzuru sağlamak" için tüm gücünü seferber etti. Silahlı nöbetçileri dikti tel örgülere. - Hey zulüm zulüm - Emekçilerinin, analarının, babalarının karşısına dikti... Polis Bergama'ya, tehdit, baskı, cop, işkence getirdi.

Bu devlet zulmetmekte hünerlidir. Yalanda, riyakarlıkta, halkına düşmanlıkta uzmanlaşmıştır. Evlatlarının katillerini isteyen, kaybedilen çocuklarının cesetlerini isteyen, cezaevlerinde zulmedilen yavrularının haklarını savunan ak saçlı analara da saldırttı itlerini defalarca... Ama ne kadar saldırsa, ne kadar zulmetse de işte yine başörtüleriyle analar karşılarında, dimdik, hesap sormakta kararlı.

Bergama halkı da coplandı onlarca defa. Dernekleri kapatıldı. Ama kararlılar işte... Ve illede yaşamı, onuru, vatanı savunuyorlar. Emperyalizme karşı, onun çobanlığını yapan devlete karşı illede yaşam illede onur, ille de vatan diyorlar.

Bir avuç teröristin kışkırtması diye konuştu devlet yetkilileri. Bergamalı açtı sandığını. Kim terörist, kim demokrasiyi savunan, çıksın ortaya... Siyanürlü altın için referandum yaptı. Öyle bir sandık ki, kimse oy istemek için yalanlar, sonu gelmez vaatler, rüşvet dağıtmadı. Kimsenin sokağına bir gecede asfalt dökülmedi, inançları sömürülmedi. Binlerce Bergamalı

tek bir ses oldu; "Siyanürlü altını, Eurogold'u istemiyoruz..."

Susurluk'ta bir kamyon, bir emekçinin kamyonu bütün pislikleriyle saçtı devletin tüm gerçeklerini ortaya. Yalanı, göz boyamanın arkasındaki gerçekleri gösterdi tüm halka. Bu ne bir film sahnesiydi, ne de tiyatro.. Bu, Bergama'yı siyanürle zehirlemeye imza atanların, uyuşturucuyla tüm halkı zehirleyenler olduğunu gösterdi. Bu, başımızda koruyucu diye duran devletin katliamlarla, işkencelerle, kaçakçılıkla, köy yakmalarla, "Bin operasyonlarla halkın umudunu, özgürlük talebini boğmak için var olduğunu gösterdi. Bu olay, devletin bağımsız olmadığını, halkına zulmetmek için CIA okullarında yetiştirilen uzmanların devleti, kontrgerilla devleti olduğunu anlattı hepimize. Ve bu gerçek halkın kendi iktidarı için, gerçek halk demokrasisi için savaşmanın zorunlu olduğunu gösterdi.

Bergamalılar kendi haklarını savunan, kendi sorunlarına sahip çıkan, kendilerinin olan meclisleri ile mücadeleyi yükseltti. Gazi Mahallesi on yıllardır devletin zulmünü görmüş ve kendi meclisini, "Halk Meclisini" kurarak yaşamayı mücadele etmeyi seçmişti. Gazi'de başladı, Okmeydanı, Alibeyköy'de sürüyor, Bergama'da sürüyor.

Vatanında insan gibi yaşamak isteyenlerin, kendilerine açlığı, yoksulluğu reva görenlerden hesap sormak isteyenlerin, demokratik bir ülkede, bağımsız bir ülkede, özgür, onurlu yaşamak isteyenlerin mücadelesini birleştirdiği yer oldu Halk Meclisleri.

Çoğalacak, büyüyecek vatan vatan. Her karış toprağında yaşayan tüm emekçi halkların seslerini birleştirdiği bir büyük haykırış olacak, halkın gerçek meclisi olacak.

Ve siyanürle geleceğimizi karartmak isteyenlerin, katliam, uyuşturucu, işkence, zam, zulüm ile aşağılayanların kendi karanlıklarına bir daha çıkmayacak şekilde batacakları günlere hep birlikte yürünecek..

Bergama'da direnen halkın sloganları Gazi'ye, gecekondu'lara, cezaevlerine, kayıp ve tutsak analarına, meydanları dolduran yüzbinlere ve hepsinin umudunu büyüten dağ kartallarına, inanç yüklü savaşçılara ulaştığında, seslerimiz ve emeğimiz birleştiğinde gerçek kurtuluş günleri yaklaşacaktır...*

En Güçlü Ağu Siyanür

Bergama, Lefke, Artvin "Sağım, Solum Siyanür"

Arama ruhsatlarını, Turgut Özal döneminde alan emperyalist tekeller Türkiye'nin bir çok bölgesinde siyanür kullanarak aran çıkarmaya başladı.

Bergama halkının "siyanüre hayır" şiarı, eylemliliklerlesürerken, Doğu Karadeniz ve Marmara Bölgesi'ndeki mücadele, hukuksal ve demokratik yollarla çözülmeye çalışılıyor.

7 yıldan buyana direniyor Bergama, Bergama'lar. Hem Eurogold adlı çok uluslu, emperyalist şirkete hem de kendi ülkemizin yetkililerine karşı. Direniş hala sürüyor, kaderlerini belirleyecek bu mücadeleyi yıllardır sürdürüyor ve sürdürecekler.

Ege'nin yanı sıra, Karadeniz ve Marmara bölgelerimizde de insan sağlığını ve doğayı hiçe sayan, tehdit eden "siyanürlü altın" furasına karşı halkların tepkisi, gündemdeki "Susurluk, tarikatlar, çeteler" gibi gelişmeler

yüzünden kamuoyunun yeterince dikkatini çekemiyor ve "siyanüre karşı" bölgesel eylemlilikler olarak gerçekleşiyor.

Bergama halkı, kendi iradesiyle referandum yapıyor, çıplak yürüyor, alanları dolduruyor. Bir avuç insan değil bunları yapan, kendisi için doğası için ayağa kalkmış bir halk. Ama yine gözler kör kulaklar sağır. Hiç bir devlet yetkilisi duymuyor, görmüyor halkın, haklı direnişini, insan sağlığının, doğanın tehdit edilmesi küçümsenecek bir olay mı? Hayır... Neden kimse falını kıpırdatmıyor. Yattıkları gaflet uykusundan, kulaklarının dibinde davul çalsın da uyanmak istemeyen, mafyacı kontrgerilla devleti, kendi çıkan için susuyor; herşeyde olduğu gibi.

işbirlikçi, emperyalist şirketlerin Bergama'dan sonra "siyanürlü altınla" tanıştırmaya hazırlandıkları, Artvin'de Cerrattepe, (Eskişehir) Sivrihisar'da Kaymaz, (Balıkesir) Havran'da

Küçükdere ve Gümüşhane'de Mastra gibi maden arama ruhsatı verilmiş bölgeler.

Siyanür Artvin'de!

Kana'da firması "Cominch Madencilik" tarafından Artvin'de siyanürlü altın çıkarmak amacıyla 250 "hektarlık alan için işletme ruhsatı aldı. Sondaj çalışmalarına başlanmasıyla Doğu Karadeniz ormanları ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak. Artvin'in Kafkasör Yaylası Cerrattepe'de, turizm bölgesine çok yakın bir alanda iki yıldan beri yoğun bir şekilde maden çalışmaları sürdürülüyor.

Bergama'da olduğu gibi, Artvin'de de devlet desteğinden yoksun olarak, doğayı ve insan sağlığını tehdit eden siyanürden kurtulmak için yoğun çaba gösterenlerin başında, Yeşil Artvinliler Derneği ve Artvinliler Hizmet Vakfı gibi kuruluşlar geliyor. "Cerrattepe'in yeni bir Murgul olmasına izin veremeyiz" diyen demokratik kuruluşlar, Hatilla Milli

Parkı'nayanlızca 500 metre uzaklıkta yapılması planlanan atık barajının da "yeşile en acımasız darbe"yi vuracağını belirtiyorlar.

Ülkemizde altın çıkarmak uğruna hayatımızı, doğamızı tehdit eden işbirlikçi tekeller, toplumsal direniş kırarak için, siyanürlü alan çıkarılırken çevrenin nasıl korunduğu konusunda diğer ülkelerdeki örnekleri vermekten geri kalmıyorlar. Amabiz Guyana'yı, Lefke'yi, Kütahya'yı görüyoruz.

ingiliz Guyanası'nda işletilen altın madeninden Omai Nehri'ne sızan siyanür, 1995 yılında yörenin felaket bölgesi olarak ilan edilmesine neden olmuştur.

Lefke yakınlarında 60 yıl kadar işletilen siyanürlü altın madeni nedeniyle Lefke'nin denizi kızıl deniz oldu.

işbirlikçi, tekeli, Emperyalist şirketler "siyanürlü altın sevdasını" topraklarımızda daha ne kadar sürdürecekler belli değil ama Bergama, Artvin ve siyanürlü altın çıkarılan ve çıkarılacak olan her yerde şirket sahipleri yöre halkının ve onların yanında olan insanların direnişiyle karşılaşacaklardır.

Kimse canını, toprağını emperyalistlere peşkeş çekmeyecektir. *

Laik Anti-Laik Tartışması Üzerine

Türkiye'de zaman zaman yapay olarak gündeme sokulan laik-anti laik tartışmaları, içinde bulunduğumuz son günlerde yine yoğun şekilde gündeme sokuldu. Taksim'e, Çankaya'ya, cami yapma, Türban tartışmaları, laiklik elden gidiyor, şeriat gelecek ile, cami yapmamıza, türbana karşı çıkılıyor din elden gidiyor tartışmalarını alevlendirdi. Çiller'den Baykal'a, Karadayı'dan Ecevit'e kadar herkes laiklik şovları yapıyor, "laikliğin teminatıyız" diyor. Son Sincan olayları ve bir bayan gazetecinin Refahçılarca dövülmesi ise tartışmaları iyiden iyiye alevlendirdi.

Özellikle laik anti-laik temelde geliştirilen tartışmaların tabii ki iki taraf açısından da nedenleri var.

Laikliğin bayraktarlığını yapanlardan parti liderleri ülkedeki her türlü kontrgerilla devletin uygulamalarına ses çıkarmayıp, laiklik demagojisiyle iş yapıyor görünüyorlar. Örneğin laiklik şampiyonluğunu kimseye bırakmayan CHP Lideri Baykal'a, DSP Lideri Ecevit'e sormak gerekir. Bugün ülkede bir Susurluk gerçeği var. Susurluk'la birlikte devlerin pisliliği aktı, akıyor her taraftan. Peki bu sayın liderler devletin bu pisliliği karşısında ne yaptılar, nerede duyarlılık gösterdiler. Kimse onların bu konuda herhangi bir duyarlılıklarına rastlamadı. Ama sorun laiklik demagojilerine gelince aslan kesildiler.

Örneğin kayıplar konusunda ne yaptılar. Katliamlara, işkencelere karşı ne tür bir duyarlılık gösterdiniz. Kürdistan'da yüzlerce köy yıkıldı, yakıldı. Onbinlerce insan yerinden yurdundan sürüldü, zorunlu göçe tabi tutuldu. Faili meçhul cinayetlerin ve kayıpların Kürdistan'da listesini tutmak imkansız hale geldi. İşsizlik, açlık insanları adeta kırıp geçiriyor. Buna karşı ne yaptılar. Biz söyleye-

lim hiçbir şey yapmadılar. Bazı konularla ilgili arasına demagojik basın açıklamaları dışında hiçbir şey yapmadılar. Ama tüm bunlar olurken birde tabanlarını elde tutmak durumundaydılar. Yani ayaklarının altında kayan toprağı tutmak diye bir problemleri vardı. İşte bu yolla birşeyler yapıyormuş görüntüsü verip kendi tabanlarını böylesi yapay gündem maddeleriyle ajite edip elde tutmak istiyorlar. Oysa özünde tüm parti liderleri bugünkü mevcut düzenin hizmetinde dirler.

Refah, açısından da asıl sorun kendi kitlesine mesaj vermek onları ayakta tutmak sorunudur. Muhalefetteyken kendi tabanına yığınla vaat vererek iktidar koltuğuna oturan Refah Partisi bugün gelinen aşamada hayli yıprandı. Kendi kitlesi başta olmak üzere kitleler tarafından inandırıcılığı ciddi sarsıntılar geçirdi. Susurluk'taki devletin pisliliğini örtmeye çalışması, sahtekarlıkları, yolsuzlukları ayyuka çıkmış Çiller'in pisliliğini örtmesi, onu temiz çıkarması, tavır alacağını söylediği düzenin uşaklığına devam etmeleri, iktidarlarının halka zulüme devam etmesi vb. gelişmeler Refahı yıprattı.

Erbakan bu yıpranmışlığın farkında. Bu yıpranmışlığın yarattığı memnuniyetsizlik ve kendi kitlesini giderek daha fazla kaybettiklerinin de bilincinde. Bugüne kadar oligarşinin çıkarlarını savunmada, uşaklığını yapmada üstüne bulunmayan Erbakan'ın birçok riske karşın bu denli açık tavır alması akıl kan değil denebilir. Ama saydığımız nedenler Erbakan'ı böyle bir tavra zorluyor. Bugünkü pisliliklerin sorumlusu, yıpranmış bir Refah'ın önümüzdeki süreçte vurularak iktidardan çekilmesi ihtimal dışı bir olay değildir.*

Adana'da "Çetelerden Hesap Soralım" Mitingi

Mafyacı kontrgerilla devletin pisliliklerinin açığa çıkmasından sonra halk çetelerden, yapılan mitinglerle, eylemliliklerle hesap soruyor.

Adana'da 26 Ocak günü ÖDP'nin düzenlediği mitinge yaklaşık 7 bin kişi katıldı.

Mitinge HADEP, EMEP, DBP, DİSK'eve KESK'e bağlı sendikalar, İHD, MKM, TADER, HALKEVİ, HAKLAR ve ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU ile sosyalist basından muhabirler katıldı.

Miting saat 13:00'de Hastaneler Kavşağında başladı. Mitingten önce polis, kortejleri aramadan geçirirken HÖP'ün, MKM'nin, HADEP'in ve ÖDP'nin pankartlarına keyfi bir şekilde öl koydu. Bu sırada

halkın yoğun tepkisiyle karşılaşınca sosyalist basından bir muhabiri gözaltına almaya çalıştı. Fakat başaramadı.

Miting başlarken Susurluğu protesto eden konuşmalar ve halka Susurluğa karşı hep birlikte hareket etme çağrısı yapıldı.

HÖP'ün Susurluğu simgeleyen şapkaları ve Susurluğu protesto eden dövizleri ile şehit resimleri halk tarafından alkışlarla desteklendi. Alkışların yanısıra sloganlar hiç durmuyordu. Miting esnasında sık sık "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Susma Sustukça Susurluklar Gelecek", "Titre Oligarşi Emekçiler Geliyor", "Lice Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı. *

ABD Emperyaliziminin İnsan Hakları Havariliği

ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan 20. Dünya İnsan Hakları Yıllık Raporu'nda Türkiye'deki insan hakları ihlallerine geniş yer ayrıldı. Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Nicholas Burns, "Türkiye 1995 yılında insan hakları konusunda olumlu adımlar atarken 1996 yılında tam tersine kötüye gidiyor" dedi.

İkiyüzlülüğün birinci sınıf bir örneği olan raporda öncelikle "Kürt nüfusun yoğun olarak bulunduğu Güneydoğu" denilen Kürdistan'daki durum "beyan" ediliyor. Türkiye hükümetinin, gerillaya karşı savaşmayı kabul etmeyen yaklaşık 560 bin kişiyi mecburi olarak yurtlarından ayırdığı "kibarca" söyleniyor. Hemen, arkasından. Türkiye'de faili meçhullerin, gözaltında ölümlerin, "aşırı şiddet" kullanılarak yapılan ev baskınlarının "rahatsız edici şekilde devam ettiği" açıklanıyor. Ayrıca polisin gözaltına alınanlara "kötü davrandığı, gözaltı süresince işkence yaparak kimseyle görüşmediği" belirtiliyor.

ABD emperyalistleri yüksek perdeden atıyor ve insan hakları havarisi kesiliyor. Peki ya kimi inandırıyor? Sanıyor?

Doğrudur, 1996 yılı, 1995 yılından daha yoğun, daha derin

insan hakları ihlalleriyle doludur. Ama bu ne 1995'te atılan olumlu adımların devam ettirilememesinden ve ne de başka birşeydendir. Bu yalnızca tek birşeyden; halkın savaşı büyüdükçe -kuyruğuna basılan köpek misali- devletin saldırganlığının da büyümesinden kaynaklanıyor. Geri kalanı fasa fisodur, hikayedir.

Her söyledikleri, virgülüne kadar ikiyüzlülüktür.

"Güneydoğu" diyorsunuz.

Kürdistan'da köyleri yakan, yıkan, katleden, kaybeden, işkence eden, tecavüz eden, insanları göçe zorlayan özel timcileri, korucuları, kontrgerillayı siz örgütlediniz. Ünal Erkan, Hüseyin Kocadağ, CIA karargahlarında eğitildi. Kürdistan'daki zulmün sorumlusu sizsiniz.

Kontrgerillayı siz organize ettiniz, kontrgerillacılara ne biliyorlarsa siz öğrettiniz. Hiram Abas da Mehmet Açar da. Unutmadık, siz de unutmadınız; sizin başkanınız İstanbul'da rahat dolaşsın diye bir günde 10 devrimci katledildi.

Katliamların, cinayetlerin sorumlusu sizsiniz.

İşkence el kitaplarını siz yazdınız. Bu kitaplarda yazdığınız yöntemlerle yalnızca bizim ülkemizde yüzbinlerce

insan işkence tezgahlarından geçirildi. Bunun meşruluğunu siz savundunuz. İnsanları kobay niyetine siz kullandınız.

İşkencede çekilen acıların sorumlusu sizsiniz.

Bizim ülkemizde yüzlerce insanımız kaybedildi. Anaları başucuna gidip ağlamak için bir mezar taşı bile bulamıyorlar. Tıpkı sizin Guatemala'da, Şili'de, Arjantin'de, Vietnam'da, ve daha elinizin pisliliğini buluşturduğunuz her yerde yaptığınız gibi.

Kayıpların sorumlusu sizsiniz. Siz kimi kandıracağınızı sanıyorsunuz?

Halkımızın kanını emen bu asalak, zalim devlet sizin aynadaki yansınızdan başka birşey değildir. Devletin kontrgerilla yüzü ortaya çıktıkça sizin yüzünüzün makyajı da silinmektedir.

Bu ülkede bir savaş var. Bu savaşta binlerce devrimci, yurtsever katledilmiştir. Binlerce köy yakılmış, insansızlaştırılmıştır. 7'den 70'e yüzbinlerce insan işkence tezgahlarından geçirilmiştir. Bunun başsorumlusu siz ve işbirlikçilerinizde.

Raporunuzda yazdıklarınız sizin icratlarınızdır. Bu ülkeyi kan gölüne siz çevirdiniz. Bu kan gölünde boğulacağınız günü bekleyin.*

direnişçilere karşı kullanıyor. Bu güçlerini son dönemde birçok ülkede deşifre olan bu örgütlenmeler her taşın alanda çıkmakta. Ülkemizde Susurluk'ta kazadan sonra ortaya dökülen kontrgerillanın gerçek yüzü ve pislilikleri, çetelerin katliamları birbir dökülüyor. İşte Güney Afrika'da da şu anda aynı durum yaşanıyor. Af çıkabileceğinin açıklanması üzerine birbir itiraflarda bulunmaya başladılar. Eylemlerine baktığımızda çok farklı bir şey göremiyoruz. Bu 135 polis, 200 kişiyi işkenceyle öldürmüşler, yine 30 bombalama, 20 kişinin kaçırılması ve 15 soygun yaptıklarını söylüyorlar. Bunları duyunca bizdeki "Bin Operasyonu" hatırlatmadan edemiyoruz.

Komisyon açıklamasına göre G. Afrika'da bu çetede eski polis başkanı Adriaan Vlok ve Emniyet Genel Müdürü John Van Der Merwe'nin de bu teşkilatın, şefleri. Tıpkı Mehmet Açarlar, Mehmet Eymürler, İbrahim Şahinler gibi.

Yani bizim ülkemizdeki şu anda ortaya çıkanlar bu çetelerin tamamı değil, sadece görünen yanı. Bu organizasyonun ayağı emperyalizm, CIA tarafından oluşturulmuş ve birçok ülkede dağılmıştır. Bu pislilikler, çeteler emperyalizm bu ülkelerden kovulmayınca, iktidarlar daradağan edilemez. Buna karşı tüm halkla birlikte mücadele etmek gerekir. Ve bu suçların gerçek cezasını halk vermelidir.*

Vize İşkencesine HAYIR

Alman hükümeti 15 Ocak 1997 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere diğer uluslardan yabancıların 16 yaşından küçük çocuklarına yönelik vize muafiyetini kaldırdı. Bir yandan neo-nazilerin ırkçı saldırıları, bir yandan işsizlik... derken, bir yandan da yabancıların sosyal hakları hergün kısıtlanıyor, hukuk dışı kararlar alınıyor...

Vize muafiyetinin kaldırılması kararı, aynı zamanda Alman yetkililerinin sık sık söyledikleri entegrasyon nağmelerinin ne derece sahte olduğunun da bir göstergesidir. Açıkçası bu uygulama, çocuklarımızı ailelerinden koparıp ayırmaya çalışan insanlık dışı bir uygulamadır. Bir başka deyişle Alman devleti ya asimile olacaksınız, ya da yabancı düşmanı uygulamalara boyun eğeceksiniz" demektedir.

Üç ay önce el kapılarının gelişimizin 35. yılı "kutlanırken", bugün çocuklarımızın ve bebelerimizin böyle çağdışı bir uygulamayla karşılaşması, emperyalizmin çocuğa verdiği değeri de göstermesi bakımından öğreticidir.

Bu ırkçılıktır. Çok somut, çok açıktır. Neo-naziler halkımıza saldırıyorsa, uykularında ateşe veriyorsa, dövüyor, komaya sokuyorsa, bunu cesaretlendiren de Alman devletinin bu tür uygulamalarıdır.

Aslında çocuklarımıza ceza niteliğindeki bu karar bir başlangıçtır. Bir yanıyla kaynak yaratmaya, para kazanmaya da dönük bu yaptırımları mutlaka başkaları izleyecektir.

Çok söyleriz, yazar-çizeriz: Emperyalizm halklara düşmandır. Ve emperyalizm çocuklara da düşmandır. Çünkü çıkarı için yapmayacağı birşey yoktur. Hümanist laflar, insan haklarına yönelik Türkiye'ye eleştiriler, hepsi göstermeliktir. Bu hümanist yüzün altında kopkoyu bir ırkçılık yatar.

Bu karar halkımızı soyan, içeride ve dışarıda insanlarımızı sahip çıkmayan Türkiye'deki rejimin duyarsız ve umursamaz politikalarının da bir sonucudur. Duyarsızdır, çünkü bu devletin arkasında, onu her çeşit yöntemle destekleyenler arasında Alman emperyalistleri de vardır ve Türkiye'deki devletin yöneticileri onlarla kader birliği içerisinde. Alman emperyalizmini cesaretlendiren, pervasız kılan, bir yerde bu duyarsızlık, kader birliğidir de...

Yurtiçinde ve yurtdışında Türk, Kürt, Alevi, Sünni, Laz, Arap, Çerkes... tüm halkımız bu durumdan rahatsızdır. Türkiyeli 800 bine yakın çocuk ve gencimizi doğrudan ilgilendiren, evlatlarımıza işkence haline gelen bu karara karşı derin bir tepki vardır. Ve herkes, Türkiye'deki faşist rejimin, ne vize sorununa, ne de başka bir soruna ciddi bir çözüm bulamayacağını görmekte, bilmektedir.

Kaldı ki, Manisa'da duvarlara "Parasız Eğitim istiyoruz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazdı diye; polislerine moral vermek için 10 liseli gencimize toplam 76 yıl ceza veren, Diyarbakır'da açlıktan bir lokma ekmek için birbirini ezen çocuklarımıza sahip çıkmayan Türkiye'deki mafyacı-kontrgerillacı devletin yurtdışındaki çocuklarımıza sahip çıkması da beklenemez.

Bu devlet sahip çıkmaz ama, biz sahip çıkmalıyız. Vize işkencesine maruz bırakılanlar bizim çocuklarımızdır. Halka ulaşmanın, halkı örgütlemenin, halkı harekete geçirmenin en temel yolu halkın en acil taleplerine sahip çıkmaktır diyorsak eğer, bu çocuklarımıza sahip çıkmak da bir görevdir. *

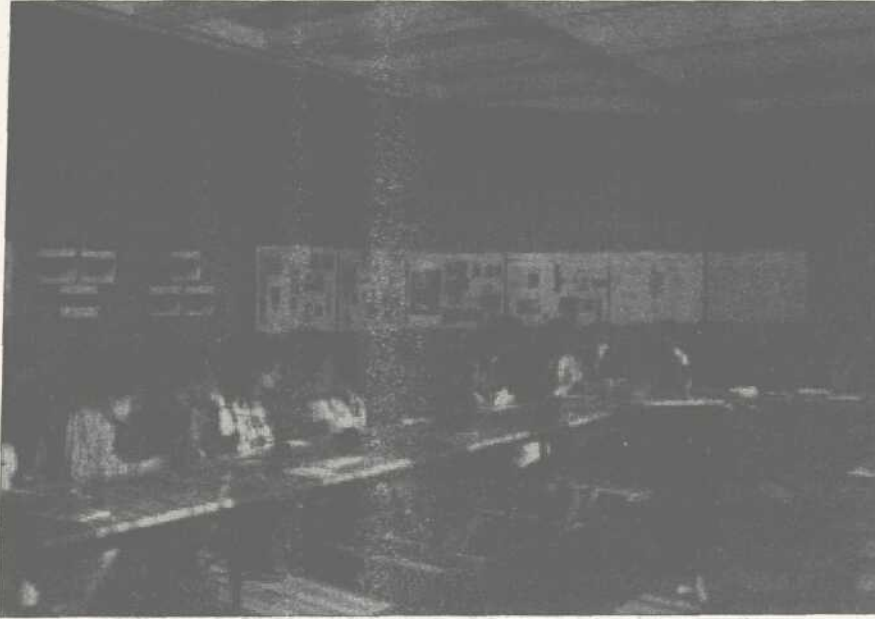
G. Afrika Kontrgerillası da Suçunu İtiraf Etti

Güney Afrika'da ırkçı yönetimin iktidarda olduğu dönemde görev yapan polisler şimdi itirafta bulunarak 200 kişiyi öldürdüklerini, 30 bombalı saldırı gerçekleştirdiklerini, 20 kişiyi kaçırdıklarını ve 15 soygun düzenlediklerini açıkladılar.

Emperyalizmin egemenliğini pekiştirmek ve kendisine yönelik tehlikeleri önleyebilmek

amacıyla çok yaygın bir kontrgerilla ağı oluşturdu. Öze eğittiği şeflerle hemen tüm yeni sömürge ülkelerde örgütlenmeler oluşturdu ve burada çoğunda devletin resmi güçlerini yönlendirirken, ülkedeki sivil faşist unsurları da bu örgütlenme içerisinde kullanıyor. Özellikle egemenlerine ve işbirlikçilerine karşı mücadele eden devrimciler,

PRISON WATCH KURULDU

gerektiği tartışıldı ve oluşturulacak çalışma gruplarının çerçevesi çizildi.

Tüzük tartışmalarının sonucunda da, Prison Watch'un çalışmasının ana ekseninin Türkiye olmasına rağmen, aynı zamanda dünyanın her ülkesindeki devrimci tutsakların durumlarıyla da ilgilenmesi gerektiğine karar verildi.

Son olarak Prison Watch'un yönetim kurulu seçildi. Buna göre yönetim kurulu başkanı Heidi Lippmann Kasten olarak belirlendi. Diğer üyeler arasındaysa İspanya Sol Birlik Partisi'nin bir üyesi, Köln'deki Özgür Halklar Komitesi'nin bir temsilcisi ve Fransa Prison Watch Komitesi adına da bir kişi bulunuyor.

Prison Watch

International'dan

ilk açıklama: Manisa

Prison Watch International

ilk açıklamayı Manisa'da liseli gençlere verilen hapis cezaları üzerine yaptı. Açıklamada gençlerin değil, işkenceci polislerin cezalandırılması istenerek şöyle denildi: "İzmir'de mahkum edilen gençler suçsuzdur. Bu mahkumiyet haksız ve adaletsizdir. ... Bu gençlerin serbest bırakılmasını, işkence yapan polislerin ve bunun sorumlularının cezalandırılmasını talep ediyoruz. İşkence insanlığa karşı bir cinayettir. ... Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi önünde hesap vermesini talep ediyoruz."*

Uzun süredir çalışmaları sürdürülen "Prison Watch International" (Uluslararası Cezaevleri İzleme Komitesi) 1 Şubat günü yapılan bir toplantıyla resmi bir dernek olarak kuruldu. Prison Watch'un kuruluş toplantısına çeşitli Alman siyasi gruplarının temsilcileri, avukatlar, milletvekilleri, çeşitli mesleklerden insanlar ve Fransa Prison Watch Komitesinin bir temsilcisi katıldı.

Toplantıda ilk konuşmayı Yeşiller milletvekili Heidi Lippmann Kasten yaptı. Lipman'dan sonra söz alan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Efkan Bolaç da devrimci tutsakların selamını getirdiğini belirte-

rek başladığı konuşmasında, Türkiye'deki devletin Ölüm Orucu sürecinde tutsakların taleplerini kabul etmesine rağmen bugün bu hakları adım adım törpülemeye çalıştığını, tutsakların hala tehlike altında olduğunu, hastalık vb. durumlardatedavilerinin engellendiğini anlattı.

Daha sonra yakınları Ölüm Orucu'na katılan bir, bayan söz alarak, ölüm Orucu sürecinde bütün aileler endişeyle beklerken Avrupa'daki insan hakları örgütlerinin ve medyanın ancak ilk şehitler olduktan sonra uyandığını anlattı. Bunun Çizerine, yeniden böyle bir durumla karşılaşmamak için ne yapmak

KİEL'DE FAŞİST KATLİAM

Kiel ve Çevresi Alevi Demeği üyesi Ercan Alkaya 3 kişilik bir faşist çete tarafından kurşunlanarak katledildi. 3 Şubat günü Ramazan orucunu bahane edip "neden oruç tutmuyorsun" denilerek başlatılan saldırıyı gerçekleştirenlerden ve gözaltına alınan Fehmi Kaki adlı MHP'li faşistin esrar, eroin ve hırsızlık suçlarından da sabıkalı olduğu belirtildi.

Çevresinde efendi, dürüst ve ağırbaşlı olarak tanınan evli iki çocuk babası Ercan Alkaya'nın katledilmesi Alevi demekleri ve demokratik kitle örgütleri tarafından yapılan açıklamalarla protesto edildi. Olay yerinde ise çadır kurup sabaha dek nöbet tutan ve Ercan'ın katledildiği yeri ziyaret eden yüzlerce insan kırmızı karanfiller bırakıp mumlar yakarak faşizmi lanetledi.

Öte yandan bir açıklama yapan Kurdistan Aleviler Birliği "halkımıza yönelik geliştirilen katliamlar karşısında sessiz kalmayacağız" derken, Alevi Gençlik (AL-GENÇ) "Maraşların, Sivasların, Gazilerin Avrupa'ya taşınmak istendiğini" belirtti. Alevilere karşı yapılan bu alçakça saldırının aynı zamanda ilerici demokrat ve devrimcilere de yapıldığını vurgulayan AL-GENÇ'in açıklamasında "Abdullah Çatıların, M. Ali Ağcaların, Oral Çeliklerin cebine yeşil pasaportlar koyup kontrgerilla elemanı olarak cinayet işleyen mafyacı kontrgerilla devletin konsoloslukları da bu saldırıda suçludur. Çünkü MHP'yi yurtdışında örgütleyen Konsolosluklar ve MİT'tir, "denildi".*

MANİSA DAVASINA PROTESTO

Avusturya Sosyal Demokrat Partisi* SPÖ'nün Ulusal Meclis milletvekili Hannolore Buder, Manisa davasında verilen kararı İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi nezdinde protesto etti.

Buder yaptığı açıklamada, 10 genç hakkında verilen hapis cezasını şiddetle protesto ettiğini ifade etti. İşkence ve cezaevli konusunda ise "İnsan Hakları ve Adaletin inanılabilirliği nerede kaldı" dedi.

Buder İzmir DGM'nin yanı sıra S. Demirel, Necmettin Erbakan, Tansu Çiller, Meral Akşener, Ş. Kazan'a aynı protesto mesajını gönderdi. *

LONDRA'DA FABRİKA İŞGALI

Londra'da Türkiyelilerinde çalıştığı Bir Tekstil Fabrikası işçiler tarafından işgal edildi. Ücretlerin ödenmemesinden dolayı yapılan işgal eyleminde, işçiler fabrikadaki tekstil ücretlerine el koydular. İşverenin işçilere olan birikmiş borçlarını ödememe tavrına karşılık işçiler fabrikadaki ürünleri satın alacaklarının bir kısmını karşıladılar. Geri kalan 1,5 haftalık alacaklarını tahsil etmek için işgal eylemini geceli gündüzlü devam ettiriyorlar.

İngiltere Devrimci Halk Güçleri işgaldeki işçilere destek ziyaretinde bulundu. 2 Şubat günü yapılan ziyarette, işgal komitesi adına yapılan konuşmada örgütlü olmaya dikkat çekerek "Tarihsel olarak işçi işveren ilişkisi var ola gelmiştir bu doğaldır. Fakat bunun karşısına bizler sınıfsız topluma ulaşmaya kadar örgütlülüklerimizi yaratıp gücümüzü göstermeliyiz. Londra'da böyle bir geleneğin olmadığı düşünüldüğünde eylemimiz, örgütlenmek için bir mesaj niteliğindedir. Eylemimizi sonuna kadar sürdürmede kararlıyız." denildi. İngiliz TV ve Türkiyeli basın da ilgi gösterdiği ziyaret, Grup Nisan'ın söylediği türkülerle halaylar çekildi.*

Yunanistan'da

Eğitim

Emekçileri'nin

Grevi Sürüyor

24 Ocak'ta yüksek öğretimde görevli eğitim emekçilerinin hükümetin '97 bütçesinin ve hak gasplarına karşı başlatmış olduğu greve ilk öğretim ve kreşlerde görevli eğitim emekçilerinin katılımıyla boyutlanarak sürüyor.

Eğitim emekçilerinin kararlılığı karşısında hükümet belli konularda

geri adım atsada, temel taleplerin kabul edilmemesinden dolayı grev bu hafta ve önümüzdeki hafta devam edecek.

Eğitim emekçilerinin ekonomik ağırlıklı taleplerinden bazdan şunlar:

- Meslek saygınlığına uygun insanca ve onurluca yaşamalarını sağlayacak, ücret artışı ve düzenlemesi.

- Özel okullara sınırlama getirilmesi ve kamuya ait parasız eğitimin desteklenmesi.

- 1997 mali bütçesinde eğitime daha fazla pay ayrılması ve bütçede emekçiler lehine değişiklikler yapılması. Brüksel'de Avrupa birliği tarafından dayatılan ve

yunan halkını yoksulluk sınırına sürükleyen ekonomik politikanın terkedilmesi.

- Üç aylık yaz ikramiyelerinin ödenmesinin devamı.

3-4 Şubat tarihlerinde genel grev gerçekleştirildi.

4 Şubat tarihinde OLME (Eğitim Emekçileri Sendikası) aldığı kararları yayınladığı bildiriyle kamuoyuna duyurdu.

Bildiride; "Tüm üyelerimizi ve eğitim emekçilerini aktif olarak greve ve mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Bizi üç-beş kuruşluk maaş artışı peşinde göstermeye çalışan ve mücadelemizi diğer emekçi kesimlerle karşı karşıya getirmeye çalışan iktidara gereken cevabı vermek ve

haklarımızın gasbedilmesine mücadele etmeyeceğimizi göstermek için hep birlikte mücadeleye, bu güne kadar toplumumuzun çocuklarını ders konusunda eğittik. ARTIK MÜCADELEMİZ İLE SOKAKLARDA MÜCADELENİN EĞİTİMİNİ VERMELİYİZ. Bu mücadeleye biz kazanacağız insana onurlu bir yaşam parasız kamu eğitimi için insanca bir emeklilik için hepimizi mücadeleye çağırıyoruz. ZAFERİ MÜCADELEMİZ İLE KAZANACAĞIZ". dendi. Ayrıca çeşitli şehirlerde düzenleyecekleri miting ve yürüyüşlere çağrı yapıldı.*

BASINDAN...

CAMİ-TÜRBAN TARTIŞMASI:

BİR BARDAK BİLE OLMAYAN SUDA FIRTINA

"Üç Perde

... Daha önce açılan perdeleri anımsatayım.

Yıl 1980... Başbakan Süleyman Demirel yönetiminde AP Azınlık Hükümeti iktidardadır. Bakanlar Kurulu'nun tamamının imzasıyla -Taksim'e Cami yapılması için- kararname çıkarılır.

... Oysa, ortada cihad açacak karşı güçler yok ki... iktidar ortağı DYP sanıldığı gibi aksine bu konuyu RP ile tartışma masasına getirmiş bile değildir.

... Peki Anavatan farklı mı?

Taksim'e cami konusunda Anavatan'dan da tık yok.

Nihayet...

Kamuoyu önünde açıktan açığa 'Hayır' dese, Demirel'in önüne RP'liler, kendisinin Başbakan olduğu 1980 yılındaki Bakanlar Kurulu kararnameyi koyacaklar.

Demirel'in tavrı yok.

Bu durumda Necmettin Erbakan karşısında varolmayan, hayali güç odaklarına cihad açmış gibi bir konumdur.

... Bir diğer yeni olmayan oyun, Türban'dır.

Türkiye'nin 61 üniversitesinin sadece 2 sinde, Türban yasağı var. O da bazı fakültelerinde...

Yasağı koyan dekan ve yükseköğretim yönetimleri ile yeni bir kararname çıkarılsın diye halledilebilir.

Sonunda olacağı budur."

Güneri Civaoglu, 4 Şubat, Milliyet

FAİLİ ÇUKUR

ÇUKURUN FAİLİ MEÇHUL

"Bornova'da 6 Şubat 1996'da 5 kişinin ölümüyle sonuçlanan çukur davasında karar çıkmadı.

Ölen 5 kişinin yakınlarının vekili Avukat Erol Temelkuran, mahkemeye verdiği dilekçesinde, "Bilirkişi raporunda görevlilerin yüzde 100 kusurlu olduğu belirtilmiş, ancak sorumlunun kim olduğu ifade edilmemiş. Sorumlu Bornova mı, Büyükşehir Belediyesi mi tespit edilsin" dedi.

Tanıklar sadece Bayraktar'ın kişiliği ile ilgili övgülerde bulunup, "Başkan insanları çok sever" dediler."

4 Şubat Hürriyet

HALKTAN ARINDIRILMIŞ SİTELER

4 Şubat tarihli gazetelerden kısa bir haber

"ABD'de artan suç oranı ve terör çeteleri yüzünden 28 milyon insan halktan arındırılmış sitelerde yaşıyor.

Özel çelik kapılar ile dış dünyaya kapanmış sitelerdeki insanlar, hayatlarını normal bölgelerde yaşayan insanlardan daha fazla garantiye aldıkları için daha fazla para harca-

mak zorunda olduklarını söylüyorlar, özel korumalar ve alarm sistemleri ile kontrol edilen sitelerde girmek için ya sitelerde oturuyor olmak veya oturanın izniyle geldiğini kanıtlamak gerekiyor."

Bizdeki patronlar, işkenceci şefler, politikacılar herhangi bir olağanüstü durumda soluğu Amerika'da almayı düşünürler hep. Devrim karşısında sığınacak tek liman olarak Amerika'yı görürler.

Ama anlaşılabilir işleri zor. Çünkü Amerika'nın zenginleri de kendi halkından kaçıp site-

ler kurmaya başlamış. Buradan kaçanların ABD'den vize almaları yetmeyecek. Bir de, orada da halkın içinde kalamayacaklarına göre Amerikan zenginlerinin sitelerinden vize almaları gerekecek.

Lakin yoksulluğun her gün arttığı ABD'de de, Amerikan zenginlerinin siteleri de kaçınılmaz olarak git gide küçülecek. O zaman ABD'nin tekelleşen burjuvaları kendilerine belki Mars'ta siteler kurmaya başlayacaklar, işte o zaman, yeni sömürgelerin, işbirlikçi burjuvalarının işi daha da zor. Kaçacak yerleri bile kalmayacak.*

MASADA BARIŞ, ZİNDANLARDA ÜÇ BİN TUTSAK

Davos'ta 3 Şubat'ta biraraya gelen İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu ile Filistin Devlet Başkanı Yaser Arafat, çıkışta yaptıkları açıklamada "Barışı korumalıyız" dediler.

4 Şubat tarihli gazetelerde bu haberin yanında bir de şu haber vardı:

"İsrail Cezaevlerinde 3 bin 7 Filistinli var

İsrail cezaevlerinde 3 bin 7 Filistinli tutuklu bulunduğu belirtildi. İsrail'de toplam 12 cezaevinde ve tutukluluk merkezinde bulunan Filistinli mahkumlardan 28'inin kadın, 357'sinin 18 yaşın altında ve 480'inin hasta ya da yaşlı olduğu 291'i hakkında ise açılmış dava bulunmadığı kaydedildi."*

"AHLAKSIZ" ÇATIDA AHLAK KOMİSYONU

14 KASIM PERŞEMBE MECLİSTE TEMİZLİK GÜNÜ... SAHNEDE NAMUS TİMSALLERİ...

Meclis kürsüsüne tek tek çıkan çeşitli partilere mensup milletvekilleri kara para aklanmasını önleyici yasa tasarısı lehine konuşmalar yaptılar.

"Kara paranın, ak parayı bastırır hale gelmesinin ciddi bir tehlike olduğunu" söyledi kimileri. Kimileri ise bu yasa tasarısının meclisten geçmesinin "tarihselliği"nden dem vurdu. Eller jet hızıyla havaya kalktı ve tasarının oybirliğiyle kabul edildi.

Buna göre kara para aklayanlar 2 ile 5 yıl arası hapis ve aklanmış paranın bir katı ağır para cezasına çarptırılacaktı.

Basın ve TV'ler bu habere geniş yer verip meclisin "kahramanlığını" övdüler. Lakin bugüne kadar bu mecliste ne söylendiyse hep tersinin çıktığını bilenler bu gürültüye pabuç bırakmadılar. Çünkü bugüne kadar görmüşlerdi ki, ülkenin egemenleri ne zaman "kulağa hoş gelen" sözler sarf ettiyseler altından mutlaka bir bit yeniği çıkmıştı. Örneğin, "Kürt realitesini tanıyoruz" demişlerdi. Ardından Kürdistan'da köyler yakıldı, dağlar bombalandı. "Demokratikleşiyoruz" demişlerdi. İşkenceler, kayıplar, katliamlar daha da arttı.

Kara paraya karşı olma hikayeleri de çok değil bir hafta sürdü.

Günlerden 21 KASIM PERŞEMBEYDİ - MECLİS ASIL KİMLİĞİNDE... SAHNEDELAĞIM FARELERİ...

Kürsüden bu kez "Kıymetli maden ve taşlar ile bunlardan yapılan ziynet eşyası stoklarının az bir vergi karşılığında af edilmesine" ilişkin konuşmalar yapıldı. Bir hafta öncesinin kahramanları yine aynı kirliliklerini havaya kaldırdılar. Yasa tasarısı oybirliğiyle kabul edildi.

Hızını alamayan Adil Düzen'ci RP'liler ise yurtdışındaki dövizlerin Türkiye'ye getirilmesi halinde kimseye "nereden buldun" diye sorulmayacağına dair de bir yasa tasarısı hazırlamaya başladılar.

Her iki durumda da bir hafta önce önledikleri kara para aklanmasını bu kez yasal kılıfıyla birlikte sağlıyorlardı. Doğaldı. Çünkü

bu meclis sıralarında oturanlar TEDAŞ'çı Şinasi Altınlerler, Yüksekova çetesi mensubu Mustafa Zeydan'lar, aşiret reisi Bucaklar, altın stokçusu Erbakan'lar, kontrgerillacı haraççı Ağarlar, örtülü ödenek hırsız Çillerlerdi.

Onların elleri doğallıkla çal-çırp-kurtulyasaları için kalkar. Yeni sömürü paketleri, terör yasaları, usulsüz ihaleler için kalkar. Halkın lehine bu kürsüden ne bir konuşma yapılır, ne de bu sırada oturanlar kendi çıkarları dışında bir şey için ellerini kaldırma zahmetinde bulunurlar. Ama yine de yalan ve dolandan, demagojiden de vazgeçmezler. Geçtiğimiz günlerde bu türe örnek olacak tarihsel bir gelişime daha tanık olduk:

VE OCAK 1997- YOLSUZLUKLARDAN, ÇETELERDEN KARARAN MECLİSE AHLAK BADANASI...

Başta Meclis Başkanı Mustafa Kalemli olmak üzere kimi milletvekilleri, Sabah gazetesi yazarı Güngör Mengi'nin "Parlamento aklı aşan bir heyecanla kurucu meclis rolünü üstlenmelidir" sözünden feyz alarak bir "ahlak" komisyonu oluşturdular. Amaçları da son günlerde moda haline gelen "temiz toplum istiyoruz" kampanyalarına paralel olarak meclis içinde çalışmalar yürütmekmiş. Hani, insanda biraz utanma, sıkılma olur diyesimiz geliyor. Hem her türlü pisliğin yasallaşması için ellerini havaya kaldıracaksın hem de sözde ahlak komisyonu kuracaksın. Pes doğrusu. Bu kadar aymazlıktan sonra bu komisyonun başına da mesela Hamdi Üçpınarları ve Ayvaz Gökdemir'i getirirlerse şaşırılmamak gerekiyor. Ayrıca bu komisyonun tartışacağı önerileri inceleyecek olan Yüksek Denetleme Kurulu'nun yeminli müfettişliğine de Çatlı'nın adamlarından ya da Bucak aşireti mensuplarından birini getirirlerse çok yerinde olur. Bunlar herkesi aptal ve avanak sanıyorlar. Sahi siz mafyacılar, çeteciler, halk düşmanları, bu Susurluk olayı acaba beyninizi mi sulandırdı?*

FOTO-YORUM

2 Şubat "Devletin, laik cumhuriyetin bekçisi benim."

4 Şubat "Şapka nerde şapka... Sincan taraflarından sesler geliyor."

Afyon'da görülmekte olan Metin Göktepe davasına binlerce kişi katıldı. Bu sayı aylardan beri bu davanın İstanbul'da görülmemesi için ellerinden geleni yapanların korkusunu açıklamaya yetiyor. Bu mahkeme bir de olması gereken yerde, İstanbul'da görülseydi...

Kartlarına diyecek yoktu... Ama yine de güvende hissetmiyordu kendisini... Hile yapacak, garantide olacaktı... Fakat gördükleri ona zayıflığını, çaresizliğini, yenilgiye mahkumiyetini hatırlattı.

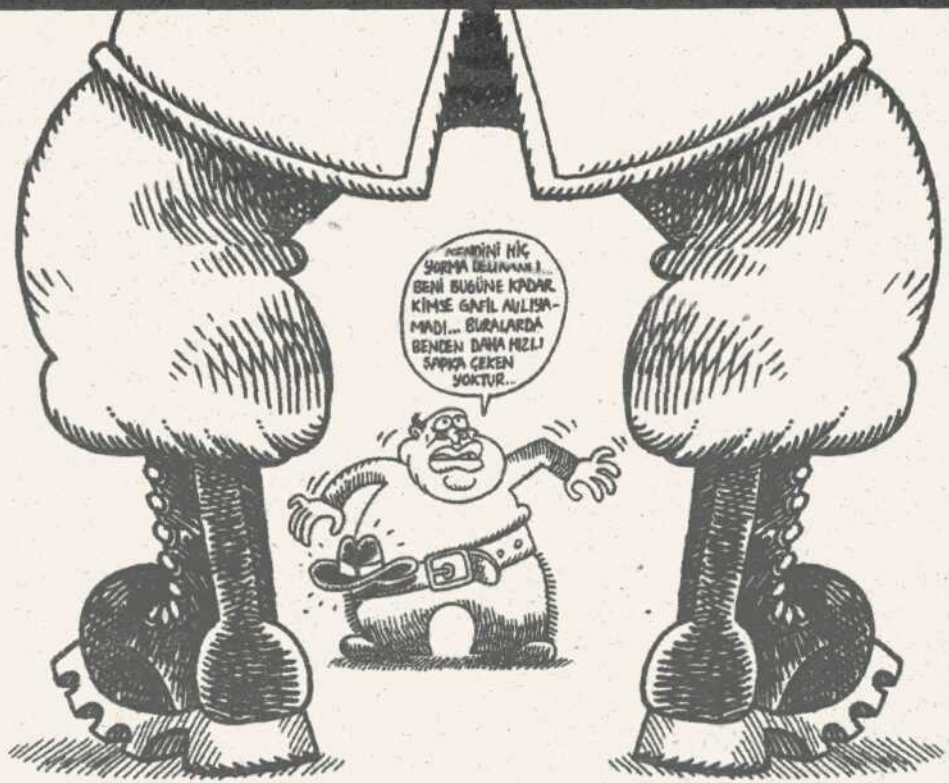
"Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" kampanyası tüm ülke çapında her akşam saat 21.00'de ışıkları söndürme eylemiyle sürüyor. Bu "1 dakika" karanlıkseverlere bir hediye değil, aydınlık günleri istemenin uyarısıdır.

Çatlı'nın ve Ağca'nın "katliam arkadaşı" Oral Çelik cezaevinden tahliye olurken "Türkiye'nin gözü aydın" diyordu. Memleketi Malatya'ya vardığında megalomanyaklığı iyice artıyor, "Ben Türkiye'nin medarı iftiharı yım" diyordu.

Eee... ölüsünün vatansever, kahraman olduğu bu çetecilerin yaşayanlarının kendilerini "medarı iftihar" sanmaları çok doğal. Türkiye'nin değil ama çetecilerin gözüydün.

Sincan'da tanklar sokakta... Ankara'da darbe söylentileri...

Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi'nde çizdiklerinden dolayı hakkında dava açılan karikatürist Ahmet Erkanlı 4 Şubat 1997 tarihinde tutuklanarak cezaevine konuldu.

Karikatür halkın gerçek hüznü, sevinci, coşkusu öfkesi ve ağız dolusu gülüşüdür. Bu gülüşü kim yokedebilir?

AHMET ERKANLI'YA ÖZGÜRLÜK! ÇİZGİLERİ HAPSEDEMEZSİNİZ

TEK GÜÇ HALKTIR

olaylar
eylemler
insanlar
yenilgiler
zaferler

BU TARİH BİZİM

9-15 Şubat

YENİCELTEK KATLAMI UNUTULMAYACAK

8 Şubat 1990

Merzifon Yeniçelttek Kömür işletmesinde 8 Şubat 1990'da bir katliam gerçekleşti.

Bir katliama dönüşecek olan patlamanın belirtileri günler önceden ortaya çıkmaya başlamışken, işletmenin yöneticileri gerekli tedbirleri almamışlardı. Hatta bir kaç gün öncesinde 3 maden işçisi zehirlendiği ve mühendisler, madenin patlayacağı konusunda bilgi verdikleri halde tarikatçı müdür, maden işçilerine "ya her an patlamaya hazır kömür galerisine inersen yada işten atılırsın" diyerek işçileri adım adım ölüme gönderdi.

Madenin "değerli" malzemeleri işçilerin hayatına tercih edilip dışarı çıkarılırken, gale-rinin ağız betonla kapatılarak içerideki işçiler ölümlerle başbaşa bırakıldı.

Burjuvazinin emeğe ve emekçiye değer vermeyen düzeni 68 maden işçisini diri diri toprağa gömdü.

Katliamdan hemen sonra 9 Şubat sabahı, İstanbul Tabip Odası'nda bir basın toplantısı düzenleyen sendikacılar katliamın tek

sorumlusunun iktidar olduğunu vurguladılar.

Aynı gün Merter'de toplanan yaklaşık 300 Dev-Genç'li Yeniçelttek katliamını protesto amacıyla "Yeniçelttek Katliamının Sorumlusu Faşist Devlettir" pankartıyla yürüdüler.

Devrimci Sol Güçlerin eylemleri daha sonraki günlerde de sürdü. 10 Şubat'ta Karaköy Tophane'de, 13 Şubat'ta Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'nün Unkapanı'ndaki binası önünde, Eminönü'nde, Zeytinburnu'nda kitlesel gösteriler yapıldı. Okullarda forumlar yapıldı, tabutlar yakıldı, katliamı kınayan bildiriler dağıtıldı, pullamalar yapıldı.

13 Şubat'ta Yeniçelttek katliamını protesto etmek amacıyla siyah elbise giyme çağrısı yapıldı. Yine aynı gün demokratik kitle örgütleri temsilcileri Merzifon'a gittiler.

15 Şubat'ta ise 35 bin belediye işçisi sınıf dayanışmasının bir örneğini sergileyip, Yeniçelttek katliamını protesto etmek amacıyla örgütlü bir biçimde direnişe geçtiler.*

ALTUNBAŞ VE AĞDOĞAN İÇİN EYLEMLER

14 Şubat 1991

Ankara DAL tarafından gözaltına alınan Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesini ve İstanbul Beyoğlu Emniyet Amirliği tarafından emperyalist savaşa karşı bildiri dağıtırken 13 Şubat 1991'de gözaltına alınan Ali Rıza Ağdoğan'ın karakolun 3. katından aşağı atılmasını protesto etmek ve katillerden hesap sormak amacıyla 14 Şubat'ta yüzlerce kişi alanlardaydı.

Kitle, Örnektepe'den Beyoğlu Emniyet Amirliğine doğru yürüdü. Burada yapılan 20 dakikalık gösteriden sonra Galatasaray'dan Taksim'e doğru yürüyüşe geçildi. 15 Şubat'ta aynı şekilde yüzlerce kişiyle gelenekselleşen özgürlük ateşleri yakıldı. Ali Rıza'nın yattığı hastanenin önünde kitlesel nöbetler tutuldu. 16 Şubat'ta Ali Rıza'nın şehit düşmesiyle Devrimci Sol Güçler Ali Rıza için kitlesel bir cenaze töreni

düzenledi.

Devrimci Sol ise halkın yürüyüşte haykırdığı "Yaşasın Halkın Adaleti" talebine cevap vererek katillerden hesap sordu. Ali Rıza'nın katledildiği Beyoğlu Emniyet Amirliği bombalandı. İlk bomba patladığında bina büyük hasar gördü, içinde bulunan birçok işkenceci yaralandı. İkinci bomba patladığında ise Emniyet binası yıkıldı ve birkaç polis daha yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.*

KARAKOLLARDAKİ İŞKENCE VE TARİŞ DİRENİŞİNDEKİ POLİS BASKISINA KARŞI KAMPANYA

Şubat 1980

Faşist MHP destekli AP hükümetinin yükselen devrimci mücadele karşısında tek silahı, baskı ve terördü. Baskı ve terörün en yaygın uygulanan biçimlerinden biri de işkenceydi. 1980'e gelindiğinde işkence öyle yaygınlık kazanmıştı ki, en ücra karakollarda bile işkence tezgahları sürekli çalışıyordu. Karakollar AP hükümetinin işbaşına gelmesiyle beraber tamamen Pol-Bir'li, MHP'li polislerin karargahı haline gelmişti.

Bu polis terörünün aynı dönemde Tariş'te direniş-yapan işçilere ve gecekondu emekçilerine yönelmesi karşısında Devrimci Sol polis terörünü ve işkenceyi protesto etmek amacıyla bir kampanya başlattı.

Kampanya çeşitli ajitasyon propaganda çalışmalarının yanısıra karakol baskını eylemlerini temel alacak şekilde yürütüldü. Kampanya çerçevesinde 26 Ocak'ta Karagömrük, 6 Şubat'ta Tahtakale, 9 Şubat'ta Yedikule karakolları basıldı. Eylemlerde karakollar silahsızlandırılıp, tahrip edildi. Karakol baskınları devrimci mücadelede yeni ufuklar açmış, mücadelede atılganlık ve cesaret unsurunun taşıdığı önemi ortaya koymuştu.*

TÜTÜNÜRETİCİLERİ DİRENİŞTE

13 Şubat 1990

Ege'de tütün emekçileri ANAP iktidarının açıkladığı komik taban fiyatlarını başta Manisa'nın Akhisar ilçesi olmak üzere birçok yörede gerçekleştirdikleri eylemlerle protesto ettiler.

Akhisar tütün emekçilerinin düşük taban fiyatına karşı gösterdikleri tepki '80'den, hatta '71'den bu yana ortaya koydukları en büyük kitlesel gösteriydi. ;

Olaylar 13 Şubat'ta tütün başfiyatlarının açıklanmasından hemen sonra başladı. 3000 kadar kırkağaç'lı üretici Akhisar-Sorna karayolunu keserek tepkilerini dile getirdiler. Yaklaşık 3 saat süren eylemden sonra üreticiler bu

kez ANAP binasına ve tüccara ait işyerlerine karşı taşlı saldırıya geçtiler.

Yine aynı gün Süleymanlı'da üreticiler Akhisar-Kırkağaç yolunu trafiğe kestiler. Bakır'da ise Süleymanlı-Kırkağaç yolu trafiğe kesildi.

Türkiye'nin en çok ve en iyi tütün üreten ilçesi olan Akhisar'da ise fiyatlar radyodan duyulur duyulmaz halk harekete geçti. Binlerce kişi 13 Şubat'ta Akhisar Tekel binasının önünde.

toplanmaya başladı. Öğlene doğru, katılımlarla kitle sayısı 10 bini aştı. Sloganlar atılarak İstanbul-İzmir yolu üç ayrı yerden kesildi. Ulaşım durdu, istasyonda bulunan tren işgal edildi. Katılanların sayısı 15 bini buldu. Hava karanınca lastikler yakılmaya başlandı. Kitle polis müdahalesiyle Tahinün Caddesine doğru yürüyüşe geçti. Tekel, ANAP, Sümerbank'ın camlarını indirmeye başladılar.

Tütün emekçilerinin Ege'den yükselen sesini Devrimci Sol Güçler İstanbul'da dayanışma eylemleriyle desteklediler.

17 Şubat'ta DEV-GENÇ'liler Sirkeci'de, Liseli DEV-GENÇ'liler Cibali Tütün Fabrikası önünde, Devrimci Sol Güçler ise istiklal Caddesi Odakule'den başlayarak Galatasaray Lisesi önünde son bulan kitlesel gösteriler yaptılar.*

;. ESNAFIN OLİGARŞİYE TEPKİSİ; KEPENK KAPATMA

14 Şubat 1980

8 Şubat'ta Bayrampaşa Maltepe'de Migros ana deposu basılarak yiyecek kamyonları kamulaştırılarak yiyecekler gecekondu semtlerinde dağıtıldı.

1979, ekonomik krizin içinden çıkmaz bir hat aldığı bir yıldı. Oligarşi krizi gidermenin tek yolunu IMF'ye boyun eğmekte buldu. Bunun sonucu olarak IMF ile yeni anlaşmalar imzalandı ve siyasi tarihimize "24 Ocak Kararları" diye geçen önlemler paketi hazırlandı. Yüzde 48 oranındaki devalüasyonu zamlar izledi. Faturayı halka ödetmek için fiyatlar artırıldı, ücretler donduruldu.

Devrimci Sol Şubat'ın hemen başında "24 Ocak Kararlarını ve Zamları Protesto Kampanyası" başlattı. Kampanya çerçevesindeki her eylem geniş bir sempatiyle karşılandı. Yazılar, bildirilerden, emperyalist şirketlerin basılmasına kadar çok çeşitli faaliyetler yürütüldü. Bu kampanyanın doruk noktasını ise İstanbul'da ve Anadolu'nun bazı yerlerinde esnafın ke-

penk kapatma eylemi oluşturdu. Kepenk kapatma için yoğun bir çalışma yapıldı. Ve eylem yüzde 90'lık bir katılımla gerçekleştirildi. 15 Şubat tarihli gazeteler İstanbul'un bir önceki gün "ölü şehir" haline geldiğini yazıyordu. Kepenk kapatma eylemi İstanbul'un yanısıra İzmir Bornova ve Elazığ'da da hayata geçirildi.

Eylem burjuva gazeteleri, sıkıyönetim ve kimi "sol" gruplar tarafından karanlığa, "zor" yoluyla yapılan bir eylem olarak gösterilmeye çalışıldı. TKP çizgisindeki Politika gazetesi revizyonist mantığıyla yüzde 90 katılım sağlanan bir eylemi "bireysel" bir eylem olarak yansıttı.

"Zor'a başvuran ise Sıkıyönetimden başkası değildi. Kepenk indiren esnafın bir kısmı zorla evinden alınıp dükkanını açmaya zorlanıyor, kimi dükkanların kilitleri kırılarak açılıyordu.

Eylem esnafın oligarşiye karşı tepkisinin büyüklüğünün ve Devrimci Sol'un halkın nabzını tutma, harekete geçirme noktasındaki gücünün ifadesi olmuştu.*

SUÇLULARDAN HESAP SORACAK

Ortaköy Kültür Merkezi'nden İdil Kültür Merkezi'ne Uzanan Değerler

Ortaköy Kültür Merkezi yaklaşık 1,5 yıldır kapalıydı. Uzun süren bir hukuk savaşı ardından mevzimizi yeniden kazandık. 1 Şubat günü Ortaköy Kültür Merkezi yeni bir isimle İdil'in ismiyle yeniden üretmek için sahnesinde perde açtı. 88'den bugüne kadar onlarca melodinin, notanın, şiirin, tiyatronun üretilmesinde emekçilere fabrika görevi yapan OKM bu üretimin içinden çıkan Ayşe İdil Erkmen'in adıyla yeniden üretime geçti. Kültür cephesinin genişlemesine tahammülü olmayan kontrgerilla devleti, mevzileri kapatarak engelleyebileceğini sandı. Ancak yaptığı yasadışılık ortadaydı. Estirilen terör sonuç vermedi ve mevziler yeniden halkın sanatına yeni güzellikler katmaya başladı.

Açılış afişlerlegünler öncesinden duyuruldu. İdil Kültür Merkezi açılıyordu. İnsanlarda ayrı bir saygı uyandırmıştı, kültür merkezine ölüm orucu şehidi İdil'in adının verilmesi. Açılış için insanlar gelemeye başladı. Salon doldukça, tiyatro bölümüne geçip yerlerini alıyorlardı. Programa Ayşe Gülen Halk Sahnesinden bir arkadaşın konuşmasıyla başlandı. Ardından Grup Yorum elemanı konuşmasında Ortaköy'den İdil Kültür Merkezine uzanan süreci anlattı. Bu arada kitle sayısı artıyordu, konuşmada yasaklanan konserler, etkinlikler, İdil'in sanatçı kişiliği ve ölüm orucunda şehit düşüşü anlatıldı. İdil Kültür Merkezi emekçilerinin heyecanlı gözlerinden okunuyordu. Yeniden

evlerinde olmanın heyecanıydı bu. 88'den bu güne uzanan sanat cephesindeki mücadele tarihi bir slayt gösterisiyle izleyicilere sunuldu. Ardından Özgürlük Türküsü sahneyi aldı, türkülerıyla, sazlarıyla sundular ürünlerini,

sahnede yerini alacağını hissettiriyordu. Yorum her zamanki sıcaklığıyla ve coşkusıyla izleyicilerin karşısındaydı. Onurluydular, mutluydular, birlikte ürettikleri yoldaşlarının şehit düşmesinden

coşturdular izleyicileri.

Devrimci sanatta, kolektif üretimin önemi büyüktü. Sahneye çıkan sanatçılar, şairler, yazarlar OKM'deki güzellikleri, yaratılan değerleri ve baskılan anlatılar. İbrahim Karaca yine şiirleriyle İdil Kültür Merkezi emekçilerinin yanındaydı. Ruhan Mavruk, Hayatı Azim ve diğerleri onurlu, namuslu bir geleceğin temsilcilerinden bahsettiler. Ve kendilerini sanat cephesinin bir parçası olarak gördüklerini söylediler.

Artan alkışlar, ortadaki kıpırdanış Grup Yorum'un

ve kültür merkezini İdil'in adıyla açmaktan. Kültür merkezi artık daha anlamlıydı. İdil demek fedakarlık demek, kendini halkı için feda etmek demektir. Bir kadın yoldaşın bu onurlu görevi alması ve sanat cephesinin yetiştirdiği bir insan olmasından gurur duyuyordu sanat emekçilerimiz. Yorum dinletisine enstrümantel bir parçayla giriş yaptı. Her yöreden ve kültürden türküler söyledi. Kitlenin coşkusıyla bütünleşiyordu ezgileri. Ege türküsü çaldığında, zeybek oynamaya başladılar sahnede.

insanlar şaşırmıştı, ilk defa yöresel halk oyunlarını sergiliyordu, Grup Yorum elemanları. Ardından Ankara havası çaldığında Misket oynadılar. İlk bölüm türkülerle bitirildi.

Her alandan gelen mesajlar tek tek okundu. Cezaevlerinden, öğrencilerden, basın emekçilerinden, işçilerden, memurlardan, avukatlardan, kültür merkezlerinden mesajlar gelmişti. İdil anlatılıyordu mesajlarda. Bedenini ölüme yatıran, kadın İdil, sanatçı İdil, mitralyöz İdil anlatılıyordu. Kültür merkezi kapanmasına rağmen durmayan çalışmalar, ürünler, kültür cephesindeki susmayan soluk anlatılıyordu.

Mesajların ardından, Koma Amed sahneye çıktı. Gelecek aydınlık yarınlarda, Dicle'de, Fırat'ta, Munzur'da İdil ile Helin'in ellerinin birleşeceği ve özgür yarınları birlikte kucaklayacaklarını söylüyordu Koma Amed. Söylediği Kürtçe parçalarla Kürdistan'daki emekçi halkın sesi de taşındı açılışa. Kürtçe parçalarla coşan kitle alanın kısıtlılığına rağmen bulduğu her boşlukta halaylar çekti.

Grup Yorum yeniden sahneye çıktı. Söylediği marşlarda, türkülerde direnişi, zaferi, halka bağlılığı ve halkın sanatını yapmanın coşkusunu yansıttı. O büyük aile ile birlikte hep bir ağızdan "insanların içindeyim Seviyorum insanları, kavgamı seviyorum" dedik.

Evet mevzimizde tüm ailemizle beraberdik ve bundan sonrada yeni mevzilerde buluşacağız. Hoşgeldin İdil Kültür Merkezi.*

Kültür Sanat Rehberi

İdil Kültür Merkezi

Sinevizyon Film Gösterimi
(Simültane Çeviri)

*BRAVE HEART

(Cesur Yürek)
Mel Gibson
7 Şubat Cuma 17.00
8 Şubat Cumartesi 15.30
9 Şubat Pazar 15.30
11 Şubat Salı 17.00
12 Şubat Çarşamba 17.00
14 Şubat Cuma 17.00
15 Şubat Cumartesi 15.30
16 Şubat Pazar 15.30

Yüzççek Açsın

Kültür Merkezi

8 Şubat Cumartesi
*Film Gösterimi ANA, Gorki
9 Şubat Pazar
*Panel: Toplum Ve Devlet (Susurluk)
Katılımcılar: Munzur Pegüleç DİSK
Deri-İş Genel Başkanı
Musa Ağacık Gazeteci-Milliyet
Hasan Ali Dönmez Sosyalist Basın Platformu

Yalçın Vural SİP Parti Meclis Üyesi
Tarabya Halk Kültür Derneği
9 Şubat Pazar
*Grup Yorum Dinletisi

10 Şubat Pazartesi
Sultanbeyli Pir Sultan
Abdal Derneği
*Grup özgürlük Türküsü Dinletisi

Yüzççek Açsın

Kültür Merkezi

15 Şubat Cumartesi
*Film Gösterimi GERMİNAL
16 Şubat Pazar
*Grup Yankı Dinleti

Evrensel Kültür Merkezi

16 Şubat Pazar
*Grup Yorum Dinleti

Kadıköy Cafer Ağa Kapalı Spor Salonu

21 Şubat Cuma
*Grup Yorum Konseri Saat: 19.00

Harbiye'de Fevzi Kurtuluş Konseri

Antakya'nın Harbiye ilçesinde 2 Şubat Pazar günü DEFNE adlı bir yerel gazete tarafından Fevzi Kurtuluş konseri düzenlendi.

Türkülerle coşan kitle konser boyunca "Susurluk Devlettir Hesap Soralım", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Titre Oligarşi Emekçiler Geliyor", "Pisliği Devrim Temizler" sloganları atıldı. Gazetemizin çıkardığı "Susurluk Devlettir Hesap Soralım" özel sayıları dağıtıldı. Konser sonunda tüm salon "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor" sloganlarıyla konser sona erdi. if

Grup Yorum İnternet'te

Uluslararası bilgi ve haberleşme ağı olan İnternet'te; kuruluşundan bugüne müzik anlayışı, aydın tavrı, hedefleri, üzerlerindeki baskılar, şarkı sözleri, notaları ve kaset kapaklarının yer verildiği bölümlere ilerde "Bir Kar Makinası-Grup Yorum" kitabına ve Grup Yorum'un tarihçesine yer vermeyi düşünüyorlar.

**Grup Yorum'un
İnternet'teki adresi**
<http://www.devrin.org/grupyorum>

Emniyet Genel Müdürlüğü
İstihbarat Daire Başkanı
Yardımcısı Hanefi Avcı:
- "Çeteyi Devlet Kurdu"
- "Çetenin MİT uzantısı Mehmet
Eymür, Yüzbaşı Kaşif ve Duman Fırat,
Polis uzantısı Mehmet Açar, İbrahim
Şahin, Korkut Eken, JİTEM uzantısı Cem
Ersever ve yeşil kod adlı Ahmet Demir,
Ordu uzantısı eski Kocaeli Alay
Komutanı, şimdi Giresun'da görevli
Tuğgeneral Veli Küçük idi. Çete
Abdullah Çatlı, Alaattin Çakıcı, Hadi
Özcan, Tefik Ağasoy vb. kişileri
kullandı..."

İşte Bin Operasyonun Sorumluları

Mehmet AÇAR

Mehmet EYMÜR

Abdullah Çatlı

Korkut EKEN

Mahmut YILDIRIM
(YEŞİL)

Cem ERSEVER

İbrahim ŞAHİN

CEZASIZ KALMAYACAKLAR